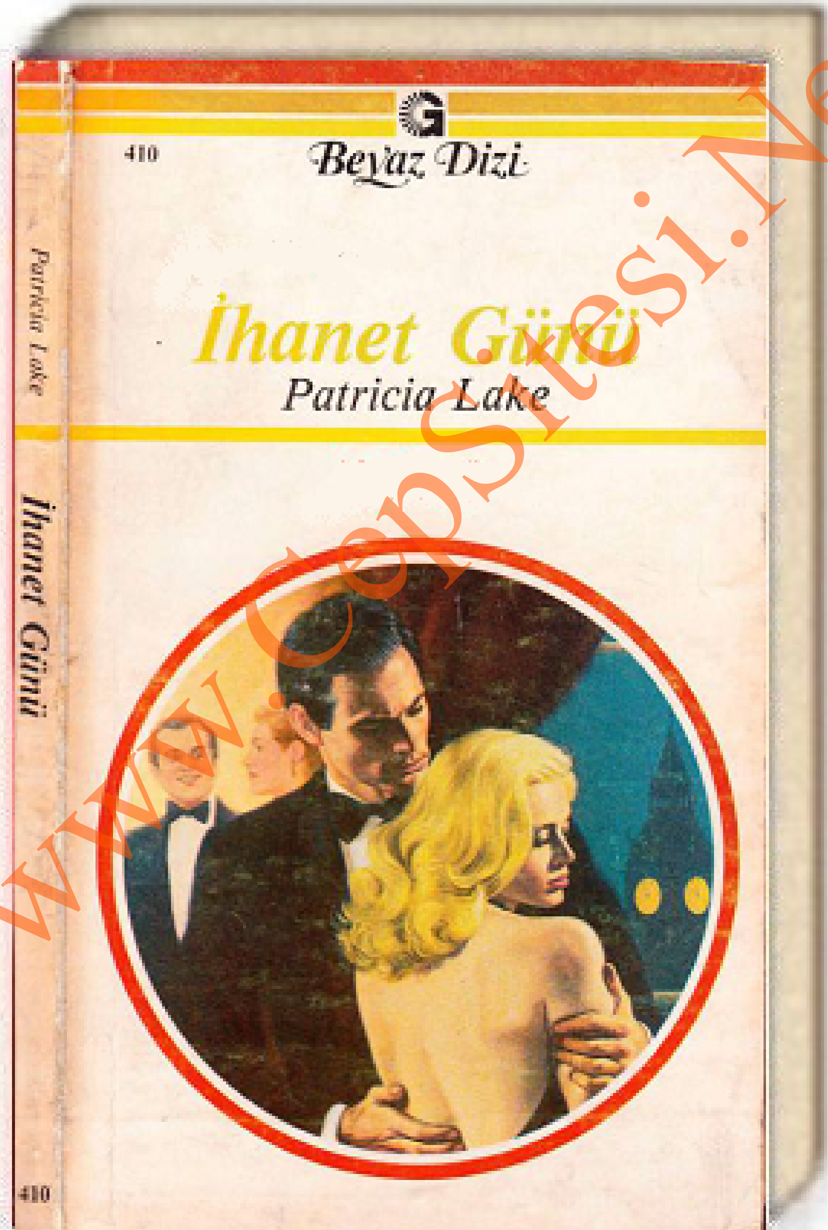
Patricia Lake - İhanet Günü

“ Beni yalnız b ır a k' diye haykırdı genç Kadın

Kendini kurtarmaya çalıştı. Ama' etine bir bıçak gibi gömülen parmakların kıskacından kurtulması imkânsızdı. Onun kendisini takip ettiğini fark etmemişti. Birkedi gibi sessizce hareket etmek, genç

adamın bir özelliğiydi.

Bölüm Bir

«Gelecek misin?» diye üsteledi Tess. Zayıf, titrek sesindeki yalvarma, telefondan bile anlaşılıyordu.

Dışarıdaki pırıl pırıl güneşten sonra, villanın içindeki loşluğa hâlâ alışamamış olan Deborah gözlerini kırpıştırdı. «Tess... bilemiyorum.» Telefonla aldığı davet o denli beklenmedik bir olaydı ki, Deborah ne cevap vereceğini şaşırmıştı. Üç yıldan beri hiçbir haber almamıştı Tess'ten. Üstelik ne o, ne de Oliver yakın dönemde İngiltere'ye dönmeyi düşünmüyorlardı. Tess'in partisi ise hafta sonundaydı.

«Oh, Deborah, yirmi birinci yaşım bu benim.» diye yalvardı Tess. «Herkes olacak. Siz de gelmelisiniz. İkimiz de. Mutlaka.»

Herkes mi? Hâlâ tereddüt eden Deborah, bu sözü duyunca, belkemiğinden yükselen garip bir panik hissiyle sarsıldı. Jack'in de orada olup olmayacağını sormak istiyordu. Tess herkesin geleceğini söylerken, acaba bunu mu kastetmişti? Ama böyle bir soruyu sormaya cesareti yoktu Deborah'ın. Jack'in adını ağzına alması bile çok tehlikeliydi.

Tess telefonun öteki ucunda sabırsızlıkla onun cevabını beklerken, 'Herhalde çok meşguldür o,' diye aklından geçirdi. Ama kız kardeşinin yirmi birinci yaş günü partisine katılamayacak kadar da meşgul olamazdı genç adam. Kendi kendini aldatıyordu.

«Oliver'a sorayım,» diye aceleyle söylendi. Ne-

ye karar vereceğinin bilemediği gibi, herhangi bir mazeret uydurmak da aklına gelmiyordu. «Yarın seni ararım. Söz veriyorum.»

«Deborah... sana söylediklerimden dolayı değil, değil mi?» diye konuşmaya başlayan Tess, onun cevabını beklemeden devam etti. «Kötü bir şey söylemek istememiştim, biliyorsun... Öylesine altüst olmuştum ki...» Bir an için zayıflayan sesi biraz sonra tekrar normale döndü. «Geldiğin zaman bu konuyu daha derinlemesine konuşabiliriz. Sana açıklamak istediğim şeyler var. Senden özür dilemek istiyorum.»

«Hayır, gerçekten hiçbir şey açıklaman gerekmiyor. Seni yarın ararım,» diye umutsuzca tekrarlayan Deborah'ın içindeki panik gittikçe büyüyordu. Tess de davetinin kabul edilmesi için üsteledikçe üsteliyordu.

Neden sonra konuşma bitip de ahizeyi yerine koyduğunda, titriyordu. Ellerini güzel, sarı saçlarının arasından geçirdi. Sabahın erken saatlerinde yapılan güneş banyosunun verdiği keyif ve gevşeme bir anda uçup gitmiş, yerini büyük bir panik ve unutmak için umutsuzca mücadele ettiği anılar almıştı.

Belki milyonuncu kez, Jake'in esmer, ciddi yüzü canlandı kafasında... Gri gözlerini gölgeleyen simsiyah kaşlar, sert, zalim ama duyarlı bir ağız. Birbirlerini son gördüklerinde, aynen böyleydi genç adam... Deborah mümkün olduğunca çabuk ve umutsuz kaçıp gittiğinde...

Kafasındaki düşünceleri silkip atmak istercesine başını iki yana salladı. Kaskatı kesilmiş olan vücudu hâlâ ürperiyordu. 'Üç koca sene,' diye kendi kendine tekrarladı. Evet, üç koca seneye rağmen, Jake'in düşüncesi onu acıya boğmaya yetiyordu.

Villanın içi serin ve loştu. Zeminin kırmızı ka-

roları, kafesli pencereler, dışarıdaki sıcaklığı içeriye hiç mi hiç sızdırmıyordu. İçinin buz kestiğini hissetti ansızın. Kafasının içini boşaltmaya çalıştıkça üşüyordu sanki. Ürküttü bu onu. Koşarak kendini dışarıya, güneşin sıcaklığına, insanın gözünü alan havuzun ve Oliver'ın yanına attı.

Oliver! Sevgili Oliver! Sahip olduğu en yakın dostuydu o. Oliver ile Deborah üvey kardeştiler ve aralarında kan bağı olmamasına karşın, birbirlerine bir ağabey ile kız kardeşin olabileceğinden daha yakındılar. İkisinin de başka kardeşleri yoktu. O yüzden bu evlilik onları çok mutlu etmiş ve güvenli bir aile çatısı altında bir araya gelmişlerdi. Anne babaları, karanlık bir kış günü, korkunç bir trafik kazasında can verdiğinde, Deborah on yedi yaşındaydı. Hayatta birdenbire yapayalnız kalan iki üvey kardeş, bu olaydan sonra birbirine daha da yaklaşmış, aralarındaki bağ daha da güçlenmişti.

Oliver, ondan sekiz yaş daha büyüktü. Daima güçlülükle zayıflık arasında gidip gelir, hayata bakışı da muazzam tablolarına yansırdı. Tüm duygularını işine döken, son derece hassas, sinirli, gerçek bir sanatçıydı. İnce uzun bir yapısı vardı. Bronzlaşmış yüzündeki melek ifadesi pırıl pırıl zeki ve günahkâr gözlerle çelişiyordu. Bazen dili zehir saçardı. Duygularını ise kırılması mümkün olmayan bir perdenin ardına gizlerdi. Tanıması güç bir adamdı, ama Deborah'ya karşı her zaman nazik ve müşfik olmuş, onu korumuştu. Deborah onun aslında ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini hiçbir zaman bilememişti. Ama Deborah söz konusu olduğunda daima ilgili, daima içtendi Oliver. Aralarında hiç konuşulmamış, ama çok iyi bilinen bir sevgi ve şefkat bağı vardı. Birbirlerinden tek istedikleri

şey de buydu zaten.

Birkaç adımda onun yanına vardı. Bir şezlonga uzanmış, tembelce gazete okuyordu Oliver. Bütün bir sabahı güneş altında yüzerek, kahve içerek ve İngiliz gazetelerini okuyarak geçirmişlerdi. Ne zamandır özlemini çektikleri tatili geçirmek için Korfu'ya geldiklerinden beri, bütün günleri böyle geçiyordu zaten. İkisinin de fazla enerji harcamaya ne niyeti ne de hali vardı.

Deborah otururken, gözlerinin üstüne düşen açık sarı saçları son derece kendine özgü bir hareketle çeken Oliver, tembel bir gülümsemeyle sordu. «Kimdi?»

Görmeksizin ona baktı Deborah. Kısa bir sessizlikten sonra, yavaşça cevap verdi. «Tess. Tess Logan.»

Oliver'ın kaşları hayretle kalkmıştı. «Ne istiyormuş?»

Deborah'ın o telefon yüzünden ne kadar alt üst olduğunu görmemek için kör olmak gerekiyordu. Oliver da, genç kadının Jake Logan'dan ayrı geçirdiği bu üç yıldan sonra bile ne kadar hassas olduğunu iyi biliyordu.

Deborah onun sesindeki şefkati, dikkati, gözlerindeki tasalı ifadeyi fark etmişti. Kendini toplamak için büyük bir çaba harcayarak cevap verdi. «Bu hafta sonu yirmi bir yaşına giriyormuş. Yaş günü partisi için ikimizi de davet ediyor.» Sesinin normal çıkmasını başarabilmişti, ama içinden budalalığına küfür edip duruyordu. Ne oluyordu ona böyle? Tess onu bir partiye davet etti diye bayılacak değildi herhalde?

Güneşin şiddetinden gözlerini kıstı Oliver. «Gitmek zorunda değiliz. Zaten, en az iki hafta daha burada kalmayı planlamıyor muyduk?»

«Biliyorum.» Deborah, Tess'in sesindeki yakarıyı hatırladı.

Bir zamanlar Tess'le iyi arkadaştılar. Birbirlerine birer kardeş kadar yakındılar. Ama son karşılaşmalarında, Tess son derece hırçın ve saldırgan davranmış, Deborah'yı çok kırmıştı. Jake yüzünden tartışmışlardı. Ağabeyine son derece düşkün olan ve gerçeği bilmeyen Tess, sonradan çok pişman olduğu ağır sözler söylemişti.

Bütün kırgınlığına rağmen Tess'i anlayışla karşılamayı başarmıştı Deborah. Aslında Tess'i hâlâ seviyordu. Zaten Tess de bu partinin ve Deborah'ın orada bulunmasının kendisi için ne kadar önemli olduğunu saklamamıştı.

Tess için özür dilemenin böylesine önemli olduğu bir sorunda hiçbir olanak tanımamak, biraz haksız ve bencilce olmayacak mıydı?

«Öte yandan,» diye sözüne devam etti Oliver. «Böyle bir davete gitmek bazı kötü ruhları da kovabilir.» Kız kardeşini hâlâ büyük bir dikkatle süzüyordu.

Hiçbir şey söylemedi genç kadın. Doğruldu. Gözleri bulutlanmıştı. Konuyu düşünmek bile istemiyordu.

Havuzun kenarında bir an durduktan sonra, kendini serin sulara bıraktı. Biraz yüzdükten sonra, Oliver'a baktı. Gözlerini kapamış, uyur gibi sırtüstü yatıyordu genç adam. Genç kadının konuyu kesin reddini kabullenmişti.

O gece Deborah için bir eziyet oldu. Odasının fısıltılı sessizliğinde yatarken, düşünceler, anılar, görüntüler kafasının içinde cirit atıyor ve onu harap ediyordu. Neden sonra uyuyabildi, ama kısa süre sonra ansızın uyanarak doğruldu. Kalbi sanki göğsünü parçalayacakmış gibi atıyordu. Dudaklarında Jake'in adı vardı.

Vahşi gözlerle etrafına baktı. Karanlıkta görmeye çabalıyordu. Uyuyalı kısa bir süre olmuş olmasına rağmen, ona aradan yıllar geçmiş gibi

geliyordu.

Gözlerini kapatarak kendini yumuşacık yastıklara bıraktı. «Hayır,» diye fısıldadı başını sallayarak. «Hayır.»

İşte, yine başlıyordu. Bütün o kâbuslar, acı, o korkunç ihtiyaç... Tümü, Tess'in masum telefon konuşmasıyla birden yine su yüzüne çıkıvermişti işte.

Dışardan bakıldığında, o sorunu halletmiş gibi görünüyordu genç kadın. Jake'i bir an olsun içinden söküp atamamış olduğu halde, hiç olmazsa daha iyi uyuyabiliyordu artık. Ama işte bir tek telefon, kurduğu tüm dengelerin altüst olmasına yetmişti.

İçini çekerek yataktan indi. Artık uyuyamayacağını biliyordu. Pencereye gidip pancurları açtı. Dışarıdaki hava öylesine temizdi ki... Hafif kokulu bir rüzgâr yanaklarını okşadı.

Gördüğü rüya hâlâ öylesine canlıydı ki, başka şeyleri göremiyordu. Jake'in yüzü önündeydi işte. Bronzlaşmış çıkık elmacık kemikleri, güçlü sert çenesi, geceleyin bir kurt gibi ışıldayan, vahşi, karanlık, saldırgan gözleriyle önündeydi.

Bir an için genç adamın gücünün kendisine ulaştığını sandı Deborah. Yoksa onu mu düşünüyordu Jake?

Mantığı ona bu kadar aptal olmamasını söylüyor, ama yüreği nasılsa genç adamın yakınlarda olduğunu fısıldıyordu. Aralarındaki o son derece sessiz ama patlayıcı iletişim ağı yine çalışmaya başlamıştı.

Şiddetli bir titremeyle kendine geldi. O gizemli bağ kopmuştu. Teni buz gibiydi. Yüreği ise sızlıyordu. Bitmişti. Geçmişti. Yalan söyleyen, kaçan kendisiydi. Ve artık geri dönüş yoktu.

Yatak odasının kapısını sessizce açarak dışarı süzüldü. Küçük salona giderek, kendine bir

kadeh viski doldurdu.

Etrafına bakındı. Yere kadar uzanan camlardan kendi karanlık görüntüsü yansıyordu. İnce, uzun vücudu gri ipekler içindeydi genç kadının. Saçları dağılmıştı. Yürek biçimindeki güzel yüzünde, yeşil gözleri kocamandı. Kendini o kadar dağılmış hissediyordu ki, görüntüsünü güçlükle yakalayabildi.

Jake'in gözüne nasıl görünmüştü acaba? Genç adam onu güçlü kollarına alıp da yatağına götürdüğünde, yine böyle mi görünüyordu? Genç adamın her şeye sahip olduğu, yine de daha fazlasını istediği o saf şehvet geceleri boyunca da, Jake'e böyle mi görünmüştü?

Anıları şiddetle silkip atarak, kanepenin bir köşesindeki yastıklara gömüldü. Ellerinin arasındaki viski kadehi tehlikeli bir biçimde titriyordu.

Oda yumuşacık bir ay ışığıyla aydınlanmıştı. Oliver'ın duvarları süsleyen vahşi tabloları, bu yumuşaklıkla hoşa giden bir tezat oluşturuyordu.

Çok güzel bir odaydı burası. Son derece şık, modern, her tarafı gölge ve ışıklar içinde.

Tatillerini geçirdikleri villa, Oliver'ındı. Para sıkıntısı çeken, ama çok fazla gayrimenkule sahip olan eski bir aristokrat aileye yaptığı bir dizi portre karşılığında almıştı Oliver burayı. İyi bir alışveriş olmuştu doğrusu. Şan, şeref, zenginlik, yeni şeyler yaşama tutkusu içinde olan Oliver da her zamanki hırsıyla atlamıştı bu teklifin üstüne.

Tadından nefret ettiği, ama sakinleştirici etkisine muhtaç olduğu viskiyi yavaşça yudumladı genç kadın.

Tess'in partisine gitmeli miydi? Bu soru bütün gün beyninde dönüp durmuştu. Yine de kesin

bir cevap verememişti.

Oliver'ın da ona yardımcı olmaya niyeti yoktu. Genç adam bu konuda karar verecek olanın Deborah olduğunu, o ne karar verirse ona uyacağını açıkca hissettirmişti.

Yemekten sonra genç kadın konuyu usulca yeniden gündeme getirdiğinde, gözlerini kısarak, «Tanrı aşkına bana sorma,» demişti Oliver. «Kaçan ben değildim.»

Deborah buna karşı çıkınca da omuzlarını silkerek eklemişti. «Bak hayatım, tüm istediğim senin kendi kararını vermen ve bunu bana bildirmen. Şimdi artık başka bir şeyden bahsedelim, olur mu?»

Evet, aslında gerçekten her şey bu denli basitti. Bir karar vermek ve uygulamak... Ne yazık ki ne kadar çabalarsa çabalasın bir karar veremiyordu genç kadın.

Üç yıl önce Jake'i terk etmesi sahip olduğu tüm cesareti alıp götürmüştü. O zamandan beri kırılıp dağılan benliğini toplamaya çalışıyor, ama kanayan kalbi yüzünden bunu bir türlü başaramıyordu.

Zihni habire ilk karşılaşmalarına kayıp duruyordu. Gözleri karşılaştığı anda, Deborah için iş işten geçmişti. Keşke en iyi arkadaşı Charlotte'un önerisini kabul edip de, Lake District'teki o küçük kulübeye tatil yapmaya gelmeseydi. Keşke kendini o denli yalnız ve mutsuz hissetmeseydi. Keşke Fransa'ya gidip Oliver'la birlikte tatil yapsaydı.

Keşke... Hayatı keşkelerle doluydu ve bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

O yaz, hava inanılmaz derecede sıcaktı. Radyonun söylediğine bakılırsa, yüzyılın en sıcak yazıydı. Deborah ise on dokuz yaşındaydı ve yalnız kalmak istiyordu.

Güzel Sanatlar Koleji'ndeki üçüncü yılını yeni tamamlamıştı. Sene başında yakalandığı ağır bir hastalık nedeniyle, bitirmesi gereken bir sürü ödev vardı.

Windermere Gölü'nün üst tarafındaki tepelerin arasında, tüm dünyadan uzaktaki o küçücük, eski ama güzel kulübeye bu nedenle gitmişti.

Sehpasını mutfağın taş zemini üzerine kurmuş ve çalışmaya başlamıştı. Arka kapı sürekli açıktı. Böylece, ne zaman istese, arkasında uzanan gölün ürperen sularını görebiliyordu.

Hemen hemen herkes tatil için uzak bir yerlere gitmişti, ama Deborah etrafını saran yalnızlığın içinde kendini hiç de mutsuz hissetmiyordu.

Babasıyla üvey annesinin ölümünden beri, sevgi, aşk, macera yaşamak için duyduğu istek artmıştı. Kuşkusuz hayatında bazı erkekler vardı. Okul arkadaşları, Robert gibi çocukluk arkadaşları... ama hiçbiri de onun kalbine girememiş, ilişkileri hep yarı yüzeysel, yarı çocuksu bir düzeyde kalmıştı.

Doğuştan hassas ve utangaç, ama yine de atak ve oldukça heyecanlı bir yapısı vardı. Hareketlerini yöneten aklı değil yüreğiydi. Geriye baktığında, dünyaya karşı ne kadar korunmasız olduğunu, özlemini duyduğu yaşam ve aşktan nasıl ürktüğünü görebiliyordu.

Kulübeye yerleştikten bir hafta kadar sonraydı. İnanılmaz derecede sıcak bir akşamüstü, çalışmaktan ağrıyan sırt kaslarını gevşetmek için, yemeği hazırlamadan önce, yürüyüşe çıkmıştı.

Ağustosböceklerinin ötüşleriyle canlanan durgun ve sıcak havaya rağmen istekle yürüyor, çevresindeki güzelliği içine çekmekten büyük zevk duyuyordu.

Kulübeden biraz ötede büyük ve derin bir akarsu keşfetmişti. Adımlarını oraya doğru sıklaştırdı.

Berrak ve serin su, o denli davetkârdı ki, ani bir istekle, etrafına bakıp kimsenin olmadığını gördükten sonra, üstündekileri çıkarıp attı ve suyun kıyısındaki çimene uzandı.

Çimenler ısınmış vücudunu serin, ipekten bir el gibi okşadı. Gözlerini kapayıp orada bir süre öylece kaldıktan sonra kalkıp kendini suların koynuna bıraktı.

Her şey öylesine sessiz ve sakindi ki, ağaçlardaki kuşların cıvıltıları, ya da yaprakların hışırtıları bile bir orkestradaki enstrümanların sesi kadar güçlü geliyordu. Uzun süre kaldı suda. Açlıktan karnı guruldamaya başlayana kadar. Sonra yavaş yavaş çıktı, ıslak saçlarını burarak altın bir hale gibi başına doladı.

Gözlerini kaldırdığı anda da Jake'i gördü. Genç adam, derenin biraz yüksek olan yamacına oturmuş onu seyrediyordu.

Bir an için dondu kaldı, yüreği durmuştu sanki. Yeşil gözleri dehşetten iri iri olmuştu. Adam ondan yalnızca birkaç adım ötedeydi, ama onunla gelişigüzel atılmış giysileri arasında duruyordu. Damarlarındaki bütün kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti Deborah.

Ne kımıldamış ne de konuşmuştu genç adam. Onun bu sessizliğinden dehşete düşen Deborah ise, ancak onun bedeninin heybetini ve omuzlarının genişliğini fark edebilmişti.

Deborah'ın elleri iki yanına düştü. Genç adamsa hafifçe kımıldayarak gölgeden çıktı ve gözleri birleşti.

Ve bir tek bu hareketle Deborah'a dokunmuş gibi oldu. Aslında o anda ona ne istese yapabilirdi. Öylesine donmuş kalmıştı Deborah. Ne kı-

mıldayabiliyor, ne de sesini çıkarıyordu.

Gri gözleri vardı genç adamın. Bu gözlerdeki anlamı bir türlü çıkaramıyordu, ama yine de gözlerini başka tarafa çeviremiyordu.

Böyle büyülenmişçesine birbirlerine bakarlarken, içinden tuhaf bir sıcaklığın yükseldiğini, mide kaslarının garip bir biçimde kasıldığını hissetti. Artık ne korkuyor, ne de utanıyordu. Tek hissettiği bu yabancının gri gözlerinin derinliklerinde kaybolduğuydu. Ansızın arkasındaki ağaçtan havalanan büyük bir saksağanın kopardığı gürültü ile kendine geldi.

Silkinerek çevresine bakındı ve yüzü kıpkırmızı, giysilerine doğru ilerledi.

«Özür dilerim.» derken sesi son derece soğuk, hafifçe de titrek çıkmıştı.

Genç adam kımıldamadı bile. Hâlâ hareketsiz ve sessizdi. Kirpiklerinin arkasından baktı ona Deborah. Genç adam onun çıplak vücudunu, kalkık göğüslerinin gerginliğini, karnının düzlüğünü, erkeksi bir beğeniyle süzmeye devam ediyordu. Bir an soluk bile alamadı genç kız.

Kendini manyetize olmuş gibi hissediyordu. Aşağılanmış hissetmesine rağmen, bu adamın gri gözlerindeki duyarlılığa ister istemez karşılık verdiğini fark etti. Göğüsleri sızlamaya, kasları gerilmeye başlamıştı. Soğuk bakışlarını onun kızarmış yüzüne kaldırdı genç adam. Güçlükle yutkunarak kekeledi Deborah. «Gidin. Giyinmek istiyorum.»

Büyü bozulmuştu. Genç kız ıslak saçından belkemiğine damlayan damlaların soğukluğunu hissedebiliyordu artık.

Tek bir hareketle uzaklaştı genç adam. Sırtını dönmüştü.

İçini kaplayan bir gerçekdışılık duygusuyla, bir an için bakakaldı ona genç kız. Önce bir çak-

mağın metalik sesi, ardından da Türk tütününün hoş kokusu duyuldu. Genç adam bir sigara yakmıştı.

Şiddetle titremeye başlayan genç kız, elinden geldiğince çabuk giyinmeye koyuldu. Giysileri ıslak vücuduna rahatsız edici bir biçimde yapışıyor, elleri titriyordu.

Blucininin kemerini sıkarken, 'Çok geç olmuş olmalı,' diye düşündü. Yer yer sarı, mor ve açık pembe renklere bürünen gökyüzü giderek kararmaktaydı.

Saçını arkaya attıktan sonra, ondan yalnızca birkaç adım uzakta duran genç adama gizli bir bakış fırlattı. O fark etmeden oradan sessizce uzaklaşmak istiyordu, ama telaşından o kadar gürültü etti ki, genç adamın onu duymamasının olanağı kalmadı. Yine de umutsuzca kaçmaya çalıştı Deborah, ama ayağına takılan bir dal parçası yüzünden dengesini kaybederek şiddetli bir biçimde sendeledi.

Her şey bir saniye içinde olup bitivermişti, ama Deborah'ya ağır çekim gibi geldi. Genç adam bir panter çabukluğuyla hareket etmiş ve aralarındaki mesafeyi hızla alarak, yere düşmeden Deborah'ı yakalamıştı. Genç kızı sımsıkı tutarak kendine doğru çekti.

Genç kız onun omuzlarını kavrayan parmaklarındaki gücü hissediyor, o parmakların dokunduğu yerlerde teni, aradaki tişörte rağmen alev alev yanıyordu.

Genç adamın esmer yüzüne baktı, başı arkaya düşerken soluğu da boğazında hapsolup kalmış gibiydi.

Şimdi onun yüzünü açıkça görebiliyordu. Otuz yaşını hayli geçmişti genç adam. Yani Deborah'ın şimdiye kadar alışmış olduğu erkeklerden oldukça yaşlıydı.

Kemikli sert bir yüzü vardı. Bronzlaşmış cildi çıkık elmacık kemiklerinin üstünde geriliyordu. Çenesi ise sert ve ödün vermez bir ifade taşıyordu. Güçlü ama çekici bir ağzı vardı, ama genç kızın asıl dikkatini çeken bakışlarıydı. Hiçbir güç sarfetmeden onu içine çekiveren bakışları. Siyah kirpiklerin çerçevelediği, hafifçe kısılmış gri gözler onun çok şey yaşamış, esprili ve zeki bir erkek olduğunu, ama Deborah'ın anlayamadığı bir başka şeyi daha yansıtıyordu.

Genç kız büyük bir irade gücüyle kendi bakışlarını kaçırdı. Kalbi deli gibi atıyordu.

«Teşekkürler,» diye mırıldandı.

Genç adam sessizce parmaklarını gevşetti, elleri iki yanına düştü ve nedense Deborah kendini ansızın bir şeyden mahrum edilmiş gibi hissetti.

Geri çekildi, mantıklı düşünemiyordu, aklı karmakarışık olmuştu. O andan sonra da hep böyle gitti zaten. Genç adamın tek bir teması, bile herhangi bir düşüncenin uçup gitmesine yetiyordu. Daha o anda, bundan sonraki yaşamının artık asla eskisi gibi olamayacağını fark etmişti genç kız. Genç adama tek bir kez göz atmak bile, onun kendi kurallarına göre yaşayan, dünyaya meydan okuyan ve istediği şeyi de elde eden bir tip olduğunu anlamaya yetiyordu. Öylesine kendinden emin bir havası vardı. Kısaca, genç kızın bir erkekte bulunmasını isteyebileceği her şeye sahipti.

O akşam, o yaz akşamı, genç adam, Deborah'ın itirazlarına hiç aldırış etmeden onu kulübesine götürmüştü. Onu, kendi düşüncelerinden başka bir şey ilgilendirmezmiş gibi sessiz ve düşünceli bir hali vardı. Sonunda itiraz etmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anlayan Deborah, yanakları kıpkırmızı, başı önünde ve yaşamında ilk de-

fa suskun, durumu kabullenmek zorunda kalmıştı.

Genç adam kendisini Jake Logan olarak tanıttı. Adından bile, sert, güçlü ve uzlaşmaz bir şey sezmek mümkündü. Ayrıca bu adı duymamış olmak da olanaksızdı. Hem İngiltere'de hem Amerika'da çok ünlü olmuş, parlak bir oyun yazarıydı. Genellikle karmaşık, duyarlı, fantastik öğelerle süslü piyesler yazardı.

Nedense onun kimliği genç kızı hiç şaşırtmamıştı. Onda güç ve başarıyı simgeleyen, soğuk, katı ve tanımlanmamış bir şeyler vardı.

Ertesi akşam, Deborah'ı yemeğe çıkarmıştı genç adam. Genç kız, çoktan, ona şiddetli ve geri dönülmez bir biçimde âşık olmuştu bile. Windermere'deki son derece seçkin ve pahalı bir otelin restoranında otururlarken, ancak birkaç lokma yemek yiyebilmişti genç kız. Bütün gece güldürmüştü onu Jake. Karşısındakini kolayca etkileyen çekiciliğiyle de, ne yapıp etmiş, hayat hikâyesini öğreniverınişti. Genç kız olup bitenin farkına vardığında, ona tüm yaşamını bütün ayrıntılarıyla anlatmış bulunuyordu.

Sabahın erken saatlerinde genç adamın büyük, eski evine gittiklerinde, Deborah büyük bir keyifle odaları gezmiş, evin bütünüyle cam kaplı cephesinden ay ışığının altında ürperen gölün karanlık sularını seyretmişti. Bu arada da onunla sevişmeyeceğine karar vermişti.

Bu adam tümüyle bir yabancıydı. Bir yabancıya nasıl âşık olabilirdi? Ve daha da kötüsü, o karanlık gri gözlere baktığında nasıl kendini tümüyle kaybedebilirdi?

Pencerenin önündeki bronz heykeli yavaşça okşarken, Jake'in, dudaklarında beliren hafif gülümsemeyi seyrettiğinin farkında değildi.

Bu, onun ne zamandır istediği, özlediği şey de-

ğil miydi? Aşırı heyecanlı, ayakları yerden kesik, güdüsel yönü, gecenin kaçınılmaz sonuna doğru itiyordu onu. Dönüp de Jake'in kendisine baktığını gördüğünde, zihnindeki son şüphe kırıntısı da, tropik güneşin altında eriyen karlar gibi eriyip gitti.

Hiçbir şeye zorlamadı onu genç adam. Yalnızca yanına geldi ve şefkatle kavradı. Koyulaşmış gözlerinden hipnotize edici bir güç saçılıyordu. Dudaklarının dokunuşu, genç kızın, kendini kaybetmesine neden olacak kadar güçlü bir arzu ve heyecanla yanmasına sebep oldu.

Dizginleyemediği bir açlıkla öptü, sevdi, okşadı onu genç adam. Ve Deborah da bilinçsizce karşılık verdi ona. Farkında olduğu tek şey, onun gücü ve kendisine aşk hakkında, bedeni hakkında bir şeyler öğrettiğiydi. Genç adam ona, hayal bile edemediği şeyler öğretiyordu.

Ve en sonunda, başını kaldırıp da sanki kendine gelmek istermişçesine Deborah'ı kendinden biraz uzaklaştırdığı zaman, genç kızın gözlerindeki şaşkınlığı fark etmemek mümkün değildi. Sonra öyle bir baştan çıkarıcılıkla gülümsedi ki, daha fazla dayanamadı genç adam. Yeniden birleşti dudakları. Bu kez ayrılmamacasına.

Jake, ona varlığından bile haberdar olmadığı bir tatmin vermişti. Onun gergin bedeninin sıcaklığını, kaslarının gücünü, büyük bir açlıkla araştıran ağzını hatırladı Deborah.

Oh, evet, Jake ona aşk ve kendi bedeni hakkındaki her şeyi öğretmişti, ama aynı zamanda birine gereksinme duymayı ve kıskançlığı da öğretmişti.

«Sen de mi uyuyamadın? Ah bu kahrolası sıcak,» diyen bir sesle daldığı dünyadan uyandı Deborah. Oliver'dı gelen.

Onun odaya girdiğini fark etmemişti bile. Oliver lambalardan birini yakarken, ayağını masaya çarptığı için küfredip duruyordu.

«Neden karanlıkta oturuyorsun?» diye sorarken sinirlenmiş gibi bir hali vardı. Uyuyamadığı zamanlar çok sinirli olurdu. Oluşturduğu yaşam ritmini bozan şeylere tahammülü yoktu.

Ona gözlerini kırpıştırarak bakan Deborah ise hâlâ gerçek dünyaya dönememiş gibiydi.

«Düşünüyordum.» diye cevap verirken sesi çok cılız çıktı genç kadının. Jake'in anısı onu hâlâ çok yaralıyordu. Kabullenmek istediğinden de çok.

«Öyle mi?» Oliver'ın sesi ima yüklüydü. Bara gidip kendine koca bir bardak viski doldurdu. Sonra pencerenin önüne gelerek gözlerini karanlığa dikti.

Deborah, onun üzerinde yalnızca pamuklu bir şort bulunan, bronzlaşmış bedenine baktı boş boş.

«Bu hatırlayabildiğim en sıcak yaz.» diyerek bardağı dikti Oliver.

«Evet, galiba.» diye gevşekçe onayladı Deborah, ama aslında öyle düşünmüyordu. Onun için en sıcak yaz, Jake'le birlikte geçirdiği yazdı.

Dönerek sigara paketine uzandı Oliver. «Logan, değil mi?» diye sorarak paketten bir sigara alıp dudaklarına götürdü. «Tanrı aşkına, neden şu adamı bir türlü unutamıyorsun? Daha kendine ne kadar işkence edeceksin?»

Onun kızgınlığını hiç fark etmemiş gibi omuzlarını silkti Deborah. Jake'le üvey ağabeyi arasında hiçbir zaman sevgi ve dostluk olmamıştı. Oliver, Jake'in yalnızca şiddetle sahiplenici yönünü görmüştü ve şiddetten de nefret ederdi. Bu yüzden Jake'in koyu vahşiliği onu çileden çıkarırdı. Bunu da açıkça itiraf ederdi.

Olup bitenleri bir türlü ardında bırakamadığı için Deborah'a da kızdığı oluyordu. Ama genç kadının yüzünü görünce yumuşadı ve tatlı bir sesle, «Konuşmak ister misin?» diye sordu.

Genç kadın, onun kendisini yatıştırmak için sarf ettiği gayreti anlıyordu. «Teşekkür ederim, ama sanmıyorum.»

«Nasıl istersen,» diye sanki bunun hiç önemi yokmuş gibi arkasına yaslanarak sigarasından derin bir nefes çekti ve yine arkasını dönerek dışarıyı seyre daldı Oliver.

Bir süre onun siluetini seyretti Deborah. Birbirlerini çok iyi tanırlardı ve ansızın Oliver'ı uyutmayan şeyin yalnızca sıcak olmadığını anladı.

«Neyin var?» diye sordu yumuşak bir sesle. Zihnini nihayet kendinden ayırabildiği ve onun üzerinde yoğunlaşabildiği için memnun olmuştu.

Bir süre cevap vermeyen Oliver, dönerek çapkınca gülümsedi. «Kendi sorunlarıyla bu denli haşır neşir olan bir kadın için fazlasıyla duyarlısın.»

Ayağa kalkan Deborah, ağabeyinin kadehini de aldıktan sonra ikisine de birer kadeh daha doldurdu. Oliver'ınkini uzatıp kendisi de sedire yerleşti.

«Anlat bana,» diye hafifçe yineledi genç kadın. İçini çeken Oliver'ın yüzü sertleşmişti. «Bu akşam, sen kasabadayken Beatrice telefon etti.»

Dudaklarını ısırdı Deborah. Genç adamın bütün gece neden o kadar ters davrandığı anlaşılıyordu. «Eee?»

«Birkaç günlüğüne gelip gelemeyeceğini sordu. Tatile ihtiyacı varmış.» İçkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra gözlerini indirdi Oliver.

«Benim burada olduğumu biliyor mu? Ona ne

cevap verdin?» Deborah, Oliver'ın bütün gece kendisine bir şey söylememiş olmasına şaşırmıştı.

«Ona gelemeyeceğini, çok, ama çok fazla meşgul olduğumu söyledim.»

«Ah, Oliver.» Beatrice'i reddetmenin ona ne kadar pahalıya mal olmuş olduğunu bilen Deborah, ansızın hüzünlendi.

«Ah, Oliver'mış,» diye onu taklit etti Oliver. Kabalıktan çok acılık vardı sesinde. «Yapabileceğim başka bir şey yoktu,» diyerek omuzlarını kaldırdı. «Tanrım, düşünsene David'in öteki telefonda konuştuğunu bile duyabiliyordum.»

«Öyleyse neden?..»

Onun sözlerini bitirmesine fırsat vermeden atıldı Oliver. Gözlerini öfke bulutları kaplamıştı. «Kim bilir? Herhalde bu sefer sağlam bir adama rastladı, onu kızdırmak ya da kıskandırmak istiyor. Belki de sırf beni incitmek için aramıştır. Her neyse, artık sabrım kalmadı. Bu işin bir yere varacağını bekleyerek kendimi aldatmaktan bıktım.»

İçini çekti Deborah. Yüreği sızlıyordu. Beatrice Maitland çok güzel bir kadındı. Evli bir kadın. Oliver uzun zamandan beri tutkundu ona. Hem de adamakıllı tutkundu. Ancak bu tutkunun gücü onu korkutuyor ve kurtulmak istiyordu bir yandan da. Beatrice, Deborah'ın tasarladığı giysileri sunan ve Deborah'ın patronu Cole Sullivan için çalışan bir mankendi. Oliver'la, bir sene kadar önce, Cole'un Londra'daki dairesinde verdiği bir partide tanışmışlardı.

O partiye Oliver'ı sürükleyen Deborah olmuştu. Üzerinde çalıştığı resmi bir türlü bitiremediği için morali çok bozuk olan ağabeyini, belki biraz açılır diye partiye zorla götürmüştü. Sonra Beatrice Maitland odaya girmiş, daha doğru-

su varlığıyla salonu doldurmuş ve Oliver'a bir bakışı, genç adamın ona âşık olmasına yetmişti.

Ondan sonra hep birlikte görünür olmuşlardı. Beatrice, Oliver'la tanışmadan bir ay önce kocasını terk etmişti ve Oliver'ın ısrarlı ilgisi için fazlasıyla istekliydi.

İlişkileri daima fırtınalı ve hırçın olmakla birlikte, altı ay sonra Beatrice kocası David'e döndüğünde Oliver'ın ne kadar üzüldüğünü anlamıştı Deborah.

Ondan beri de Oliver, Beatrice ilişkisi garip bir hal almıştı. Bir beraber oluyor, bir ayrılıyorlardı. Oliver, Beatrice'ten kurtulmak istiyor ve bunun ona ne kadar pahalıya mal olacağını bir Deborah biliyordu. Beatrice'in evliliği ise hiç yolunda gitmiyor ve genç kadın Oliver'ın kendisine ne kadar düşkün olduğunu bildiği için onu bir yedek gibi kullanıyordu.

Sonuç olarak çözümsüz bir durum gibi gözüküyordu ve Deborah da güzel mankenden nefret edecek hale gelmişti.

Bu aşkla birlikte çok değişmişti Oliver. Artık çok fazla içiyor ve bu zayıflığından nefret etmesine rağmen, dairesinin duvarlarını Beatrice'in fotoğrafları ve çizimler süslüyordu. Çalışması da etkileniyordu tabii. Yaşadığı ağır depresyon dönemlerini, sivri bir dil ve küstah bir maske ile gizlemeye çalışıyordu.

Bu maskenin ardında neler yattığını ise Deborah'dan başka ve daha iyi kimse bilemezdi.

Genç kadın bazen durumdan kendini sorumlu tutuyordu. Eğer onu o partiye götürmemiş olsaydı...

Bazen de bu hikâyenin nasıl bitebileceği üzerinde hayaller kuruyordu. David Maitland başarılı ve zengin bir işadamıydı. Beatrice de pa-

rayı her şeyin üstünde tutan bir tip olduğundan, Deborah onun kocasını terk edeceğine hiç ihtimal vermiyordu.

Ağabeyine baktı. Onun, şu anda kendini nasıl hissettiğini biliyordu.

Onun yüzündeki yorgunluğu fark edince, daha fazla dayanamayarak söze başladı. «Belki de...»

«Ben yatmaya gidiyorum,» diye sertçe engelledi onu Oliver. «Yarın fotoğraf çekmek için Paleokastritsa'ya gitmek istiyorum. Sen de gelir misin?»

«Evet. Erken mi gideceksin?»

«Hava aydınlanır aydınlanmaz.»

Kapıya doğru yürürken ansızın durup döndü genç adam. «Tess'in partisi konusunda bir karara vardın mı?»

«Hayır.» Genç kadının sesi içinde bulunduğu belirsizliği olduğu gibi yansıtıyordu.

«Şey, sanırım gideceğiz.»

Bu, Oliver'ın konu hakkında söylediği ilk olumlu şeydi ve Deborah'ı hayretten havaya fırlattı. «Neden?»

«Neden olduğunu çok iyi biliyorsun,» diye yarı gülerek karşılık verdi genç adam.

«Ama ya eğer...»

«Logan oradaysa, değil mi? Tut ki orada, ne olmuş? Orada olacağı kesin, ama sen de başedeceksin. Üstelik yanında ben de olacağım.»

«Yarın karar veririm.» Deborah'ın aklı Jake'in hayali ile hâlâ o kadar doluydu ki, bu acı veren hayali kafasından atmadan bir karar vermek istemiyordu.

«Aptal olma Deborah,» diye hınzırca söylendi Oliver, onun yanaklarının kızardığını görünce.

«Senin gibi mi?» diye hırsla atıldı genç kadın.

«Evet, benim gibi.» Oliver güldü. «Sabahleyin

görüşürüz. Şafakta, unutma.»

Cevap vermedi genç kadın. Onun yatak odasının kapandığını duydu. Ortalık yeniden derin bir sessizliğe gömüldü.

Kendini köşeye sıkışmış hissediyordu. Partiye kuşkusuz gitmeliydi. Tess'i kıramazdı. Ayrıca, Jake'in orada olacağının da hiçbir garantisi yoktu.

Ama ya orada olursa? O zaman ne yapacaktı? Onunla tekrar yüz yüze gelmeye dayanabilecek miydi? Bu anı düşünmek bile istemiyordu. Üç yılını bu tür karşılaşmalardan kaçmakla geçirmişti.

Ayrıldıktan kısa bir süre sonra, Oliver onu Cole'la tanıştırmış ve Deborah da kendisine yapılan Los Angeles merkezindeki dokuz aylık iş teklifinin üstüne atlamıştı.

Amerika'da, Los Angeles iş merkezinin bu tümüyle yabancı dünyasında geçirdiği dokuz ay, onunda toparlanmasına çok yardım etmişti. Kendini çalışmaya vererek acısından hiç olmazsa bir süre için kurtulmayı başardı.

İngiltere'ye döndüğünde Jake'le karşılaşmaktan duyduğu korku azalmıştı. Ve evliliğinin üç trajik ayı dışında son birkaç yılını, Londra ile Los Angeles arasında mekik dokuyarak geçirmişti. Tüm bu süre içinde Jake'i yalnızca iki kez görmüştü. İlkinde, yalnızca uzaktan görmüş olmasına rağmen o kadar kötü olmuştu ki, ne yürüyebilmiş, ne de soluk alabilmişti. O günü hâlâ tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Bond Street'te alışverişe çıkmıştı. Cole'un doğum gününe hediye alması gerekiyordu ve fazla vakti yoktu. Stüdyodan gizlice sıvışmış ve yokluğunun kimse tarafından fark edilmemesi için dua etmişti. Tam kuyumcudan çıkarken gördü onu. Karşı kaldırımdaydı genç adam. Şimdi hiç hatırlayamadığı

bir başka adamla konuşuyordu. Deborah'ın gözleri utanç verici bir inatla Jake'e saplanıp kalmıştı.

Genç adam, her zaman dizlerinin bağının çözülmesine neden olan o soğuk ama çekici gülümsemesiyle gülümsüyordu. Gözleri kısılmıştı.

Genç kadın onun ellerini sabırsızca saçlarından geçirdiğini görünce, çok iyi tanıdığı bu hareketle sarsıldı. Gözlerini onun erkeksi vücudundan alamıyordu bir türlü. Sonra, içinde bir şoförün beklediği, uzun, siyah bir arabaya binerek kaybolup gitmişti genç adam. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki bir an gerçek mi yoksa düş mü olduğuna inanamamıştı Deborah. Jake onu fark etmemişti. Bu da nedense, Deborah'ı çok üzmüştü.

O kısacık karşılaşma bile, genç kadını aylarca altüst etmeye yetmişti. Bu, onun resimlerini gazetelerde ya da dergilerde görmeye, kitaplarını okumaya ya da son beraber olduğu kadınla hakkında çıkarılan dedikoduları işitmeye benzemiyordu. Onlarla aynı şey değildi. Bu olaydan sonra, çevresine ördüğü kozayı daha da kalınlaştırdı Deborah.

Şimdi düşündükçe, onu görecek güce sahip olup olmadığını hâlâ bilmediğini anlıyordu. Kalkıp yavaşça pencereye yürüdü ve aşağıda uzanan gizemli Akdeniz'i seyretti.

«Ah, Jake,» diye fısıldadı umutsuzca, yüzünü soğuk cama bastırarak. «Senden ne zaman kurtulacağım?»

Bölüm İki

Oliver'ın villası Corfu'nun doğu kıyısında, Benitses'in yukarısındaki tepelerden birindeydi. O yüzden Paleokastritsa'ya arabayla epey bir yol gitmek gerekiyordu.

Son derece rahatsız hemen hemen tamamiyle uykusuz bir geceden sonra, şafak sökmeden yorgun argın kalktı Deborah yataktan. Arada daldığı kısa uykular Jake'li rüyalarla doluydu. Ve etrafına üç yılda ördüğü kozanın sandığı kadar güçlü olmadığını da acıyla fark etmişti genç kadın.

Duygularını denetleyemediği için kızarak duş yaptı. Aceleyle bir blucin bermuda ve kolsuz bir tişörtten ibaret olan giysilerini sırtına geçirdi.

Aynada kendisini hoşnutsuzlukla süzerek saçlarını fırçaladı. Gözlerinin altındaki halkalar hiç hoşuna gitmemişti. Hali berbattı ve ne yapacağını, nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Oliver'ı mutfakta kahve yaparken buldu. Genç adamın onu neşeyle selamlamasına rağmen, onun geceyi kendisinden daha iyi geçirdiğini sanmıyordu Deborah.

Güneş, ufuk çizgisini aydınlatmaya başlamıştı. Yaşlı zeytin ağaçları günün ilk ışıklarını alıyordu.

Deborah elini hiçbir yiyeceğe süremedi, sadece kahve içip portakal yiyen Oliver'ı seyretti. Aklıyla bambaşka yerlerdeydi.

Yarım saat içinde hazırlanıp çıktılar. Oliver'ın kiraladığı jip, dar ve bozuk yolda atlaya zıplaya

ilerlemeye başladı. Deborah, güneş gözlüklerini arkaya iterek, zeytin, selvi ve kavak ağaçlarını, kır çiçeklerini seyretmeye başladı. Hava, yeni başlayan gün kadar serin, taze ve yeniydi.

Ana yola çıkmadan önce, eşeklerine binmiş yavaş yavaş giden yaşlı bir erkekle kadına yol vermek zorunda kaldılar. Yol, jipin geçebileceği kadar genişleyince adamla kadın kenara çekilerek onlara yol verdiler ve geçerken de el salladılar.

Kerkira'ya giden yolda hızla yol almaya başlamışlardı. Adanın merkeziydi Kerkira. Trafik yoğunlaştığı için yavaşlamak zorunda kalmışlardı. Deborah kent girişindeki kale yıkıntılarını seyre dalmıştı.

«Biraz fotoğraf çekmek istiyorum. Şurada bir kahve molası verelim.» diyen Oliver, arabayı liman yakınlarındaki park yerine bırakarak sabırsızca dışarı atladı.

Rengârenk çiçeklerin süslediği, yüksek balkonlu evlerin sıralandığı, dar, Venedik tarzı sokaklardan geçtiler. Vakit hâlâ çok erkendi, ama kentte yoğun bir faaliyet göze çarpıyordu. Deborah'ın canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bu yüzden Oliver fotoğraf çekerken, bir sokak kahvesinde oturdu. Tembelce kahvesini içip, orada tek başına öylece oturarak etrafı seyretmekten mutlu olmuştu.

Paleokastritsa'ya öğleden önce vardılar. Çiçekler, ağaçlar ve makiler arasında kaybolmuş muhteşem malikâneleri geçerek Alipa Körfezi'ne yaklaştılar.

Körfez, güneş yağına bulanmış, habire gürültü yapan turistlerle doluydu. Güneş ise artık iyice yakıcı bir hal almıştı. Deniz kıyısındaki bir tavernada köy peyniri ve yeşil zeytinle süslenmiş salatalar yediler. Adanın spesiyalitesi, istiridyey-

di. Ama ancak önceden ısmarlandığı zaman pişirilen bu hayvanları yemek fikri Deborah'a o kadar canavarca gözüktü ki, şiddetle reddetti ve salatayla yetindi.

Oliver çok canlı ve neşeli görünüyordu. Ne bir önceki geceden, ne de Tess'in partisinden söz ettiler.

Uçurumun tepesindeki beyaz manastır, beyaz badanalı kulesi ve ağır çanlarıyla, tıpkı Deborah'ın hatırladığı gibiydi. Genç kadın Oliver'ı işiyle baş başa bırakarak loş kilisenin serinliklerine daldı.

Resimlerle bezeli tavanı, gümüş şamdanları, oyma çerçeveli ikonları seyretti. Orada unutulmuş bir rehbere bakarken, Paleokastritsa'nın Homeros'un Odisse'sindeki Akalar'ın başkenti olduğunun söylendiğini okudu. Bu tür detaylar Jake'i kendinden geçirirdi...

Rehber, farkında olmadan elinden düştü, gözlerini kapadı. Bunu aylardır yapmamıştı. Etrafa onun gözleriyle bakmak, onun ne hissedeceğini hissetmek, yaşadıklarını onunla paylaşmak, büyük bir güçlükle bırakabildiği bir alışkanlık olmuştu.

Dışarıya çıktığında, kör edici güneş ışığı gözlerini kamaştırdı. Çiçek kokuları bir anda burun deliklerini doldurdu.

Jake hep oradaydı. Orada, kafasının içinde, tüm düşüncelerinin gerisinde. Kırmızı toprak damlı bir evin arkasında kaybolmadan el sallayan Oliver'a ilişti gözü.

Otomatik olarak o da el salladı. Aşağıda kımıltısız, masmavi deniz uzanıyordu. Ufukla deniz arasındaki çizgi kaybolmuş gibiydi. Denizden fışkıran kocaman, kırmızı kayalar gökyüzüne ulaşmak ister gibiydi. Bu manzara onu daima etkiler ve birisiyle paylaşmak isterdi. Birisiy-

le mi? Kimi kandırıyordu? Jake'ti onun istediği. Onu istemekten bir an olsun vazgeçmemişti ve artık bunu inkâr edemiyordu. Genç adamın o karanlık ve şiddetli yönüne karşın, hâlâ ona ilgi ve gereksinme duyuyordu.

Düşünceleri yine Windermere'deki o yaza kaydı. Topu topu birkaç haftaydı, ama sanki bir ömür sürmüştü.

Küçük kulübedeki işini yarım bırakmıştı, ama buna zerrece aldırış etmiyordu. Hiçbir şeye aldırış etmiyordu zaten. Onun için tek önemli olan Jake'le birlikte olmaktı ve birlikte geçen her an eşsizdi. Günlerini yürüyerek, yelkenliyle gezerek, gölün kıyısında güneşlenerek, konuşarak ve sevişerek geçiriyorlardı. Şimdi dönüp de geriye baktığında, o zamanki duygularının keskin yoğunluğu korkutuyordu onu. Kendisini toy ve sakınmasız hissediyordu ve Jake de öylesine alışılmadık bir erkekti ki... Sonraları genç adamın kendinden ne kadar az bahsettiğini hatırlamıştı. Ne yapıp eder onu konuşturur ve hayatı hakkındaki en ince ayrıntıları bile öğrenirdi.

Ve geceleyin onun yatağında, güçlü, sahiplenici kollarının arasında yatarken, uyanıp da bütün bunların bir rüya olduğunu anlayacağı korkusuyla, gözlerini kapamaya bile cesaret edemezdi.

Genç adam Londra'dan oyun yazmak için geldiğini söylemişti, ama karşılaştıkları andan bu yana bir tek kelime bile yazmamıştı.

Başını onun ipek saçlarının arasına sokarak mırıldanmıştı Jake. «Tanrı biliyor ya, senden başka bir şey düşünemiyorum. Öylesine güzel, öylesine yumuşaksın ki...»

Artık kendini yalnız hissetmeyen, özlemini çektiği her şeye sahip olan Deborah, gülümseyerek onun dudaklarını dudaklarıyla kapatmıştı.

O günler ınanılamayacak ve fazla süremeyecek kadar muhteşemdi. Genç kadın artık, o güzellikteki ve değerdeki şeylerin fazla uzun sürmediğini iyi biliyordu.

Günler geçtikçe, genç adamın pek fazla konuşmamasına rağmen, onu daha yakından tanıdı. Çocukluğu da sonraki yaşamı da trajikti. Babası, Jake doğmadan bir hafta önce annesini terk etmişti. Baba ünlü bir piyanist, Jake ise kısa süren ateşli bir maceranın meyvesiydi. Piyanist, iki yıl sonra, gayrimeşru çocuğunun varlığından habersiz ölüp gitmişti. Jake'i, ona büyük bir sevgi ve şefkatle bağlı olan büyükbabası büyütmüştü. Sander Logan, Jake'in bildiği tek baba ve kişiliğinin oluşum yıllarında da en iyi dostu olmuştu.

Yıllar sonra annesi kötü bir evlilik yapmış, Tess bu evlilikten doğmuştu. Bu evlilik iki yıl sonra boşanmayla sonuçlanmış, anne ise Tess on iki yaşındayken ansızın ve anlaşılamayan bir nedenden ölüp gitmişti.

Jake, her ne kadar hiç etkilenmiyor gözükse de, dokunaklı bir hikâyeydi bu. Çocukken annesiyle birlikte, okulu terk ettikten sonra da tek başına dolaşıp durmuştu. Çok şey görmüş, duyarlı, zeki bir erkekti. Keskin bir espri duygusu vardı. Kendisiyle ve bütün dünyayla dalga geçer ve gri gözlerindeki hiçbir şey, gençliğinin acılarını ele vermezdi. Onun o şiddetle sahiplenici yönünü daha sonra, Londra'da görmüştü Deborah. Muhtemelen yetiştirilme tarzının ürünü olan bu yön, bir yandan da oyun yazarı olarak başarısının da çekirdeğiydi.

«Hey, bak ne buldun?»

Gözlerini açarak gülümsemeye çalıştı genç kadın. Oliver ona doğru koşuyordu. Arkasında da Cole ve eski eşi Janetta vardı.

İşte sürpriz diye buna denirdi. Cole, Paleokastritsa'da görmeyi umduğu son insandı.

«Tanrı aşkına ne işiniz var burada sizin?» diye onlara doğru yürürken, yüzünde artık gerçek bir gülümseme vardı.

Onu yanaklarından öpen Cole'un gözlerinin içi gülüyordu. «Güneşten iyi yararlanmışsın. Bronz ten yakışmış sana.»

Onun bu komplimanlarına alışkın olan Deborah, «Bana yeni bir şey söyle,» diye gülerek Janetta'ya döndü. «Nasılsın Janetta? Görüşmeyeli asırlar oluyor.»

«Hem de nasıl hayatım. Harika görünüyorsun.»

Janetta, Cole'la aynı yaşta, yani kırka yakındı, ama beyaz ve kırışıksız teniyle çok daha genç görünüyordu. Koyu kumral saçları, üçgen biçimli muntazam yüzünü gelişigüzel ama şık buklelер halinde çevreliyordu.

Deborah, bir kendi yırtık pırtık blucinine, bir de Janetta'nın açık renkli keten elbisesine baktı ve içinden somurttu. Janetta'nın nezaketine ve içten dostluğuna rağmen, kendini onun yanında her zaman çocuk gibi hissederdi.

«Harika olduğumu pek sanmıyorum, ama teşekkür ederim,» diye cevap verdi.

Kolunu Janetta'nın omzuna dolayan Cole, gülümseyerek, «Ne kadar da alçakgönüllü bir çocuksun,» diye söylendi.

Kahkahalarla güldü Deborah. Cole'a dönen Janetta'nın gözlerinde sıcak bir ifade vardı. «Fazla takılma hayatım. Deborah seni asla affetmeyebilir.»

Deborah, aldırışsızca, «Oh, buna çok alıştım,» diye söylendi. «Onunla işimiz zor. Çok sert bir patron.»

«Bunu benden iyi kimse bilemez.» diye güldü Janetta.

Janetta ve Cole çocukluk sevgilileriydiler. On sekiz yaşında evlenmiş, iki yıl sonra da ayrılmışlardı. Cole, Janetta'yı Deborah'ya ilk tanıştırdığında, «Birbirimize fazla yakınız, o yüzden de bir araya gelince birbirimize beş dakikadan fazla tahammül edemiyoruz.» demişti. Gerçekten de birbirlerini sık sık deli ederlerdi.

Yine de birbirlerine çok düşkündüler. Cole, «Ayrıldığım için pişman değilim.» diyordu, ama Deborah, Janetta'nın da aynı gönül rahatlığını duyduğundan pek emin değildi. Bunu arada Janetta'nın Cole'a bakışlarından yakalıyordu. Ama sonuç olarak bu onun üstüne vazife değildi. Cole bazı bakımlardan ağzı sıkı bir insandı. Deborah onun aslında neler hissettiğini pek iyi bilmiyordu. Tek bildiği onun Janetta'ya ödemek zorunda olduğu yüklü nafaka ve etrafını saran genç kadınlardı. Bunlar için ise, «Hepsi gelip geçici, bir teki bile ciddi değil.» derdi.

«Bu akşam yemeğini otelde, bizimle beraber yiyin,» diye teklif etti Cole. «Yemekleri bir harika.» Oliver'ın gözleri Deborah'ya o akşam için herhangi bir programı olmadığını söylüyordu. O yüzden genç kadın ikisi adına teklifi kabul etti. «Bu çok güzel olur. Bu gece için herhangi bir şey ayarlamamıştık.»

Duş yapıp üstlerini değişmeleri gerekiyordu, bu yüzden dokuzda otelde buluşmak üzere ayrıldılar. Dönüş yolculuğu güzel geçti. Güneş yakıcılığını kaybetmiş, gökyüzü tatlı bir maviye bürünmüştü. Deborah arkasına yaslanarak saçlarını rüzgâra verdi. Üstüne çöken mahmurluktan, hüzünden hoşnut değildi. Oliver'ın neşeli gevezeliklerine otomatik olarak cevap veriyordu. Böyle şeyleri becermeyi, son üç yılda öğrenmişti.

Kerkira'daki trafik sıkışıklığına rağmen, villaya vardıklarında önlerinde akşam için daha bir sürü zaman vardı.

İçeri girince sandallarını tekmeleyerek çıkardı Deborah. Sonra da içki isteyip istemediğini soran Oliver'a cin tonik hazırlamasını söyledi. Fotoğraf makinelerini yerleştiren Oliver içkileri hazırladıktan sonra, sedire oturup gevezelik etmeye başladılar.

Ansızın çalan telefon, konuşmalarını yarıda bıraktı. Oliver elinde olmaksızın kasılmıştı. Başka bir şeyle meşgulmüş gibi görünmeye çalışıyordu. Onun bu halini gören Deborah kalkıp telefonu açtı. «Alo?»

Arayan Beatrice'ti. «Deborah hayatım, Oliver oralarda mı?» Genç kadının son derece boğuk, sıcak ve çekici bir sesi vardı.

«Beatrice, nasılsın?» diyerek arayanın kimliği konusundaki gerekli ipucunu verdi Deborah. Bir anda yüzü bembeyaz olan Oliver, başıyla yok işareti yaptı.

Deborah anladığını belirtir biçimde başını salladı. Beatrice'i pek dinlediği yoktu. Tüm dikkati ve hoşgörüsü üvey ağabeyi üzerinde yoğunlaşmıştı. «Korkarım Oliver şu anda burada değil. Çektiği filmleri banyo ettirmek için Benitses'e indi,» diye cevap verdi. Bu kadar rahat yalan söyleyebildiği için utanıyordu, ama başka çaresi de yoktu. Konuşmayı biraz uzatmış olmak için, «Paleokastritsa'ya gittik. Oliver orada yüzlerce fotoğraf çekti,» diye ekledi.

Nasıl olduysa, Beatrice kanmış görünüyordu. «Hay Tanrım, ne şanssızım. Lütfen ona benim aradığımı söyler misin? Belki beni arar. Telefon numaramı biliyor.»

«Gelir gelmez aradığını söylerim,» diye söz verdi Deborah. Ahizeyi yerine koyup Oliver'a dön-

dü. «Yalan söylemekten nefret ediyorum.»

«Seni buna zorladığım için üzgünüm,» diyerek kendine biraz daha cin doldurdu genç adam. «Onunla konuşamazdım.» İçkisini bitirerek ayağa kalktı Deborah. «Beatrice çok kararlı görünüyordu,» diyerek çıktı ve duş yapmaya gitti.

Soğuk su gerilen sinirlerini gevşetmeye kâfi gelmişti. Kurulandıktan sonra havluyu banyonun mermer döşemesine bıraktı ve bir duvarı boydan boya kaplayan boy aynasının karşısına geçerek vücudunu incelemeye koyuldu.

Güneşlenmekten, cildi altın sarısına çalar bir bronzluk almıştı. Vücudu güzel ve inceydi. Dik ve dolgun göğüsleri, incecik bir beli, dar kalçaları, uzun ve biçimli bacakları ile erkeklerin ona dönüp bakmaması mümkün değildi. Ancak vücudunun fazlasıyla belirgin hatları pek hoşuna gitmiyor ve sürekli rejim yapıyordu. Yine de ne kadar rejim ve jimnastik yaparsa yapsın, dümdüz vücutlu mankenler için hazırladığı elbiseler ona olmuyordu.

Saçlarını kuruttuktan sonra iyice fırçaladı ve gür tutamları serbest bıraktı. Otomatik hareketlerle yüzünü boyadıktan sonra aynaya bakarak, içinde bulunduğu bezginliği ele veren herhangi bir işaret kalıp kalmadığını inceledi.

Kocaman, duru bakışlı yeşil gözleri vardı. Burnu düz, ağzı ise kişiliğinin ateşli sıcaklığını yansıtır biçimde büyükçeydi. İnatçı ifadeli zarif çenesi, yüzüne bir yürek biçimi veriyordu. Yine de genç kadın güzel olduğuna asla inanmıyor, hatlarını can sıkıcı buluyordu.

Beyaz keten bir etekle, ona uyan ipek bir bluz giydikten sonra saçlarını fırçaladı ve ışığı söndürerek dışarı çıktı.

Oliver ortalarda görünmüyordu. Daha gitmelerine epey zaman vardı. Onun için bahçeye çı-

karak dolaşmaya başladı. Karanlık ansızın çöküvermişti. Lacivert gökyüzünde yıldızlar ışıldıyordu. Bu akşam meltem çıkmamıştı. Hava ağır çiçek kokuları ile yüklüydü. Havuzun etrafında yürürken, yüksek topukları tıkırtılar çıkarıyordu. Bahçenin ucuna kadar gelerek aşağıda uzanan kasabaya baktı. Renkler çoktan solmuştu. Limandaki teknelerin titrek ışıkları göz alıyordu.

İçini bir melankoli kapladı. Üç yıldan beri bir boşlukta yaşar gibiydi. Ya da daha doğrusu, sanki içini vakumla boşaltmışlardı ve bu boşluk da asla dolmuyordu. Kısa evliliği ve Robert'ın ölümü bile, onun yüreğinin derinliklerine Jake kadar işleyememişti. Onunla ayrıldıklarından beri yüreğine kilit vurmuştu zaten.

Ancak Tess ile konuşması, bu kilidi açmış ve Jake'le beraber tüm acı dolu anılar da dışarı sızmıştı.

Onu nasıl da şiddetle ve bütünüyle sevmişti. Her şey böyle bitecek miydi? Bu kadar çabuk? Bu soruların cevabı yoktu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, içinde yalnızca karmaşa hâkimdi.

Kesin olarak bildiği tek şey, genç adamdan kurtulamadığıydı. Kendini koparmaya çalışmış, ama başaramamıştı. Eğer ona karşı duyduğu hisler aşk değilse, neydi? Nefret mi? Bilemiyordu. Bir cevap da bulamıyordu. Leila'yı onun yatağında bulduğunda, Jake'ten nefret etmişti. İntikam hissiyle yanıp tutuşmuştu. Kurduğu bütün hayaller başına yıkılmıştı ve Deborah, tıpkı onun kendisini yaraladığı gibi onu yaralamak istemişti. O zamanlar öylesine genç ve tecrübesizdi ki. Ama artık olgunlaşmıştı. Hayatın ne kadar insafsız ve adaletsiz olduğunu biliyordu. Yine de o hiç kimsenin dokunamadığı yönü yaşıyordu. Umudu, ölmeyi reddetmiş ve yeşermeye devam etmişti. Jake'i hâlâ özlüyordu.

«Deborah, hazır mısın? Eğer hemen çıkmazsak geç kalacağız.» Oliver'ın sabırsız sesi onu daldığı dünyadan çekip aldı.

«Geliyorum,» diye seslenerek villaya doğru yürüdü. «On dakikadan beri seni bekliyordum.»

Kapıyı kilitleyip çıktılar. Oliver kız kardeşine sarılarak yürüyordu. Beyaz gece ceketi ve siyah pantolonuyla son derece yakışıklı ve genç duruyordu. Onun yanıbaşında yürüyen ince ve dik vücudu, Deborah'a güven veriyordu.

«Çok hoşsun,» diyerek üvey ağabeyine gülümsedi.

Bu sözden hoşlanan Oliver da sırıtarak karşılık verdi. «Elimden geleni yapıyorum,» dedikten sonra Deborah'ı tepeden tırnağa süzdü ve «Sen de çok güzel görünüyorsun,» diye ekledi.

«Aman Tanrım, ne dayanışma,» diye kıkır kıkır gülen Deborah, yavaşça jipin koltuğuna tırmandı.

Kerkira geceleri bir başka güzel oluyordu. Her yer ışıl ışıl, yaşam doluydu. Havada müzik ve kahkaha sesleri yankılanıyordu. Otel, kentin eteklerinde yeni yapılmış muhteşem bir binaydı. Resepsiyondaki nazik ve şık adam Deborah'ı açık bir hayranlıkla süzdükten sonra, onları nezaketle selamlayarak önlerine düştü ve asansöre götürdü.

Asansörden iner inmez Cole'u karşılarında, kendilerini bekler buldular. «Harika görünüyorsun hayatım,» diyerek Deborah'ı öptü Cole.

«Teşekkürler.» Deborah, Cole'a çok düşkündü. Onun komplimanları her zaman hoşuna giderdi.

«Oliver, seni görmek ne güzel,» diye ağabeyini selamladıktan sonra, onları kendi özel dairesine götürdü Cole. «Birer içki alır mıydınız? Burada yiyelim diye düşünmüştüm. Buranın havası restorandan daha iyi. Janetta da üstünü değişiyor.»

Sesinin tonundan eski karısının alışkanlıklarını ne kadar iyi bildiği anlaşılıyordu.

Cole kadehleri doldururken onu seyretti Deborah. İnce, uzun ve çevik vücudu, siyah saçları, hatları sert olan yüzüyle, son derece çekici bir erkekti.

Başarı, her şeyine damgasını vurmuştu. Saldırgan ve hırçın kişiliğine rağmen, sevdiği insanlara karşı son derece nazik ve cömertti. Yeteneğe, yaratıcılığa ve güçlü kişiliklere büyük bir hayranlık duyardı. Önünde eğilen insanlara ise en ufak bir saygı göstermezdi. Gerek çalışanlarının, gerekse dostlarının onunla, statüsü için değil kendisi olduğu için ilişkiye girmelerini isterdi. Kendisine karşı korku ya da özel bir saygıyla yaklaşılmasından hiç hoşlanmazdı. Kısacası bir çelişkiler örneğiydi ve Deborah için onunla çalışmak büyüleyiciydi.

Cin toniğini yudumlayarak, görkemli daireyi süzdü genç kadın. Çok şık ve rahat bir yerdi burası. Duvarlar şeftali rengi ve beyaz karışımı kâğıtlarla kaplıydı, yerdeki halılar inanılmaz derecede kalın ve yumuşaktı, yer yer beyaz porselen lambalarla aydınlatılmış rahat sedirler uzanıyordu. Kepenkli pencerelerin yanında üzerinde gümüş ve porselen bir takım bulunan maun bir masa duruyordu.

Cole ve Oliver, Paleokastritsa hakkında gevezeliğe başlamışlardı. Deborah ise kendini ortama yabancılaşmış hissediyordu. Düşüncelerinin altını son yirmi dört saat çiziyordu. Cole'un yarı kısık gözlerinin arasından kendisini süzdüğünü fark ettiği için, İngilizce bir gazete alarak okuyormuş gibi yapmaya başladı.

Kendisine herhangi bir soru sorulmasını istemiyordu. Cole, ona karşı her zaman çok müşfik ve korumacı davranmıştı. Deborah'a davranışı,

her an kırılabilir bir Çin porselenine gösterilen itina ve inceliğe benziyordu. Genç kadın onun bu tarzını her zaman takdir ederdi, ama bu gece kendisine en ufak bır soru sorulduğu anda gözyaşlarına boğulacağını biliyordu.

Zoraki de olsa gazetedeki haberlerin büyük bölümünü okumuştu. Kalan başlıklara şöyle bir göz atarken, sayfanın alt tarafındaki bir başlık dehşetten donakalmasına yol açtı.

'Ünlü piyes yazarı araba kazası geçirdi.' Aşağıdaki fotoğrafta Jake görülüyordu. Deborah için her şey tüm dünya bir anda hareketsiz kaldı. Ardından gelen an ise büyük bir dehşet anı oldu. Genç kadın haberin devamını okumaya cesaret edemiyordu. Ya... ya öldüyse... Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Alnında iri ter damlaları belirdi bir anda. Sanki onun öldüğünü işitmiş gibi oldu bir an. Ama duş yaparken radyoyu dinlemişti. Jake ünlü bir adamdı. Eğer öyle bir şey olmuş olsaydı, haberlerde mutlaka bildirirlerdi. Büyük bir çaba sarf ederek haberin geri kalanını okumaya çalıştı. 'Logan ve yanındaki kadın arkadaşı Caroline Winters, Londra yolunda ağır bir trafik kazası geçirdiler. Ancak Miss Winters, şans eseri yara almadan kurtuldu. Logan'ın ise iki kaburgası kırıldı. Araba tümüyle hurdahaş olduğu için, kazayı bu kadar ucuz atlatmalarına mucize gözüyle bakılıyor.' Deborah'ın kalbine sanki buzdan iğneler batıyordu. Caroline Winters. Bir sürü güzel kadından biri daha. Jake için güzel kadınlar elde etmek, hem de hiç çaba sarf etmeden elde etmek işten bile değildi.

Oliver ile Cole'a baktı genç kadın. Ama onlar ateşli bir konuşmaya dalmışlardı. Jake'in gazetedeki fotoğrafına baktı. Kendini çok kötü hissediyordu. Demek iki kaburgası kırılmıştı genç

adamın. Acaba hastanede miydi?

Jake'in bu kazada ölmüş de olabileceği olasılığını düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Yatışmak için içkisinden büyük bir yudum aldı.

«Cole, bir içki daha alabilir miyim?» diyerek yerinden doğruldu birkaç saniye sonra.

«Tabii tatlım. Yine aynısından mı?» Deborah başını sallayarak onaylarken, Janetta'nın sesi duyuldu.

«Hazır oraya gitmişken, benim için de bir kadeh koy hayatım.»

Bir otomatik gibi gülümseyerek döndü Deborah. Ama bu neşeli gülümsemenin ardında, korkunç bir altüst olmuşluk yatıyordu.

«Ah, nihayet hazırlanabildin,» diye sırıttı Cole. «Neredeyse senden umudumuzu kesip yemeğe oturacaktık.»

Bu sözleri duymamış gibi yaptı Janetta. Soğuk bir gülümsemeyle, «Burbon ve su,» demekle yetindi.

Deborah onu, koyu kırmızı, askısız, ipek elbisesi içinde dayanılmaz bulmuştu. Ama hiçbir kıskançlık da duymuyordu. Janetta'nın boynundaki altın, yakut karışımı kolye şıklığını tamamlıyordu.

Yemeği yerken yanlarındaki açık pencereden hafif bir meltem giriyordu içeri. Son derece kibar garsonlar mükellef bir sofra hazırlamışlardı. Nefis bir mantar çorbasının ardından, hepsi birbirinden güzel görünüşlü, çeşitli soslar ve garnitürlerle zenginleştirilmiş harika yemekler geldi sofraya. Ama Deborah'da iştah kalmamıştı. Yine de dudaklarına sahte bir gülümseme yerleştirmeyi ve sofradaki canlı konuşmaya katılmayı başardı. Gerçekte ise kendini içi boş bir çuval yığını gibi hissediyordu. Portakal tatlısının ağır olacağını düşündüğü için reddetti ve onun

yerine incir ve kahveyle yetindi.

Yemekten sonra Janetta, Oliver'ı radyoda çalan bir valsle dans etmeye razı etti. Deborah da bu fırsattan faydalanıp balkona çıktı. Aşağıda, kentin uğultusu, trafiğin gürültüsüne karışıyordu. Balkondaki şık masaların üzerindeki vazolara hoş kokulu kır çiçekleri yerleştirilmişti. Sükunetten hoşnut bir halde balkonun demirine yaslandı. Yüzündeki gülümseme maskesini artık indirebilirdi. Ama ne yazık ki, yalnızlığı çok sürmedi. Cole yanına gelmiş, «Neyin var?» diye yumuşak bir sesle soruyordu.

Bir an hiçbir şey söyleyemedi genç kadın. «Hiçbir şey. Biraz hava almak istemiştim sadece.» Sesi gereğinden de neşeli çıkıyordu. Ama bu seste bir gerginlik sezmemek de mümkün değildi. Lacivert gökyüzüne bakarak onun kendisini yalnız bırakmasını diledi içinden.

«Deborah...» diye söze başlayan Cole, gerekli sözcükleri bulmak için biraz durdu. «Bütün akşam seni gözledim. Seninle birkaç yıldır beraber çalışıyoruz ve seni çok iyi tanıyorum. O yüzden bana sakın hiçbir şey olmadığını söyleme. Bana anlatamaz mısın?» Genç kadını kolundan tutarak yüzüne bakmaya zorladı.

Haklıydı. Onu yeterince tanıyordu. Robert'ı biliyordu. Ve sonuç olarak genç kadının yaslanıp ağlayabileceği bir omza ihtiyacı vardı. Ama Cole, Jake'le ilişkisinden haberdar olmakla birlikte, olayın ayrıntılarını bilmiyordu. Ona anlatamayacağını hissetti genç kadın.

«Gerçekten iyiyim Cole. Lütfen benim için tasalanma.» Adamın gözlerine bakamıyordu. Gözleri onun gömleğinin yaka düğmesine takılıp kalmıştı.

Cole'un eli hâlâ kolundaydı ve birbirlerine çok yakın duruyorlardı. «Sanırım içeri dönsek iyi

olacak,» diye yavaş bir sesle söylendi genç kadın.

Sessizce onayladı onu Cole. Onun gözlerinin içine nihayet bakabilen Deborah, orada hafif de olsa bir kırılmışlık belirtisi sezdi.

Genç kadının dudaklarından farkında olmadan bir, «Hayır...» sözcüğü döküldü.

Cole'un dudakları, kendini aşağılamak istercesine bükülmüştü. «Ah, Deborah, yoksa bilmiyor muydun?»

Kaşlarını çatarak, «Neyi?» diye sordu Deborah.

«Sana söylesem herhalde kıyameti koparırdın,» derken gözleri son derece ciddi, sesi ise dikkatliydi.

«Cole...» diyebildi Deborah yalnızca. Bu hiç beklemediği bir şeydi. Hem büyük bir şaşkınlık, hem de derin bir üzüntü duyuyordu. Onun kendisine ne kadar ilgi gösterdiğini nasıl olmuş da unutmuştu? Nasıl olmuş da bu kadar aptal olabilmişti?

«Başka bir şey söyleme,» diyerek elini çekti omzundan Cole. Genç kadın onun gözlerine baktığında, her zamanki arkadaşça şefkat dışında hiçbir şey göremedi.

«Bilmiyorum... Üzgünüm...» Onu incitmeye yüreği elvermiyordu. Yüzündeki şaşkınlık Cole'un içini çekmesine neden olmuştu.

«Bunu düşün, tamam mı?»

«Ama...»

Elini tuttu Cole. «Hayır, bak. Zamanlamamın kötü olduğunu biliyorum. Sana hislerimi anlatmak gibi bir niyetim yoktu. Hay lanet olsun!» Suratını ekşiterek başını salladı. «Seni bilmem ama benim sert bir içkiye ihtiyacım var.»

«İki olsun. Bu kadar danstan sonra susuzluktan ölebilirim,» diyen kuru ve sert sesi duyuldu

Janetta'nın. Acaba ne kadar zamandır pencerenin yanındaydı? Yoksa her şeyi işitmiş miydi? Cole ise yalnızca güldü. «Arzunuz benim için bir emirdir,» diyerek içeri girdi. İki kadın da onu izledi.

Villaya dönerken Deborah'ın kafası karmakarışıktı. Akşam üst üste gelen olaylar zihnini altüst etmişti. Başı dönüyordu. Ama asıl aklı fikri, Jake'in yaralandığı otomobil kazasındaydı.

Gözlerini kapadı ve onu bir kez daha görmek istediğini itiraf etti kendi kendine sonunda. Onu çıldırtmak isteyen hayaleti serbest bırakmalıydı.

«Lanet olsun, Tess'in partisine gitmek istiyorum,» diyerek Oliver'a döndü.

«Bravo çocuğum,» diye gözlerini yoldan ayırmadan, çarpık bir gülümsemeyle cevap verdi Jake. «Aptallık sana hiç yakışmıyordu.» Bu şakaya gülecek hali yoktu Deborah'ın. Aptallık ona yakışmayabilirdi, ama kurtarmıştı onu. O aptallık sayesinde üç yıl boyunca güvenlikte olmuştu. Ve, koruyucu kozasından sıyrılıp da sevdiği tek erkekle yeniden yüz yüze gelmek için cesaretin de ötesinde bir şey gerekiyordu.

Bölüm Üç

Londra'da hava soğuk ve yağmurluydu. Taksiyle gidiyorlardı.

Genç kadın uğursuz bir şeyler olacağını sezmiş gibi bir his içinde, sessizce oturuyordu. Sinirli ve gergindi.

Villadan Tess'e telefon ederek geleceklerini bildirdiğinde, Tess'in büyük sevgi gösterisi ve sevinciyle karşılaşmıştı. Bu da kendisini daha da kötü hissetmesine neden olmuştu.

Bu sorunu neden böyle ölçüsüzce büyüttüğünü anlamıyordu. Sonuç olarak bir partiydi bu. Ama partiye üç gün kalmıştı ve zaman yaklaştıkça, Deborah'ın korkuları ve gerginliği de artıyordu.

Düşüncelerine öylesine gömülmüştü ki, Oliver'ın ona bir şeyler söylediğini bile işitmedi. Sonra birden kendini evlerinin önündeki kaldırımda, ayağının dibinde bavulu ile bulunca çok şaşırdı. Oliver taksiyle devam etmişti.

Omuzlarını silkerek bahçe kapısını açtı, bavulunu alıp içeri girdi. Kent merkezi yakınında, Viktorya tarzı bir terası olan, uzun ve dar cepheli bir evdi bu. Önünde yabani çiçeklerin yetiştiği ufak bir bahçesi vardı. Ön kapıya giden basamaklar oldukça aşınmıştı.

Aslında Oliver'ın annesine aitti ev. Şimdiyse kendisiyle Oliver'ın paylaştığı iki geniş daireye bölünmüştü. Bu çözüm her ikisini de memnun etmişti.

Evin içi, uzun süredir kapalı kaldığı için bir tuhaf kokuyordu. Kapının önünde mektuplar

birikmişti. Kendi dairesine çıkan Deborah, merkezi ısıtma ve aydınlatma sistemini açtı. Mektupları ayırıp Oliver'ınkileri holdeki masaya bıraktı.

Bir kahve yaptıktan sonra, mektupları şöyle bir karıştırıp tekini bile açma zahmetine katlanmadan bir köşeye fırlattı.

Ancak bir omlet yapıp yedikten sonra kendine gelebildi. Bavulunu açıp kirli çamaşırları sepete yerleştirdi. Aklında hâlâ Jake vardı. Onu düşünmek istemiyordu oysa. Tek istediği, zihnini işi üzerinde yoğunlaştırabilmekti. Cole, o ayki koleksiyonun çizimlerini bekliyordu. Kolay olmayacaktı bu.

O gece kendini çok yalnız hissetti. Tatilden dönüşün verdiği bir duygu diye düşünmek istediyse de, aslında yalnızlığının Londra'ya, Jake'in bu kadar yakınına dönmüş olmaktan kaynaklandığını biliyordu.

Ertesi gün aklı o kadar başka yerlerdeydi ki, kendini işine hiç mi hiç veremedi ve çalışmaktan vazgeçip kente inmeye, biraz alışveriş yapıp Tess'in partisi için giyecek bir şeyler almaya karar verdi.

Kendine güvenini artıracak bir şeyler seçmeliydi. Bu nedenle tüm öğleden sonrasını West End'deki butiklerde geçirdi. Mükemmel olmayan şeylere ikinci bir kez bakmayı bile reddediyordu.

Giysi tasarımı ve üretimi hakkındaki bilgisi, onu iyice güç beğenir bir hale getirmişti. Sonunda, aradığını, akşamüstüne doğru, Harrods'ın köşesindeki küçük bir butikte buldu. Bu, siyah ipekten yapılmış, bedene sımsıkı oturan, sırtında derin, V biçiminde bir dekoltesi olan ve etekleri tatlı kıvrımlarla aşağı inen sade bir gece elbisesiydi.

Daha giyerken üzerine çok iyi oturacağını biliyordu. Ve tabii oturdu da. Enfes olmuştu. Giysi, sarı saçlarına canlılık, tenine de şeffaf bir pırıltı vermişti. Elbiseye uyan, yüksek topuklu bir çift ayakkabı da seçtikten sonra, dükkândan kocaman iki paketle ayrıldı. Dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme vardı.

Harrods'dan aşağı yürürken ayakları ağrıyordu. Oliver için küçük bir hediye aldıktan sonra bir taksi bulabilmek için etrafına bakındı.

Yirmi dakika geçmişti ve genç kadın bu süre içinde en az yirmi taksiye işaret etmişti. Ama hepsi doluydu. Kendini son derece bitkin hissediyordu. Sinirleri de bozulmaya başlamıştı. Umudunu yitirmek üzereyken siyah bir taksi önünde duruverince çok şaşırdı.

Hiç duraklamaksızın arabasının kapısını açıp içeri daldı ve gördüğü manzara karşısında donup kaldı. Karşısındaki Jake Logan'dı. Yani genç kadının yeryüzünde görmeyi son umduğu insan. Paketler elinden kaydı.

Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Genç adamın soğuk selamını duyduğunda, birkaç saniye için duran kalbi yeni atmaya başlamıştı.

Uzaklardan bir yerden, kendi kulağına da tümüyle yabancı gelen sesini işitti. «Taksinin dolu olduğunu fark etmemiştim. Ben...»

«Sus ve otur. Pekâlâ paylaşabiliriz,» dedikten sonra şoföre direktifler verdi Jake ve araba yoğun trafiğe daldı. Genç kadın ansızın dengesini kaybederek Jake'in oturduğu tarafa doğru kaydı.

Bu inanılmaz, çılgın bir rüyaydı. «Lütfen şu taksiyi durdurur musunuz?» diye buz gibi bir sesle konuştu Deborah. Başı dönüyordu. Genç adama bakmaya cesareti yoktu. İçeri girdiğinde

bir kez göz atmış, ama ilk şok geçtikten sonra bir daha gözlerini kaldırmamıştı.

«Saçmalama, akşamın bu saatinde başka taksi bulamazsın,» diye cevap veren Jake'in sesinde, durumdan çok eğlendiğini gösteren bir ton vardı.

Onun sesini üç yıldan beri işitmemişti genç kadın. Ama hiç de unutmamıştı. Bu sesteki derin tını hâlâ içini ürpertiyordu.

«Yürürüm. Nasıl olsa yürüyeceğim,» diye inatçı bir somurtmayla karşılık verdi. Onun bu durumdan bu kadar eğlenmesinden de, kendisinin ona karşılık vermesinden de nefret ediyordu.

Bir kahkaha attı Jake. «Sorun nedir?» diye yumuşakça sordu. «Korkuyor musun yoksa. Unutma bu bir taksi, kapısı kilitli bir yatak odası değil.»

Deborah dilinin ucuna kadar gelen çok ağır bir sözü söylememek için dudaklarını ısırdı. Genç adam onunla alay etmeye cesaret edebiliyordu bu durumda bile. Kanı beynine çıktı. Ama, onun, kapıldığı paniği görmesini istemezdi. O yüzden sükunetini korumayı başardı.

Taksi kırmızı ışıkta durunca dışarı baktı. Yirmi dakika sonra evde olacaktı. Kuşkusuz berbat bir yirmi dakika olacaktı bu ama, serinkanlılığını koruyabilirse, sorun çıkmazdı. Başını eğerek tekrar sessizliğe gömüldü. Önüne dökülen saçları kızaran yanaklarının görünmesini engelliyordu.

Jake'in ısrarlı ve amaçlı gözlerinin üstünde olduğunu biliyordu. Aralarında yalnızca birkaç santimlik bir uzaklık vardı ve hava gergindi. Titreyen, eklem yerleri bembeyaz olmuş ellerine baktı. Sonra hiddetle kalın ceketinin ceplerine soktu onları. Hâlâ şaşkınlık içindeydi. Onunla aynı takside oturduğuna inanamıyordu.

Aradaki sessizlik, Jake'in, «Hiç değişmemişsin,» diyen hafifçe boğuk ve alçak sesiyle bozuldu.

Başını kaldıran Deborah'ın kaşları sıkıntıyla çatılmıştı. Sesine mümkün olan en soğuk ve ters tonu vererek, «Kuşkusuz değiştim,» diye üstüne basa basa cevap verdi. «Üç yıl bazen bir ömre bedeldir.»

«Evet.» Genç adamın sesi anlam yüklüydü.

Tozlu pencereden dışarı bakan Deborah, ona cevap verme zahmetine bile katlanmadı.

«Nasıldın?»

Genç kadın konuşmak istemiyordu ve o da bunu biliyordu. Ama inadına yapıyordu.

«İyiydim,» diyerek kestirip attı.

«Ya kocan?»

«Öldü.»

«Duymuştum.»

«Öyleyse neden soruyorsun?» diye patladı Deborah. Gözleri karşılaştı. Bakışları, tuhaf bir elektrik akımıyla kilitlendi. Deborah, gümüş grisi gözlerin derinliklerine bakarken bir girdaba kapılıyormuş gibi hissetti kendini.

«Sanırım senin tepkini merak ediyordum,» dedi Jake, gözlerini onunkilerden ayırmadan.

Onun bu duygusuzluğuyla sarsılan Deborah, acıyla yutkundu. «Sen de hiç değişmemişsin. Hâlâ aynı soğuk ve zalim adamsın.»

Genç adam bu aşağılamayı, sert bir gülümseme ile karşıladı. «Sen de hâlâ aynı huysuzluktasın.»

«Çok teşekkürler.» En ufak bir eleştirinin bile onu bu kadar incitmesi tuhaftı ama, gözlerine yaşların dolmasını engelleyemedi. Dudaklarını sıkarak pencereden dışarı bakmaya başladı. Ama, camda Jake'in görüntüsü vardı ve genç kadın elinde olmadan kendini onu seyreder bul-

du.

Jake'i aşağılamak amacıyla söylemiş olmasına rağmen, gerçeği dile getirmişti. Hiç değişmemişti genç adam. Belki ağzının kenarlarındaki sert çizgilere bir ikisi daha eklenmişti, ama gür siyah saçlarında bir tek ak bile yoktu. Vücudu hâlâ mükemmeldi. İnce olmasına rağmen güçlülüğü, usta bir terzinin elinden çıkmış pahalı kostümünün altından bile belli oluyordu.

Boğazına tıkanan yumruyu gidermek için yutkundu. Ona öylesine yakındı ki, fiziksel çekiciliğini tüm gücüyle hissediyordu. Eğer bir kez daha karşılaşırlarsa, ondan hiç etkilenmeyeceğini sanmıştı hep. Etkilenmemeyi başaracağını. Zaman bütün yaraları sarmıyor muydu yoksa? Kırılan benliğini toparlayıp bütünleyeceği günler ne zaman gelecekti?

Taksi ani bir frenle durunca, Deborah öne doğru gittiğini hissetti. Önlerine ansızın çıkan bir başka taksiye çarpmamak için sert bir fren yapmak zorunda kalmıştı şoför. Genç kadın ön koltuğa çarpmak üzereyken iki güçlü el onu tutarak doğrulttu. O an Jake'in yüzü kendisine o kadar yakındı ki, genç kadın onun yüzündeki en ince çizgileri, siyah gür kirpiklerini bile en ince ayrıntılarına kadar seçebiliyordu. Aynı güçlü kollar onu yavaşça yerine yerleştirdi.

Şoför camı açarak söylenmeye başlamıştı. Ama Deborah, göğsünü delip çıkacakmış gibi atan kalbinin çarpıntısından başka bir şey duymuyordu.

«Ben... Özür dilerim.» diye kırık dökük bir sesle konuşabildi neden sonra.

«Senin hatan değildi.»

Genç kadına, taksiye adımını attığı andan itibaren, Jake gözlerini onun üstünden ayırmamış gibi geliyordu. Genç adamın duruşunda bir gerginlik, bir katılık vardı. Ansızın iki kaburga-

sının kırık olduğunu hatırladı. Ya kendisini tutmak için öne eğilirken kaburgalarına bir şey olduysa? Yüreği, iradesi dışında yine sıkıştı.

«Kaburgaların acıdı mı?» kelimesi döküldü dudaklarından.

Ona bakan Jake'in gözlerinin içi gülüyordu. «Hem de nasıl acıdı,» diye yumuşak bir sesle cevap verdi genç adam. Deborah onun aklından geçenleri okuyordu.

«Sempati göstermememi mi bekliyorsun?» diye sordu soğukça.

Gerçekten eğlendiğini belirten bir kahkaha attı genç adam. «Zaten şu anda senin tatlı ilgine mazhar oluyorum ve bunun kıymetini de çok iyi biliyorum, merak etme,» dedi.

Dişlerini gıcırdattı Deborah. «Gazetede okumuştum, hepsi bundan ibaret. Sakın gerçekten merak ettiğimi sanma. Yalnızca bu saçma sapan durumu biraz daha tahammül edilebilir bir hale getirmeye çalışıyorum.»

«Gerçekten mi?» diyen Jake'in dudakları, kendinden çok hoşnut olduğunu belirtecek tarzda kıvrılmıştı.

«Evet, gerçekten,» diye cevap veren Deborah, bu sözü söylediğine daha o anda pişman oldu, ama yapacak bir şey yoktu.

Öbür tarafa döndürdü yüzünü genç kadın. Aslında neden böyle olduğunu o da merak ediyordu, ama ona cevap verme zahmetine katlanmadı. Ağlamak üzere olduğunun farkındaydı. Onun önünde ağlamaktansa ölmeyi tercih ederdi.

«Deborah...» diye o çok iyi tanıdığı, içini altüst eden sesiyle ona seslendi genç adam. Ne yazık ki gözyaşlarını fark etmişti.

«Hayır,» diye fısıldadı. Başını eğmiş, ona bakmaya cesaret edemeden öylece duruyordu.

«Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun,» diye yavaşça

devam etti Jake. Sesindeki tatlılık sanki bir anda her şeyi değiştirmişçesine, aralarındaki gergin hava yumuşadı ve söylenmemiş ama bilinen bir duygusallıkla doldu.

«Jake lütfen...» derken titremeye başladığını fark etti. «Lütfen beni yalnız bırak.»

Genç adamın yavaşça küfrettiğini duydu. «Neden böyle yapmam gerektiği hakkında bana bir tek mantıklı neden söyle.» Ve ansızın kadının çenesinden tutarak başını kendine çevirdi.

Gözleri karşılaştığında, kendini tümüyle ele verilmiş gibi hissediyordu Deborah. Yaşların parladığı gözlerinde biraz korku, biraz güvensizlik, biraz da meydan okuma vardı.

Genç kadının gözlerinden okunan kırılma korkusu şaşırtmıştı Jake'i. Ondan kaçmış, tek kelime bile söylemeden ortadan kaybolmuş, ardından da başka bir erkekle evlenmişti. Peki nasıl oluyordu da gözleri hâlâ bu denli hassas ve kırılabilir olduğunu gösteriyordu. Genç adama, onu hala böylesine kolay incitebilme ve ağlatabilme gücüne sahip olması inanılmaz geliyordu.

Ellerini gevşeterek yüzünü bıraktı. Deborah yeniden gözlerini yere indirerek sessizliğine gömüldü.

«Özür dilerim,» dedi Jake yavaşça.

Kaşlarını çatan Deborah bu ani özüre şaşırmıştı. Bu savunmasız birkaç saniye içinde, onun gözlerinde ne görmüştü genç adam.

«Önemli değil,» diyerek kaskatı bir gülümsemeyle cevap verdi ve kendini denetlemeye çalıştı. Ama hâlâ ona bakmaya cesaret edemiyordu.

Bundan sonra ağır bir sessizlik oldu. Kirpiklerinin arasından onun cebinden ince bir altın tabaka çıkardığını görebiliyordu genç kadın. Gözlerini onun ince, uzun parmaklı, güzel ellerinden

ayıramıyordu bir türlü. O parmakların tenine dokunuşunu hatırladı.

«Sigara?»

«Hayır... hayır teşekkürler.»

«Benim içmeme izin verir misin?»

«Tabii.»

Önce bir çakmak sesi, ardından da Türk tütününün zengin kokusu duyuldu.

Kokuların, insanı böylesine güçlü bir biçimde geçmişe götürebileceğini bilmezdi Deborah. Birden ilk karşılaştıkları o yaz akşamını hatırladı.

«Cole Sullivan'la çalıştığını duydum,» diyerek havayı yumuşatmaya çalıştı Jake.

Ona tek bir, «Evet,» ile karşılık veren Deborah'ın ise, yardımcı olmaya pek niyeti yoktu.

«Hoşlanıyor musun bari,» diye hiç aldırmadan devam etti genç adam.

«Evet, hoşlanıyorum.» Genç kadın Corfu'daki son geceyi hatırlamış ve yanakları solmuştu. Üstelik ne kadar fark ettirmemeye çalışırsa çalışsın, bu Jake'in gözünden kaçmamıştı.

Yüzünün sert hatlarını perdeleyen kalın bir duman tabakasının altından, onun gözlerini hafifçe kıstığını fark etti.

«Bak, konuşmak zorunda mıyız?» diye soğuk bir sesle sordu.

Bu soru üzerine gülümseyen Jake'in yüzünden bir anlam çıkarmak olanaksızdı. «Neden bu kadar korkuyorsun?»

«Senden,» diye büyük bir içtenlikle cevap verdi genç kadın ve tabii hemen pişman oldu.

«Neden?»

«Bilmiyorum.»

İç geçiren Jake bir şey söylemek üzereyken, fikrini değiştirerek sustu.

Deborah, elindeki çantanın sapıyla oynarken, genç adamın sorusuna bir cevap bulmaya çalı-

şıyordu. Jake'in görünüşü bile yüreğinin şiddetle çarpmasına yetmişti ve bu da hiç iç açıcı değildi. Buna karşılık Jake öylesine etkilenmemiş görünüyordu ki, Deborah rahatlıkla, onun bir zamanlar iki sevgili olduklarını unuttuğuna yemin edebilirdi. Öylesine yabancı gibi davranıyordu genç adam.

Jake'in sesiyle kendine geldi. «Tess, onun davetini kabul ettiğini söyledi.»

Başını sallayarak onayladı genç kadın. Aslında hayır diyebilmeyi ne kadar isterdi. Jake ile karşılaşmanın kendisini bu kadar etkileyeceğini, altüst edebileceğini düşünememişti.

«Evet, tabii kabul ettim. Çünkü şey nedeniyle gitmemek çok ayıp olacaktı.»

«Benim nedenimle değil mi?»

«Nasıl istersen,» diye omuzlarını silkti genç kadın. Sonra da ceketinin yakasını kaldırarak iyice sarındı. Jake, onun titreyen elleriyle yaptığı bu hareketi dikkatle gözledikten sonra, «Üşüdün mü?» diye boğuk ve baştan çıkarıcı bir sesle sordu.

«Evet, ne olacak?» diye terslendi Deborah. Narin vücudunun tüm çizgileri içinde bulunduğu gerginliği belli ediyordu.

«Tess'in hatırı için kavga etmemeyi başarabiliriz sanıyorum,» diye söylendi genç adam, manidar bir sesle.

Bunun üzerine ona bakakaldı Deborah. «Bütün bunlar onun için miydi?» diye çatlayan bir sesle söylendi. Bu karşılaşmanın planlanmış olduğunu ancak anlayabilmişti. Jake'in hiçbir şeyi şansa bırakmadığını hatırlamalıydı. Vücudunu gururla dikleştirdi. «Tess'i hiçbir biçimde üzmeyeceğimden emin olabilirsin. Onu görmek için gidiyorum partiye zaten.»

«O da seni görmek istiyor,» diyerek gülümse-

di Jake. Tam o sırada evinin önüne geldiklerini fark etti Deborah ve rahat bir nefes aldı.

Taksinin ücretine ortak olmak isteyerek elini çantasına attı. Saçma bir düşünce olduğunu bilmekle birlikte, ona borçlu olmanın fikrine bile tahammülü yoktu. Borç miktarı ne kadar küçük olursa olsun.

Onun acelesini fark eden Jake, «Unut bunu,» diye atıldı.

«Hayır, unutamam...». Böyle söylemesine rağmen parmakları bir türlü işlemiyordu. Çantasını bile açamamıştı daha.

«Deborah, sana unut onu dedim.» Jake'in sesinde eğlendiğini belirtir bir ifade ile birlikte bir uyarı tonu da yok değildi.

Daha fazla üstelemenin komik olacağını fark ederek karmakarışık bir şeyler mırıldandıktan sonra, kapıya yöneldi.

Kendini son derece aptal hissediyordu. Ne oluyordu böyle ona? Bu titrek, dili tutulmuş, kendini hiçbir biçimde ifade edemeyen haliyle, taptığı gençlik ilâhıyla karşılaşan bir ortaokul öğrencisinden farkı yoktu.

«Teşekkürler...» diye mırıldandı.

«O zevk bana ait,» diyerek gülümsedi Jake. Ama gülümseyen yalnızca dudaklarıydı. Gözleri değil.

Genç kadın kendini atarcasına inip bahçe kapısına yöneldi. Evin kapısına gelince telaşla çantasını açıp anahtarlarını aramaya koyuldu. Hava kararıyordu. Tek tük de olsa kar atıştırmaya başlamıştı. Çantası ise dipsiz bir kuyu gibi görünüyordu. Neredeydi bu Tanrının cezası anahtarlar.

Bir yandan da Jake'i alıp götürecek olan taksinin sesine kulak veriyordu. Tam o sırada omzuna dokunan bir elle irkildi. Döndü ve genç

adamla burun buruna geldi. O kadar uzun boylu ve heybetli bir hali vardı ki, genç kadına tepeden bakıyordu. Bir ürkütücü tarafı da yok değildi.

«Bunları unuttun,» diyerek genç kadına yeni aldığı giysinin ve pabuçların çantalarını uzattı.

«Oh...» diyerek büyük bir utanç içinde uzatılanları alırken parmaklarının bir anlık teması, genç kadını elektriğe tutulmuş gibi titretti. «Teşekkürler.»

«Sorun nedir?» diye sordu Jake.

«Ben... hiçbir şey. Ne demek istediğini anlamıyorum.»

Genç adamın dudakları sabırsızca sertleşti. «Benden neden bu kadar korkuyorsun, lanet olası?»

«Korkmuyorum.» Ama gözlerindeki ifade, söylediklerini yalanlıyordu.

«Öyleyse bu akşam benimle yemeğe gel,» diye atıldı Jake.

Kulaklarına inanamayan Deborah, başını sallayarak reddetti. «Bu akşam için planlarım var.»

«Yarın olsun öyleyse.»

«Hayır.» Elini saçlarından geçirdi genç kadın.

«Neden?»

«Neden bunları sorup duruyorsun bana?» Deborah onun yüzündeki dayanılması güç cazibeye kapılmamak için dua ediyordu.

«Bu açık değil mi?»

«Hayır, yoksa...» Sözünün sonunu getiremeyerek sustu. Jake'in yüzünde onun içinden geçenleri okuyormuş gibi bir ifade vardı.

«Benden ne istiyorsun?» diye ani bir korkuyla fısıldadı Deborah. «Bunu neden yapıyorsun?»

«Seninle bir biçimde bağlantı kurmak istiyorum. Etrafına ördüğün duvarı delmek istiyorum. İçinin neden böyle buz kestiğini öğrenmek isti-

yorum. Tanıdığım kadına neler olduğunu bilmek istiyorum.»

Acı bir gülüş belirdi genç kadının dudaklarında. Nasıl bu denli kör olabilirdi Jake? Çevresine ördüğü buzdan duvarın tek sorumlusunun kendisi olduğunu nasıl bilmezlikten gelebilirdi?

«Hatırladığına bile şaşırdım.»

«Evet, hatırlıyorum.» Sesi öyle boğuk çıkmıştı ki, genç kadın iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. «Her şeyi hatırlıyorum. Birlikte geçirdiğimiz her anı.»

«Bu yıllar önceydi,» diye inatla konuştu Deborah. Hâlâ şiddetli bir biçimde titriyordu. «Artık her şey bitti. Tess'in partisinden sonra birbirimizi görmeyeceğiz. Onun için bu işi burada keselim.»

«Buna gerçekten inanıyor musun?» diye sordu Jake. Gözlerini kısmıştı.

«Ne demek istediğini anlamıyorum.»

«Evet, anlamıyorsun, değil mi?» Sonra başını arkaya atıp gülmeye başladı genç adam.

Kar giderek artıyordu, ama bunu ikisinin de fark ettiği yoktu. Deborah anahtarlarını hâlâ bulamamıştı, ama içinde, eğer kapıyı açacak olursa Jake'in de içeri gireceği gibi bir his uyanmıştı. Bu durumda onu durduramayacağını biliyordu.

«Tabii anlamıyorum. Sen kendin söylesene,» diye soğuk bir cevap verdi genç kadın. Onun gitmesini istiyordu. Ona ne söyleyeceğini bilmediği gibi, bakmaya da dayanamıyordu. Sinirleri ise birer yay gibi gerilmişti.

Jake'in uzun parmakları ansızın çenesini kavrayarak yüzünü kendine doğru kaldırdı ve onu kendine bakmaya zorladı.

Karşı koymaya çalıştı Deborah. Soluğu kesilmişti. Ne var ki genç adam ona göre çok kuvvet-

liydi. O mengene gibi parmakların gücü altında yerinden bir milim bile kımıldayamıyordu.

Genç adam onun baştan yenik mücadelesini, soğuk gözlerle seyretti. «Bana karşı gelme Deborah,» diye yumuşak bir sesle uyardı onu sonra da. «Kazanamazsın. O yüzden kendini boşuna köşeye sıkıştırma. Ben asla kaybetmem. Bunu sana pek çok insan söyleyebilir.» Genç kadının terden alnına yapışmış kâhküllerini okşadı, öteki eliyle.

«Uyarın için teşekkürler.» Deborah sesinin keskin çıkması için elinden geleni yapmıştı, ne var ki titrek bir mırıltıdan ileri gidememişti.

Yeniden gülümsedi Jake, «Bu bir uyarı değil Deborah, bu bir vaat.»

Sonra parmaklarını gevşeterek genç kadının çenesini bıraktı ve dönüp karanlığa karıştı.

Bölüm Dört

Günler su gibi akıp geçti ve Tess'in partisi gelip çattı.

O sabah Deborah, şakaklarını döven inatçı bir ağrıyla kalktı.

Uyuyamamıştı. Midesinden başlayıp yukarılara doğru giden bir kasılma, mahvetmişti onu. Ancak bir duş, koyu bir kahve ve iki aspirinden sonra biraz kendine gelebilmişti.

Daracık bir blucin ile pembe, bol bir süveter giydikten sonra, elinde kahve fincanı ile dolaşmaya başladı.

Burası yüksek tavanlı, duvar kâğıtları krem renginde bir odaydı. Cilâlı tahta zemin üzerinde Oliver'ın hediyesi olan bir İran halısı seriliydi. Ahşap çerçeveli iki yüksek masada, genç kadının çalışma malzemesi olan kitaplar, çizimler, fırçalar, kalemler duruyordu.

Pencereler kuzeye baktığı için burası mükemmel bir çalışma odasıydı. Böylece, çizimleri için gerekli renkleri kolaylıkla bulabiliyordu.

Kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. Masanın üzerinde duran iş yığını onu sanki azarlar gibiydi. Geldiğinden beri o kadar az iş yapmıştı ki... Cole ise söylenmeye başlamıştı bile. Birkaç hafta başını bile kaldırmadan çalışması gerekecekti. Cole, iş konusunda asla mazeret dinlemezdi. Şimdiye kadar onun sivri diline hiç konu olmamıştı, ama birkaç kez onun insanları nasıl kolaylıkla ağlatabildiğine şahit olmuştu. Çalışması gerekiyordu. Böylelikle Jake'i düşün-

mekten de kurtulurdu.

Tam masanın başına geçecekti ki, zil çaldı. Deborah çalışmaya başlamamak için yeni bir bahane bulduğuna sevinmiş, hemen kapıyı açmaya koşmuştu.

Gelen Oliver olamazdı. Daha onun için çok erkendi. Merdivenleri inerken kapı bir kez daha çaldı. Kapı açıldığında, kucağında bir koca demet kırmızı güller olan genç bir çocukla karşılaştı Deborah. Kokuları birden içeriye doluvermişti.

«Mrs. Deborah Stevens mı?» diye gülümsedi çocuk.

Hayretle bakarak başını salladı Deborah. Koca demet eline teslim edilirken, kimin göndermiş olabileceğini düşünüyordu, çünkü biliyordu.

Tam kapıyı ayağıyla itip kapamak üzereyken birden Beatrice beliriverdi. Çiçekler yüzünden hâlâ şaşkın olan Deborah, onu görünce ne diyeceğini bilemedi.

«Tanrım, çok popüler olmuş olmalısın. Demetin büyüklüğüne bakılırsa, zengin bir adama benziyor. Yılın bu mevsiminde ancak seralarda yetişir bunlar.» diye kaşlarını kaldırarak konuşmaya başladı Beatrice. Deborah ise hâlâ kucağındaki demetle baş etmeye uğraşıyordu.

«Öyle mi dersin?» diye kuru bir sesle konuşmaya başladı Deborah. Popüler sözcüğü kendisini tanımlayan bir sözcük değildi. Hele Beatrice'le karşılaştırıldığında hiç.

Beatrice her zamanki gibi fantastik görünüyordu. Siyah saçları pırıltılar saçıyordu. Beyaz yüzünde ise kusursuz bir makyaj vardı. Uzun çizmeleri son derece kaliteli, yumuşak deridendi. Yünlü bir eteğin üstüne, kürk kaplı yünlü bir ceket giymişti.

«Oliver buralarda mı?» diyerek dahili kapıya

yöneldi.

«Henüz uyandığını sanmam,» diye öne doğru tasayla atıldı Deborah.

«Öyleyse onu uyandırayım,» diye gülerek girip kapıyı hızla kapattı Beatrice. Deborah ne yapacağını bilemeyerek salonda kalmıştı.

Oliver belki de bu duruma kızacaktı, ama kendi hatasıydı. O soğuk güzelliğinin altında, Beatrice'in çok hızlı karar veren bir zihni vardı. Eğer Oliver'ı istiyorsa, bu isteğin önünde durmak güçtü. Zaten kendisinin de yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Dairesine dönünce çiçekleri dikkatle ambalajından çıkardı. Aradan, üstünde sert bir elyazısıyla yazılmış tek bir kelimenin yer aldığı küçük bir kart düştü: 'Jake.'

Genç kadın yine onun varlığını ve gücünü hissederek bakakaldı. Ona bu çiçekleri neden göndermişti? Kendisiyle yemeğe çıkması için neden ısrar etmişti?

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Onun ne gibi motiflerle harekete geçtiğini çıkaramıyor ve huzursuz oluyordu.

Kapının vurulmasıyla sıçrayarak kendine geldi. Gelen Oliver'dı. Son derece solgun, hasta gibi bir görünüşü vardı. Aceleyle giyinmişti. Ayakları çıplaktı.

«Kahven var mı?» diyerek içeri girdi.

Ona bakarak kaşlarını çattı Deborah. «Mutfakta,» diye seslendi.

İçeri giren Oliver biraz sonra, elinde çekilmemiş kahve taneleri olan bir kâseyle çıktı.

«Çok düzenli. Bu kahrolası mutfakta hiçbir şey bulamıyorum.»

Gülmeye başladı Deborah. «Sen ancak boş şişeler dolu bir mutfakta rahat edersin.» Sonra yeniden dönüp çiçekleri seyretmeye koyuldu.

Yüzünü astı Oliver. «Çok komik. Bu sabah senin neyin var?»

Onun o sarsak ve uykulu görünüşünün altında, çok heyecanlı olduğunu sezmişti Deborah.

«Hiçbir şeyim yok,» diye gülümsedi genç kadın.

«Yorgun görünüyorsun.» Oliver gülleri tam çıkmak üzereyken gördü. «Kimden bunlar böyle?»

«Orası senin üstüne vazife değil. Ayrıca, Beatrice seni bekliyor, unutma.»

«Peki, peki. İyi bir zamanında anlatırsın,» diyerek kapıyı açtı Oliver. «Görüşürüz.»

Onun arkasından kapıyı kapadıktan sonra bir an ne yapacağını düşündü genç kadın. Sonra vazo aramaya koyuldu. Güllerin hepsini koymak için beş vazo gerekmişti. Kokuları ve renkleriyle odanın içini birden bahara çevirmişti çiçekler.

Bir kahve daha yaparak pencerenin önüne oturdu. Tüm çalışma düşünceleri unutulmuştu. Soğuk, puslu ve karlı bir mart sabahıydı. Kahvenin buruk tadını severek ağır ağır içti.

İşi ile ilgili şeyler düşünmek istiyordu, ama tek düşünebildiği Jake'ti. Genç adam yeniden bir bomba gibi patlamıştı yaşamında. Ve onu soluksuz bırakmıştı.

Ondan kaçınmaya başlamadan önce atlatması gereken bir de parti vardı. Üç sene önce, Windermere'deki sıcak yazda, Jake'in sevgilisi olan kadın kendisiyle aynı insan olabilir miydi?

Muhteşem iki haftadan sonra artık eve dönmesi gerekmiş ve Londra'ya doğru yola çıkmışlardı. Genç kadının resimleri, boş sehpaları ve bütün malzemeleri düzenli bir biçimde paket edilmiş, arabanın arkasında duruyordu.

Ondan sonra bazı şeyler değişmeye başlamış-

tı. Kentin karmaşasına ve günlük rutinine girdikten sonra Lake District'teki o kısa haftalar sanki gerçekliğini yitirmişti.

Artık Jake yalnızca kendisine ait değildi. Çalışmak ve sorumluluklarını yerine getirmek zorundaydı. Deborah ise ona öylesine körkütük âşıktı ki, bu sorumlulukları kıskanıyordu. Şimdi o günleri anarken, ne kadar mantıksızca davrandığını görebiliyordu.

Onun evine ilk gidişini hatırladı. Tess ve Leila ile orada tanışmıştı. Tess merakla ve dostça, ama Leila açık bir düşmanlıkla davranmıştı Deborah'ya.

«Leila'ya aldırma.» demişti Tess sonradan. Sıcak bir gündü ve evin bahçesinin içinden geçen ırmağın kıyısında oturuyorlardı. Ayaklarını suya sarkıtmışlardı. «Tahammül edilmez anları olur, ama aslında kötü niyetli değildir.»

Leila'nın, daha Deborah'ı görür görmez ondan nefret ettiği açıktı. Genç kız bunu ne inkâr etmiş ne de saklamaya gerek görmüştü. Jake orada olduğu zamanlar dışında tabii. Gözünün Jake'ten başkasını gördüğü yoktu.

«Akrabanız mı?» diye sormuştu Deborah.

«O bir yetim.» demişti Tess. «Belki de uzak bir akrabadır. Onu Fransa'dan Jake getirdi. Jake'e adeta tapar.»

Deborah bunu çoktan fark etmişti zaten. Ve istememesine rağmen ilk kıskançlık belirtilerini o zaman göstermişti.

Tess'in ve Jake'in hatırı için Leila'yı sevmeye çalışmıştı, ama yapamıyordu. Sonunda o da ondan nefret eder oldu. Onun o esmer ve arsız güzelliğinden, zehirli dilinden nefret etti.

Kıskançlığı Jake ile aralarına kara bir çalı gibi giriyordu. Leila'nın adı konuşmalarında hiç geçmese bile, ikisi de bunu hissediyordu.

O sıralarda Deborah çok genç, aşırı duyarlı ve güvensizdi. Jake kadar karmaşık bir erkeğin kendisine âşık olabileceğine inanamıyordu.

Leila'nın söylediği küçük şeyleri, genellikle çift anlamlı birtakım imaları sanki doğruymuş gibi kabul ediyor ve yüreğine buzdan iğneler giriyordu. Gecenin yarısında onları hatırlayarak uyanıyor ve kendi kendini harap ederek uykusuz saatler geçiriyordu.

Daha önce kıskançlığı hiç tatmamıştı. Ama artık onun yıkıcı gücünü sonuna kadar yaşıyordu. Düşünceleri de yargısı da körelmiş gibiydi.

Aynı zamanda Jake'in bir başka yönünü de görmüştü. O yaz, Robert, Londra'ya gelmiş ve Deborah da onunla bir gün geçirmişti. Robert havacılık okumak için Amerika'ya gittiğinden, birbirlerini uzun zamandır görmemişlerdi.

Londra'yı gezerek, eski günleri anarak keyifli bir gün geçirdiler. Çocukluk arkadaşıydılar. Aynı okulda okumuş, benzer yaşam tarzları sürdürmüşlerdi. Robert ve annesi uzun zaman Deborah'ın kapı komşusu olmuştu. Robert her zaman onu düşünür, korur, şefkatini ve ona olan düşkünlüğünü asla saklamazdı.

Gecenin geç saatinde Robert onu evine bıraktığında, yolun karşısında duran gümüş renkli arabayı fark etmemişti Deborah. Robert onu ön kapıya kadar geçirmiş, sonra da kollarına alarak öpmüştü.

Hayatında onu ilk defa bir erkek gibi öpüyordu Robert. Deborah şaşkınlıktan ne yapacağını bilememiş, öylece onun kolları arasında kalmıştı.

Robert en sonunda onu bırakınca, onun gözlerindeki ifade üzmüştü Deborah'ı. Çünkü onun Robert'i bir kardeşten başka bir şey olarak görmesi olanaksızdı.

Genç kadının şaşkınlığı Robert'i utandırmıştı. Onu arayacağını söyleyerek gitti.

Deborah ön kapıyı açıp da içeri girince, bir el ansızın omuzlarından kavradı onu. Hoyratça döndürüldü ve Jake'le burun buruna geldi. Genç adamın gözleri bir çelik kadar soğuk ve sertti.

«Jake...» diye gülümsedi Deborah. Onu gördüğüne sevinmişti.

Genç adam tek kelime bile etmeden içeri itti ve kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Olanı biteni hâlâ anlamayan Deborah, ona dönüp gülümsedi.

Jake'in gözleri kısılmış, yüzü granit bir maske halini almıştı. «Hangi cehennemdeydin?» diye hırsla soludu.

«Yemeğe çıkmıştım...» diye kekeledi Deborah. Hayatında ilk kez ondan korkmaya başlamıştı. O kadar büyük ve güçlü, öfkesi de öylesine somuttu ki.

«Kimdi o?» diye ıslıklı bir sesle sorgulamaya devam etti Jake.

«Robert'tı,» diye titreyerek cevap verdi genç kadın. Gözleri iri iri açılmıştı. «Arkadaşımdı.»

«Arkadaşın mı?» diye gürledi Jake. Deborah'ya sanki vuracakmış gibi bakıyordu. Yumrukları sıkılmıştı, çenesindeki kaslar seyiriyordu.

«Evet, arkadaşım. Biz...»

«Demek bu saate kadar arkadaşınla yemek yedin ha, öyle mi?»

Saate bakan Deborah vaktin bir buçuk olduğunu görünce, şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Nasıl olmuş da bu kadar geç kalmışlardı. «Farkında değildim...» diye açıklama yapmaya girişti.

«Ama ben farkındaydım ve burada sizi bekledim,» diye üstüne yürüdü Jake. Genç kadın dehşetle irkilerek geri çekildi. «Seni küçük yılan.»

«Beni korkutuyorsun,» diye fısıldadı Deborah. Fırtınaya tutulmuş bir yaprak gibi titriyordu.

Suçlu olmadığı halde, kendini suçlu gibi hissediyordu. Jake, Robert'ın onu öptüğünü görmüş ve çılgına dönmüş olmalıydı.

«Hiçbir şey olmadı,» diye fısıldadı yere bakarak. Çünkü gözleri onu yalanlar gibiydi.

«Onu sana dokunurken gördüm,» diye homurdandı Jake. Böyle bir şeyin düşüncesine bile dayanamazmış gibi bir hali vardı.

Onun gözlerindeki karanlıktan dehşete düşen Deborah, yine geri çekilerek, «Beni korkutuyorsun,» diye fısıldadı.

«Eğer onu bir daha seninle görürsem, asıl korkmayı o zaman göreceksin. Sevgilin mi, söyle? Sevgilin mi?»

Tek bir ses bile çıkmıyordu genç kadının gırtlağından. O denli dehşete düşmüştü. Gözyaşları içinde başını sallayabildi ancak.

Jake'in boğazından boğuk bir inilti koptu. Ve ardından genç adamın dudakları Deborah'ın dudaklarının üstüne kapandı. Cezalandırmak ister gibi öpüyordu onu. Parmakları hem acı verici hem de sahipleniciydi. Ama Deborah'ın cevabı da aynı derecede vahşi ve sürükleyici oldu. du.

Jake'in kızgınlığı bir anda, bastırılamayan bir açlığa dönüşmüştü. Genç kadını kendisine iyice çekerek sarıldı ve çevrelerindeki her şeyi unuttular.

Her zaman böyle oluyordu zaten. Ansızın bir yerlerden, Jake'in sahiplenici öfkesi fırlayıveriyordu. Deborah başka birine baksa bile saldırmaya ve suçlamaya hazırdı Jake. Onun bu saplantısı dehşete düşürüyordu Deborah'ı. Ve genç kadın onu o kadar çok seviyordu ki, bu durum kalbini kırıyordu.

«Sen benimsin lanet olası,» demişti bir keresinde Jake. «Bana aitsin sen. Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Anlıyor musun?»

Robert hikâyesinden sonra Jake'in ona güvenmemesi çok kırmıştı Deborah'ı. Zaman zaman onu hiç tanımadığını düşünüyordu. Ondaki bu her an patlamaya hazır kıskançlığı, öfkeyi, karanlığı anlayamıyordu. Belki de yetiştirilmesiyle, hayatının güçlüğüyle ilgiliydi. Bir şeyin tümüne sahip olmak istiyordu. Deborah daha önce hiç böyle bir erkekle karşılaşmamıştı. Her türlü toplumsal kuralı reddediyor ve yalnızca kendi koyduğu kurallarla yaşıyordu. Dünyaya metelik verdiği yoktu.

Şimdi geçmişe bakınca, o zamanlar ne kadar toy olduğunu görebiliyordu. Jake gibi bir erkeği tanıyıp anlamayı nasıl da umabilmişti? Kendi kendini aldatmıştı besbelli. Evde onun yatak odasına gidip başını onun yastığına gömdüğünü hatırladı. Bu şimdi ona nasıl da çocukça geliyordu. Sonra o yastığa sinen ağır parfüm kokusunu hatırladı.

O kokuyu şimdi bile çok iyi duyabiliyordu. İç bayıltıcı, egzotik bir parfümdü bu. Kendisinin kullanmayı hayal bile edemeyeceği bir parfüm. Bundan o zaman şüphelenmemişti. Aslında, iki hafta sonra olanlara kadar da unutup gitmişti bile. Her şey, Jake'e sürpriz yapmak için haber vermeden geldiği o gün anlam kazanmıştı.

Olanları yavaş çekimle görebiliyordu. Sabahın erken bir saatiydi. Evde derin bir sessizlik vardı. Jake hâlâ uyuyor olmalıydı.

Genç kadın onun yatak odasının önüne geldiğinde, bir duş sesi duydu. Jake'e seslenerek kapıyı açtı ve sözü dudaklarında dondu kaldı. Leila, simsiyah saçlarını Jake'in yastığına yaymış yatıyordu. Vücuduna sardığı çarşaf omuzlarını

açıkta bırakıyordu.

Birdenbire aptallığı kafasına dank etti. Hiçbir şeyi görememişti bunca zamandır. Oysa her şey apaçık ortadaydı. Leila ona en başından beri düşmanca davranmıştı. Şimdi ise zalim ve alaycı bir biçimde gülümsüyordu. Deborah'ın onu böyle bir pozisyonda görmüş olmasından çok memnunmuş gibi bir hali vardı.

Birden odayı dolduran kokuyu tanıdı Deborah. Daha önce Jake'in yastığını kokladığında aldığı kokuydu bu. Aynı egzotik ve iç bayıltıcı koku. Demek Leila ve Jake uzun bir zamandır yatıyorlardı.

Vücudu ansızın harekete geçti ve tek bir kelime bile etmeden dışarı çıkarak koşmaya başladı. Koridoru yıldırım hızıyla geçip merdivenleri çifter çifter inerek kendini dışarı attı. Arabayı deli gibi kullanıyordu. Dairesine ulaşıp da kapıyı arkasından kilitleyince gözyaşları sel gibi boşandı.

Bu her şeyin sonu olmuştu. Genç kadının içinde bir şeyler tamiri olanaksız bir biçimde kırılmış, kopmuştu.

Oliver, akşamüstü gelip de onu bulduğunda, hâlâ ağlıyordu Deborah.

Hiç düşünmeksizin ona her şeyi anlatmıştı genç kadın.

«Onu bir daha görmek istemiyorum.» diye en sonunda bağlamıştı sözlerini. «Asla.»

«Görmek zorunda değilsin.» demişti Oliver, onun omzuna yaslanmış başını okşayarak. «İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin.»

«Ama ya buraya gelirse...»

«Ben onunla konuşurum, merak etme.»

«Ama, onun benim o şeyi gördüğümü bilmesini istemiyorum.» Sesi gördüğü şeyin utancıyla yüklüydü.

«Bana bırak,» diye onu göğsüne bastırarak başını okşadı Oliver.

Nedense, onu bir daha görmek fikri genç kadını, başka hiçbir şeyin korkutamayacağı kadar korkutuyordu. İçindeki acı öylesine büyüktü ki, ölmek istiyordu.

Jake ertesi gün gelmişti. Muhtemelen de telefonla arayıp durmuştu. Çünkü o gün akşama kadar telefonu çalmış ve açmamıştı genç kadın. Kapının çalındığını duyduğunda hiç kımıldamadı yerinden. Daha sonra Oliver'ın aşağıya indiğini, kapıyı açtığını ve Deborah'ın evde olmadığını söylediğini duymuştu.

Jake'in sesindeki şiddeti duyduğunda ellerini kulaklarına kapatarak harap olmuş bir durumda yere çökmüştü.

Jake onun evde olduğunu biliyordu. Sesinden anlaşılıyordu bu. Tam o sırada büyük bir şans eseri olarak Cole gelmiş ve Jake'in eve girmesi böylece önlenmişti. Oliver tek başına olsa, bu işi kesinlikle beceremezdi. Jake ona göre çok güçlüydü.

Deborah, kapının yanında, karanlıkta, bir yumruğunu ağzına dayamış, midesinde müthiş bir bulantı öylece kalmıştı. Aşağıdan gelen tüm konuşmaları duyuyor, ama gözünün önünden Leila'nın Jake'in yatağındaki görüntüsü gitmiyordu.

En sonunda Jake gitmiş ve Deborah onun ardından bakmadan edememişti. Genç adam bahçe kapısına gelip de onun penceresine bakmak için geri dönünce, dehşetle irkilerek geri çekilmişti.

'Beni görememiştir,' diye düşünmüştü, ama genç adam gümüş rengi gözlerindeki öldüresiye öfkeyle, öylesine doğrudan onun durduğu yere doğru bakmıştı ki, Deborah şüpheye düşmüştü.

Daha sonra hiddetle arabasına binip tekerlekleri kıvılcımlar çıkararak gözden kaybolmuştu genç adam. Gecenin karanlığına bakarak ağlamaya başlamıştı Deborah.

On beş dakika sonra da Oliver gelmişti. Solgun yüzü sinirden seyiriyordu. Işıkları yakıp kahve yapmış ve tüm itirazlarına rağmen zorla içirmişti Deborah'a.

«Tanrım,» demişti kardeşinin yanına oturarak. «Beni sinirden öldürecekti.»

Bir an için hiçbir şey söyleyemeyen genç kadın, «Üzgünüm,» diye fısıldayacak gücü zor bulabilmişti.

«Senin onu artık bir daha görmek istemediğini söylediğimde, az kalsın beni öldüreceğini sandım. Çılgının biri o.»

Deborah, ne yaptığını bilmeden kahvesini yudumluyordu. «Burada kalamam,» diye kekeledi. Ona bakan Oliver'ın kaşları çatılmıştı. «Eğer buradan uzaklaşmayı düşünüyorsan, ben sana yardım ederim. Ve sanırım, bir an önce gitmen gerekiyor. Çünkü senden kolay kolay vazgeçmeyecektir. Bir manyak o.»

Deborah, tüm olanlara karşın Jake'i savunmak istiyordu, ama bu isteği yüzünden de kendi kendine müthiş kızıyordu. Bu yüzden dilini tuttu. Kaldı ki olanlarda Oliver'ın hiçbir suçu yoktu.

Ertesi akşam Oliver'ın dairesinde akşam yemeği yedi. Cole da oradaydı. Onunla selamlaşırken, utancından yerin dibine girecekti genç kadın. Neyse ki, Cole, bir önceki akşama ilişkin hiçbir şey söylemedi.

Cole'u görür görmez sevmişti aslında. Çok nazik ve çekiciydi. Onun içinde bulunduğu zor durumu görerek genç kadına Los Angeles'deki işi teklif etti. Genç kadın bu teklife dört elle sarıl-

dı. Bir hafta sonra Los Angeles'teydi. Gerekli tüm resmi işlemleri Cole bir çırpıda çözümlemişti.

Robert onun Amerika'ya gelmesinden dolayı mutluluktan uçuyordu. Okulu San Diego'daydı. Lon Angeles'a gelmesi için kısa bir uçak yolculuğu yetiyordu.

Genç adam, hafta sonlarında, Cole'un Deborah için kiralamış olduğu daireye geliyordu ve genellikle birlikte yemeğe çıkıyorlardı.

Onu reddetmek çok zor geliyordu Deborah'a. Ayrıca öne sürebileceği hiçbir mazeret de yoktu zaten. Korkunç acısını içine gömdü ve yavaş yavaş dünyaya, içindeki duyguları zerrece ele vermeyen soğukkanlı bir gülümseme maskesi altından bakmayı öğrendi.

Robert'ın arkadaşlığı hoştu. Nazik ve güven verici bir erkekti o. Ayrıca genç kadının kendini bulmasına da yardımcı oldu. Yine de onun kendisini öpmesine asla izin vermiyordu Deborah. Makul bir uzaklığı sürdürüyor ve böylece herhangi bir romantik maceraya girişmeye niyeti olmadığını belirtmiş oluyordu.

Bu, Robert'ın ona evlenme teklif ettiği geceye kadar sürdü. Teklif genç kadını şaşkına çevirmişti. O yüzden mümkün olduğunca nazik ve yumuşak bir biçimde reddetti. Aslında çok üzülüyordu. Çünkü ne kadar nazik davranırsa davransın, onu üzdüğünü biliyordu.

Ertesi gün genç adamın bindiği test uçağı düştü. Ağır bir biçimde yaralanmıştı Robert. Yirmi dört saatten fazla bilincini kaybetmiş olarak yattı. Annesi Frances, olayı öğrenir öğrenmez koşup gelmişti. Oğlunun başucundaydı. Deborah'la ilişkiye geçen de o oldu.

Telefonda, gözyaşlarına boğularak, «Tanrıya şükürler olsun ki, bilinci yerine geldi,» demişti.

«Ve defalarca seni sordu. Lütfen gel.»

Sesinde öyle bir yakarı vardı ki, genç kadın soluğu San Diego'ya giden ilk uçakta aldı.

Kazada kendi sorumluluğu olup olmadığını çok merak ediyordu. Ve daha sonra, uçağın motorunda meydana gelen tümüyle mekanik bir arıza nedeniyle düştüğünü öğrendiği halde, suçluluk duygusundan bir türlü kurtulamadı.

Genç kadın hastaneye geldiğinde, Robert da annesi de inanılmaz ölçüde mutlu oldular. Ne var ki Deborah, biraz sonra, Frances'in onların nişanlandıklarını sandığını anladı ve dehşete kapıldı.

Daha sonra doktordan, Robert'ın hafif bir bellek kaybına uğradığını öğrendi. Genç adam ne kazayı ne de ondan önceki kırk sekiz saati hatırlıyordu. Doktorun söylediğine göre de son derece normaldi bu.

«Yine de, siz buraya geldiğinizden beri süratle iyileşiyor,» diye ekledi doktor. Genç kadın bu sözleri ömrü boyunca unutamayacaktı. Yüzü endişeyle kırışan doktor, «Yine de ölüm kalım mücadelesi veriyor,» diye sürdürmüştü sözlerini. «Hayatta kalması size bağlı olacak.»

Deborah, Frances'i teselli edebilmek için onunla birlikte kalmıştı. Robert'ın iyileşmesi hem uzun sürdü hem de yavaş oldu. Zaman zaman hiçbir ilerleme göremeyerek umutsuzluğa kapıldılar. Hafıza kaybı da tümüyle geçmemişti.

Frances, Deborah'ı Robert'la evlenmeye ikna etmek için elinden geleni yapıyordu. Deborah bunun farkındaydı, ama onu suçlayamıyordu. Ne de olsa Robert onun tek oğluydu.

Bir süre Frances'a direndi genç kadın, ama giderek onun endişesinden etkilenmeye başladı. Yaşlı kadın kazadan bu yana süratle zayıflıyordu. Birdenbire on yaş ihtiyarlamış, yüzü çökmüş,

elleri titremeye başlamıştı. Robert'ın yanında olmadığı zamanlar da sürekli sigara içerek bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu.

San Diego Hastanesi'ndeki bu haftalar Deborah için unutulması mümkün olmayan birer acı anı oldu. Cole genç kadına canı istediği kadar orada kalabileceğini söylemişti. Genç kadın müteşekkirdi ona. Jake'in ihaneti hâlâ içini kavuruyordu, ama artık kafasını meşgul eden pek çok şey vardı.

Ansızın Robert'ın gösterdiği yavaş düzelme sona erdi ve yeni, son derece gergin bir bekleme dönemi başladı. Bu dönem Deborah'ın kararını vermesini sağladı.

İki hafta sonra Robert'la, yatağının başucunda, hastanede evlendiler. Frances'ın yüzünde gördüğü ifade ağlattı genç kadını. Ve Robert'ın mutlu yüzüne baktığı zaman da doğru bir şey yapmış olduğuna karar verdi.

Doktorlar genç adama yalnızca birkaç haftalık bir yaşama süresi biçmişlerdi. Yaraları çok derin, bünyesi ise çok zayıftı. Bunlar insanı mahveden haberlerdi, ama Robert mutluydu ve Deborah da tuhaf bir biçimde onun bu mutluluğunu paylaştı.

Bütün bir gün onun başucunda oturuyor, konuşuyor, ellerini okşuyordu. Onunla evlendiği için mutluydu. Çünkü bunun Robert için ne kadar önemli olduğunu görüyordu.

Genç adam, üç ay sonra, uykusunda sakin bir biçimde öldü. Deborah kendini çok kötü hissediyordu. Sanki sevdiği, değer verdiği herkes bir bir elinden uçup gidiyordu.

Cenazeden bir buçuk ay sonra Londra'ya döndü. O gün, biraz alışveriş etmiş ve dalgınlıktan parasının üstünü almadan dükkândan çıkmıştı.

Satıcının, «Paranızın üstünü almayı unuttunuz, Mrs. Stevens,» diyen sesiyle kendine gelerek döndü ve kendini Jake'le burun buruna buldu. Onu aylardır görmemişti. Ansızın karşısına çıkıvermişti işte. Ve şimdi, gözlerinde saklayamadığı bir öfke ile onu süzüyordu.

Olduğu yerde donup kalmış olan Deborah, gözlerini kaçırmaktan başka bir şey yapamadı.

Hiçbir şey söylemiyordu genç adam. Yalnızca gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Nihayet başını kaldıran genç kadın, bu bakışları görünce titremeye başlamıştı.

Sonunda sessizliği bozdu Jake. Bakışları, genç kadının, ince bir altın halkanın süslediği sol eline kaydı. Deborah, Robert'ın ölümünden sonra onu çıkarma zahmetine bile katlanmamıştı. Hatta yüzüğün varlığının farkında bile değildi.

«Mrs. Stevens,» diye ona yeni soyadıyla hitap etti Jake. Bu sözcüğü çok zorlanarak, ama garip bir de zevk duyarak söylediği belliydi. Sanki Deborah'dan intikam alıyordu.

«Evet,» diye titrek bir sesle cevap verdi Deborah. Genç adamın sesindeki aşağılayıcı ton, kanını dondurmuştu. Kendini toplamak için büyük bir çaba sarf ederek, «Bilmiyor muydun?» diye sordu.

Jake'in ağzı zalimce kıvrıldı. Deborah'a sanki onu öldürmek istermiş gibi bakıyordu. «Beni o kadar aptal mı sanıyorsun?» diye gürlerken, gözleri buzdan birer ışın gibiydi.

Genç kadın duruma daha fazla dayanamayarak döndü ve kaçar gibi uzaklaştı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Kör gibi caddeye atılırken, genç adamın alaylı bir sesle söylediği, «İyi şanslar,» sözünü de duymadan edemedi.

Telefonun sesiyle gerçeğe döndü Deborah. Yeniden şimdiki zamana geldi ve iyice kararmış

olan odaya bakındı. Caddedeki elektrik direğinden sızan portakal renkli ışık, odayı donuk ve hüzünlü bir biçimde aydınlatıyordu.

Ahizeyi, telefon edenin Jake olabileceği düşüncesiyle, elleri titreyerek kaldırdı. Neyse ki, arayan o değildi.

«Bu akşam yemeğe çıkmaya ne dersin?» diye söze başlayan ses Cole'a aitti.

«Cole...» diye ne diyeceğini bilemeyerek söylendi.

«Deborah, iyi misin?»

«Evet, evet, kuşkusuz.» Masanın üstündeki lambayı yaktı ve gözleri aydınlıktan bir an kamaştı. «Akşam yemeği mi? Hayır, özür dilerim, bu gece olmaz.»

«Dışarı mı çıkıyorsun?»

«Hayır... bir arkadaşımın yirmi birinci yaş günü partisi var da...» diyerek yutkundu. «Üzgünüm.»

«Hey, özür dilemene gerek yok,» diye neşeli bir sesle cevap verdi Cole. Bu, genç kadını biraz olsun rahatlatmıştı.

«Pekâlâ. Dilemeyeceğim,» diye eskisinden çok daha canlı bir sesle karşılık verdi. «Ama yemek için başka birini bulman gerekecek. Janetta, New York'a geri mi döndü?»

Belirgin bir biçimde homurdandı Cole. «Tanrıya şükürler olsun ki evet. Neyse, bu gece eğlenmene bak güzelim. En önemlisi bu.»

«Başüstüne efendim,» diye güldü Deborah.

Ahizeyi yerine koyarken ise, yüzündeki gülümseme bir anda silinmişti. Saatine baktı. Yediyi geçiyordu. Bir saat sonra parti başlayacaktı. Deborah ise kendini tüketinceye dek ağlamak istiyordu.

Bölüm Beş

Sekiz buçukta yola çıktılar. Deborah'ın hazırlanması bir saat kadar sürmüştü. Genç kadın belki biraz açılır düşüncesiyle önce uzun uzun duş yapmıştı. Ama bu da bir işe yaramadı. Jake' in yüzü, içini kavuran o anılar gözünün önünden gitmiyordu.

Saçlarını kurularken, duygularını tahlil etmeye çalıştı. Leila'nın onun metresi olduğunu öğrendiği anda, Jake'den nefret etmiş ve içi intikam arzusuyla dolup taşmaya başlamıştı. Peki ama şimdi neler hissediyordu? Gerçi intikam arzusu sönmüştü ama ona hâlâ kin ve güvensizlik besliyordu. Ve onu bir daha görmek istemiyordu.

Banyodan çıkıp aynanın karşısına geçtikten sonra çıplak vücuduna baktı. Jake'den sonra ona hiçbir erkek eli değmemişti. O, onun ilk ve son âşığıydı. Elinde olmaksızın, vücudunda dolaşan ellerini, göğüslerini okşayan dudakları hatırladı. Ürperdi. Bedeni ani bir ihtiyaçla sarsıldı. Dudaklarını ısırarak aynaya arkasını döndü. Kim bilir belki de bu gece bir sevgili bulurdu. Bedenini ve ruhunu esir eden o hayaleti söküp atmasına yardım edecek bir sevgili.

Saçlarını, başının ve omuzlarının çevresini altın bir hale gibi sarar hale getirinceye kadar fırçaladıktan sonra dikkatle giyindi. Büyük bir ustalıkla makyaj yaptı. Arkasına gizlenebileceği yeni bir güven maskesi takınması gerekiyordu. En sonunda hazır olduğu zaman, bunu ba-

şardığını hissediyordu.

Siyah giysisi mükemmeldi. Saçlarını fildişi bir tokayla ensesinden tutturdu. Aynaya son bir kez göz attıktan sonra çantasını ve Tess için aldığı altın bileziği alarak çıktı.

Dairesini dolaşarak ışıkları söndürdü, kapıları kapadı. Oliver geldiğinde tümüyle hazırdı. Genç kadın kapıyı açınca kendini tutamayıp bir ıslık çaldı Oliver. «Enfes görünüyorsun. Partideki erkekleri mahvedeceksin.»

«Aman ne güzel,» diye somurttu genç kadın. Kapıyı kilitlerken elleri titriyordu.

Onun bu halini fark edince, alnı üzüntüyle kırıştı Oliver'ın. Genç kadının bu partiye gitmesinin ne müthiş bir çaba gerektirdiğini yeni fark etmiş gibiydi.

«Tasalanma,» diye kolunu şefkatle kardeşinin omzuna doladı. «Senin yanından ayrılmam.»

«O kadar belli oluyor mu?» diyerek ona döndü Deborah.

«Hayır. Yalnızca ben anlayabiliyorum.»

Arabaya doğru yürürken, Deborah, 'Eğer ne kadar sinirli olduğumu Oliver anlayabiliyorsa, Jake haydi haydi anlar,' diye düşünüyordu.

«Beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi?» diye yalvardı, bunun aptalca olduğunu bile bile.

Söz verdi Oliver ona, ama bu da genç kadının içini rahatlatmaya yetmedi.

Kısa bir araba yolculuğundan sonra, Jake'in evine vardılar.

Yüksek demir kapılardan içeri girerek, büyük aslan heykelleriyle süslü, birbirinden güzel ve egzotik bitkilerle bezenmiş bahçede ilerlemeye başladılar.

Eve yaklaşırken Deborah'ın içini bir sıcaklık kapladı. Üç yıldan beri buraya gelmemiş olmasına rağmen her şey hâlâ aynıydı.

Oliver arabayı gri bir Rolls Royce'un yanına park etti. Evin önü arabalarla dolmuştu. Ardına kadar açık ön kapıdan geceye ışıkların ve müziğin sıcaklığı yayılıyordu.

Arabadan çıkan genç kadın ürperdi. Eve doğru yürürken, canı hiç mi hiç girmek istemiyor, ayakları geri geri gidiyordu. 'Jake orada olmayabilir,' diye belki yüzüncü kez kendi kendine tekrarladı.

Kolunu hafifçe tutan Oliver, «Hazır mısın?» diye fısıldayarak gülümsedi. Onun heyecanlı ve mutlu halini gören Deborah, bunun Oliver için yeni iş imkânları olduğunu düşündü. Oliver iş bağlantılarının çoğunu bu tür toplantılarda yapardı.

Yan yana eve doğru yürüdüler.

Girişten yansıyan ışıkta ansızın Tess belirivermişti. «Deborah!» diye haykırdı genç kız sevinçle. «Arabayı gördüğüm zaman siz olduğunuzu tahmin etmiştim. Seni bekliyordum. Oliver, sen nasılsın? Oh, ikinizi de tekrar görmek o kadar güzel ki! İçeri gelin.» Bir şey söylemelerine ya da yapmalarına fırsat bırakmadan onları ellerinden yakaladı ve içeri sürükledi.

Tess'in heyecanı biraz yatışınca, Deborah ona dönerek gülümsedi. «Çok güzel görünüyorsun,» diyerek genç kızı yanağından öperken, içinde kopan fırtınayı bastırmayı başarmıştı. Tess, daracık balo elbisesinin içinde gerçekten enfesti. Omuzlarını tümüyle açıkta bırakan giysi, göğüslerinden kalçalarına kadar sımsıkı iniyor, sonra geniş volanlar halinde dizlerinden aşağıya dökülüyordu. Koyu siyah saçlarını parlak bir top gibi başının tepesine dolamıştı genç kız ve böylece yüzünün güzel ve ince yapısı iyice ortaya çıkmıştı. Boynunda elmas bir gerdanlık parlıyordu.

Genç kız bir an Deborah'a baktıktan sonra, kolunu tutarak, parlayan gözlerle, «Jake de burada,» diye fısıldadı. «Harika değil mi?»

Jake'in adının geçmesiyle birlikte Deborah'ın kalbi bir an durur gibi oldu. Yine de normal bir sesle, «Evet, harika,» demeyi başardı.

«Haydi yukarı çıkalım. Benim odama. Orada biraz soluk alabiliriz.» Sonra birden hatırlamış gibi Oliver'a döndü. «Oliver, seni yalnız bırakırsak...»

Gülerek onun sözünü kesti Oliver. «Haydi çıkın bakalım gevezeler,» diyerek kalabalık salona doğru yürüdü.

Kıkırdayarak Deborah'ın koluna giren Tess onu kendi yatak odasına doğru sürükledi.

Deborah saçlarını düzeltirken, «Gelemeyeceksiniz diye öyle korktum ki,» diye itirafta bulundu genç kız.

«Aslında, Korfu'da önümüzdeki haftaya kadar kalmayı planlıyorduk.»

«Ben sizin güneşinize engel olmuş oldum, değil mi?» diye gülerek cevap veren Tess, yaptığından hiç de pişman görünmüyordu.

«Gelmeyi ben de istedim,» diye cevap verdi genç kadın. «Ama...»

«Biliyorum. Sana çok korkunç şeyler söyledim,» diye onu tümüyle yanlış anlayarak atıldı Tess.

Deborah saçlarını kulaklarının arkasına atarak genç kıza döndü. Utanmıştı.

«Bunların tümü geçmişte kaldı. Artık unutalım,» derken, ikisi için de böyle bir şeyin mümkün olamayacağını biliyordu.

Jake'le ayrılmalarından ve Robert'ın ölümünden bir süre sonra, Tess'le bir yerde ansızın karşılaşıvermişlerdi. Ve Tess ona son derece açık bir düşmanlıkla davranmıştı.

Bir zamanlar son derece iyi arkadaş oldukları için bu düşmanlığa bir anlam veremeyen Deborah, Tess'e konuşmayı teklif etmişti.

Genç kadın, Tess'in büyük bir açıklık ve kesinlikle sarf ettiği kelimeleri bugün bile hatırlıyordu.

«Gerçekten bilmediğini mi iddia edeceksin yoksa?» diye buz gibi bir tavırla sormuştu Tess. Deborah hiçbir şey anlamadığını söyleyince de, «Sana hiçbir şey açıklamaya niyetim yok,» demişti. «Jake'e yaptıklarından sonra seni affetmem mümkün değil. Sen soğuk, ikiyüzlü bir yılansın.»

«Ben Jake'e ne yaptım ki?» diye boşu boşuna haykırmıştı Deborah. Çünkü Tess çoktan çekip gitmişti bile.

Deborah bu karşılaşmadan sonra uzun süre kendine gelememişti. Tess'in, ağabeyinin Leila ile olan ilişkisinden haberi olmadığı belliydi. Bu belki de daha iyiydi, çünkü genç kız ağabeyine tapardı. Onun da kırılması için hiçbir neden yoktu.

«Ah, Deborah, unutamıyorum,» diyordu şimdi Tess. «Sonradan o kadar utandım ki... Sana telefon etmek istedim ama bir türlü cesaret edemedim.»

Tess'in elini tuttu Deborah. «Kendini ne kadar kötü hissettiğini anlayabiliyorum. Jake için çok fazla üzülmüş olmalısın herhalde.»

Kendini tutamayarak, «Sen gittikten sonrası korkunçtu,» diye başladı Tess. Gözleri bulutlanmıştı. «Jake sürekli içmeye başladı. Her şeye ve herkese bağırıp çağırıyordu. Öyle ki onun önüne çıkmamak için hepimiz dikkat etmeye başladık. Sonra senin evlendiğini işittim ve düşündüm ki... Neyse, gerisini sen de biliyorsun.»

«Biliyorum. Ve lütfen olanları unutup her şe-

ye yeniden başlayalım.» Deborah, içinden gelen bir duyguyla kollarını açtı ve biraz sonra kucaklaştılar.

«Haydi inip partiye katılalım,» diye neden sonra konuşabildi genç kadın. «Yoksa herkes nerede olduğunu merak edecek.»

Sonra yeniden yanağından öptü genç kızı. Tess ile ilişkisinin normale dönmüş olmasına öylesine seviniyordu ki, ona aldığı hediyeyi son anda hatırladı. «Ah,» diye çantasını açtı. «Sana bir hediye aldım. Nice yıllara.»

Heyecanla paketi açıp bileziği çıkaran Tess, gözleri mutluluktan ışıl ışıl, «Ah, Deborah, harika bir şey,» diye haykırdı. «Hemen şimdi takacağım. Gerdanlığımla çok uyacak. Çok çok teşekkür ederim.»

Birlikte aşağı inerlerken, Deborah, Tess'in ona Jake hakkında söylediklerini düşünüyordu. Genç adamın, onun gitmesiyle kendini içkiye vurmasını aklı almıyordu bir türlü. Sonra onun herhangi bir şeyi yitirmeye tahammülü olmadığını hatırlayarak acı acı güldü. Evet, onu sevdiğinden ya da değer verdiğinden değil, bencilliğinden ve gururunun kırılmış olmasından yapmıştı bunu Jake.

Aşağıdaki salonlar müzik ve konuşma sesleri ile doluydu. Tess daha adımını salona atar atmaz, beyaz renkli bir gece kostümü giymiş, yakışıklı bir erkek tarafından kapılarak dansa götürüldü.

Deborah, geçmekte olan bir garsonun taşıdığı tepsiden bir kadeh şampanya alarak Oliver'ı bulmak üzere, orkestranın çaldığı köşeye doğru yürüdü.

Burası muazzam bir salondu. Tıklım tıklım doluydu. Duvarlardan biri boyunca, üzerindeki yiyeceklerin ağırlığından çökecekmiş gibi duran.

beyaz keten örtülerle kaplı bir dizi masa uzanıyordu. Tam ortada, kocaman, kremalı bir doğum günü pastası vardı. Kapının yakınında ne yapacağını bilemeyerek durakladığı sırada, omzuna dokunan bir elle sıçrayarak döndü. Jake sanmıştı, ama değildi. Daisy'ydi bu. Jake'in hizmetçisi.

«Mrs. Deborah, sizi gördüğüme ne kadar sevindim,» diye söze başladı yaşlı kadın. Aslında Jake'in büyükbabasının hizmetçisiydi ve kaç yaşında olduğunu artık kendisi bile bilmiyordu. Evin emektarıydı. Kırlaşmış saçlarını başının üstünde toplayarak, evin içinde dolaşır ve kendi babadan kalma usullerince bir şeyler yapmaya çalışırdı. Bu ufacık kadını herkes çok sever ve aileden biri gibi kabul ederdi. Aslında dobra dobra ve çoğunlukla da sert konuştuğu için, herkes, özellikle de Tess ondan çekinirdi. Ama Deborah'a karşı son derece tatlı ve müşfik davranmıştı her zaman. Şimdi de gülümsüyordu.

«Nasılsınız?» diye aynı biçimde gülümseyerek hatırını sordu Deborah.

«İyiyim. Öyle dolaşıp duruyorum. Yaşlandım artık,» diye, biraz da bir azize edasıyla cevap verdi yaşlı kadın.

«Güzel bir parti,» diyerek etrafına bakınan Deborah, ansızın yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. İşte oradaydı genç adam. Yalnızca birkaç adım ötesinde, arkası dönük durmuş, etrafını saran bir sürü insanla sohbet ediyordu.

«Bu bazıları için eğlenmekten çok iş anlamına geliyor,» diye homurdandı Daisy. «Bana izin verin tatlım. Burada oturup çene çalmaya vaktim yok. Yemekleri kontrol etmeliyim. Mr. Jake daima her şeyin en iyisini ister, ama biliyorsunuz, yemek servisi yapan şirketlere hiç güven olmuyor.»

Onu güçlükle dinlemeye çalışan Deborah, başını sallayarak onayladı ve yanından uzaklaştığında da derin bir nefes aldı.

Jake'i seyrediyordu. Genç adam salondaki tüm erkeklerden daha uzundu. Siyah saçları ışığın altında pırıl pırıl parlıyordu. Kendisini henüz fark etmediği için, onu doya doya seyredebilirdi. Zaten odadaki geri kalan herkes ve her şey kaybolmuştu bir anda.

Genç adamın geniş omuzları, son derece usta bir terzi elinden çıktığı belli olan siyah gece ceketinin altında bile belli oluyordu. Çevresindeki insanlar, o konuşurken hayranlıkla onu süzüyorlardı. Genç kadın onun yüzünü görmemekle birlikte, hayalinde canlandırabiliyordu. Sert ağzını, gri gözlerini, ince çizgilerini...

Deborah, bakışlarını ondan alamadığı için kendinden nefret ederek onu seyretmeye devam etti. Tam o sırada ince, uzun boylu, gür kahverengi saçları omuzlarına gelişigüzel dökülmüş bir kadın girdi Jake'i çevreleyen gruba. Keskin, hayat dolu çizgileri, pırıl pırıl parlayan kahverengi gözleriyle çok hoştu. Son derece seksi, pahalı, kemik rengi saten bir giysi vardı üzerinde. Elini büyük bir rahatlıkla Jake'in omzuna koydu ve yüzünü genç adama yaklaştırarak gülümsedi.

Deborah, yüreğini bıçak gibi delip geçen bir acıyla döndü. Demek Jake'in son sevgilisi bu kadındı. Peki ama bundan ona neydi? Neden bu kadar etkileniyor, acı duyuyordu? Onu istemiyordu, öyle değil mi?

Ansızın yanında Oliver bitiverdi. «Biraz yemek yemeğe ne dersin? Seni bilmem, ama ben açlıktan ölüyorum,» diyerek gülümsedi.

Deborah hiçbir şey yiyecek halde değildi, ama

bir robot gibi yiyeceklerin durduğu masaya doğru ilerledi. İçinden Jake'in onu görmemiş olması için dua ediyordu. Tabağına bir şeyler koyarken, «O da burada,» diye mırıldandı Oliver. Ses tonu sanki son derece alelade bir şeyden bahsediyormuş gibiydi, ama genç kadını dikkatle süzmekten de geri kalmıyordu.

«Evet,» diye cevap verdi Deborah. Birden midesi bulanmaya başlamıştı.

«Sandığın kadar kötü değil, umarım.»

«Bana vız geliyor,» diye omuzlarını silkti genç kadın. Sonra da konuyu değiştirmek için, «Beatrice ile aranız nasıl?» diye sordu.

Onun gözlerine bakmamaya çalışarak cevap verdi genç adam. «Ondan bahsetmek istemiyorum.»

«Pekâlâ.» Deborah, Beatrice'in adını ağzına aldığına pişman olmuştu.

Ansızın arkadan Tess'in sesi duyuldu. «Sırlarını mı anlatıyorsun, Oliver?»

Genç adam derhal rahat maskesini takınarak, sıcak bir sesle cevap verdi. «Bu, benim gizemli çekiciliğimi daha da artırıyor.» Tess'in kıkırdadığı duyuldu. Gülümseyerek döndü Deborah, ama gülümsemesi aniden dudaklarında donup kaldı. Çünkü Tess'in yanında, kolunu kız kardeşinin beline dolamış duruyordu genç adam. Deborah'dan yalnızca birkaç adım ötedeydi.

Genç kadın ona bakarken, duyduğu dehşetin yüzüne yansıdığının farkındaydı. Gözleri buluştuğunda, Jake'in zalimce gülümsediğini gördü.

Yanaklarının solduğunu fark ederek küfretti içinden. Bakışlarını kaçırdı. Ama nereye bakacağını da bilmiyordu. Onun bu durumunu fark eden Oliver, bir adım atarak biraz daha yaklaştı kardeşine. Genç kadın normal davranmak istiyor, ama aklına söyleyecek tek bir kelime bile

gelmiyordu.

Neyse ki Oliver yetişti imdadına. Genç kadın onun, «Muhteşem bir parti,» diye söze başladığını duydu.

«Evet, gerçekten öyle,» diye mutluluktan ışıl ışıl atıldı Tess. «Ve bakın, ağabeyim bana bir hediye daha verdi,» diye hayran bakışlarla ağabeyini süzdü. Deborah kirpiklerinin altından, Jake'in kız kardeşine müşfik bir tavırla gülümsediğini fark etmişti. Orada olmamış olmayı diyerek gözlerini kapadı. Ama tabii dinlemesi gerekiyordu, o yüzden yeniden gözlerini açarak ilgilenmiş görünmek için zorladı kendini. «Jake Kensington'da bana bir daire aldı, harika değil mi?» diye şakıyordu Tess. «İstediğim zaman oraya gidip kalabileceğim. Kendime ait bir dairem olacak. Oh, inanamıyorum.»

«Harika bir şey bu,» diye cevap verdi Deborah, Jake'e hiç bakmamaya çalışarak. Gerçi, genç adamın onun bir yaprak gibi nasıl titrediğinin farkında olduğunu biliyordu.

«Harika olan Jake,» diye düzeltti onu Tess. Gözleri heyecandan parlıyordu.

«Deborah'ın pek böyle düşündüğünü sanmıyorum.» Acı bir alayla konuşuyordu Jake.

«Ben... ne demek istediğini anlayamıyorum,» diye kekeledi genç kadın.

«Öyleyse benimle dans et,» diye gülümsedi genç adam.

Genç kadının, hiçbir şeyin farkında olmadan mutlu bir yüzle onları süzen Tess'in önünde, bu teklifi kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Ezici bir sessizlik içinde, onun kendisini dans pistine götürmesine izin verdi. Tam o sırada, orkestra da haff bir valse geçmişti. Bu gece her şey karşıydı Deborah'a. Kendini gergin bir biçimde onun kollarına bıraktı.

«Bunu da önceden düzenledin, değil mi?» diye söylendi büyük bir öfkeyle.

«Ne sandın?» diye güldü genç adam.

«Hiç şaşmadım. Tam sana yakışan bir şey,» diye homurdandı, ama sırtını hafifçe okşayan parmakların teması altında ürpermekten de kendini de alamadı. Bu temas onu yine geçmişe götürmüştü bir anda. Kendini tutamayarak ellerini onun omuzlarında gezdirdi. Gözleri karşılaştı. Genç adamın kısılmış ve sakin bakışlarından, hiçbir şey sezmek mümkün değildi.

«Çok güzel dans ediyorsun,» diye, aralarında sessizlikle birlikte oluşan gerginliği dağıtmak için konuşmaya başladı genç kadın.

«Sen de öyle,» diye gülümsedi Jake.

Deborah bu sesteki bir şey yüzünden kızardığını hissetti. Bedenleri birbirine o kadar iyi uyuyordu ki. Genç kadın, o anda onun da bunu düşündüğünü biliyordu. Hep böyle olmuştu zaten. Müziği unutarak, tek vücut olmuş gibi dönüyorlardı. Ve artık Jake'in temasında sahiplenici bir şeyler vardı. Yalnız başına geçen üç uzun yıldan sonra, ilk kez, yeniden onun büyüsüne kapıldığını hissetti genç kadın.

Direnme gücü, genç adamın yakınlığıyla iyice zayıflıyordu. Onun gücünü, her an uyarılmaya hazır bedenini ve kendisinin de elinde olmadan karşılık verişini gördükçe, daha da kötü hissediyordu kendini.

«Biraz gevşe,» diye mırıldandı Jake. Ve Deborah kendini nasıl kastığını ancak o zaman fark etti.

«İyiyim ben,» diye karşı çıktı hemen. Ama hâlâ genç adamın gözlerine bakamıyordu. «Sen beni çok sıkı tutuyorsun. Hepsi bu. Bırak beni gideyim lütfen.»

Cevap olarak onu daha da sıkı sardı Jake. Gözleri ansızın buz kesmişti. Onun güçlü ve sert vücudunu bu kez iyice hisseden Deborah, şiddetle titremeye başladığını fark etti. Genç adamın güçlü kolları çelik bir mengene gibiydi. Ama temasının tüm sıkılığına rağmen, canını yakmıyordu.

Onun titrediğini fark eden Jake, nazik parmaklarla bel kemiğini okşamaya başlamıştı. Genç kadının ipek gibi yumuşak ve sıcak cildi, erkeğin karın kaslarının gerilmesine neden oldu.

Onu istiyordu. Hem de başka hiçbir şeyi bu denli istememişti. Genç kadın onun kanına girmişti bir kez ve ayrıldıkları onca zamana rağmen, yaşanan tüm acılara rağmen, aralarında hiçbir şey değişmemişti.

«Seni bırakamam,» diye ıslık gibi bir sesle söylendi genç adam. «Boşuna nefesini tüketme.»

«Bir anlaşma yapmıştık,» diye kırık dökük bir sesle konuşmaya başladı Deborah. «Tess'in iyiliği için unuttun mu?»

Genç adamın saçlarında dolaşan ılık nefesini, cildinin erkeksi kokusunu olanca gücüyle duyuyor ve kanı damarlarında çılgın gibi akıyordu. Genç adamın dudaklarını yine eskisi gibi dudaklarının üstünde hissetmek istiyor, onun açlığını, sahipleniciliğini özlüyordu. Onu istediğini, hem de deli gibi istediğini kabul etmek zorundaydı.

«Tabii hatırlıyorum,» diye cevap veren Jake, karanlık gözlerle baktı onun gözlerinin içine. Onun sesindeki anlamla yenildiğini hissederek başını genç adamın geniş omuzlarına bıraktı Deborah.

'Onu seviyorum,' diye acıyla söylendi içinden. 'Budala gibi kendimi kandırmaya çalıştım. Onu

her zaman sevdim. Leila'ya rağmen, her şeye rağmen sevdim onu.' İçindeki ateşi inkâr edemezdi. Aşktı bu. Saf, katıksız aşk. Ve belki de bu nedenle ondan hep uzak durmaya çalışmıştı. Eğer biraz yaklaşırsa, kendini tutamayıp hislerini ele vermekten korktuğu için, ondan yıllarca kaçmıştı.

Leila'yla olan ilişkisinden dolayı onu hâlâ affedemiyordu, ama bu onu sevmesine engel değildi. Belki de aşk ile nefret arasındaki çizgi, dedikleri kadar inceydi.

«Bana neden o çiçekleri yolladın,» diye başını onun omuzlarından kaldırmadan sordu.

«Neden yollamayacak mışım? Hoşuna gitmedi mi?» Genç adamın sesinde hâlâ keskin bir alay vardı ve bu Deborah'ı kırıyordu. Onun kalbinin atışını, göğsünün inip kalkışını içinde duyuyordu.

Son derece anlamsız, donuk bir sesle, «Evet, çiçekler güzeldi,» diye cevap verdi.

«Sen de güzelsin. Bu gece çok, çok güzelsin.» Jake'in sesi bir homurdanma gibi çıkmıştı. Sanki bu sözleri hiç istemeden, zorla ya da iradesine rağmen söylüyordu.

Başını kaldırarak onun esmer yüzüne bakan Deborah ansızın gözlerinin yaşlar içinde kaldığını hissetti.

«Seni bir daha görmek istemem,» diye acı bir sesle konuştu genç adam.

Donup kalmıştı genç kadın. Onun kollarından kurtulmaya çalışarak, umutsuzca, «Bırak beni,» diye söylendi. Gözyaşları yerini öfkeye bırakmıştı. «Bırak beni lanet olası.»

Onun sözleri anlatılamayacak derecede kırmıştı kalbini. Onu hâlâ sevdiğini anlamış olduğu için de, duyduğu kızgınlık anlatılır gibi değildi.

«Deborah, Tanrı aşkına,» diye alçak bir tonla söze başladı genç adam. Sesi öfkeliydi.

«Bırak beni,» diye tekrarladı Deborah dişlerinin arasından ve kendini kurtararak aceleyle dışarı fırladı.

Adımları onu, evin arkasındaki, büyük limonluğa götürdü kendiliğinden. Neyse ki, karanlık ve boştu burası. Tam içeri adımını atıp rahat bir nefes almıştı ki, güçlü bir elin arkasından kavradığını ve onu döndürdüğünü hissetti. Jake'ti bu. Parmaklarıyla genç kadının belini kırmak istercesine sıkıyordu.

«Beni yalnız bırak,» diye haykırdı genç kadın ve kendini kurtarmaya çalıştı. Ama etine bir bıçak gibi gömülen parmakların kıskacından kurtulması imkânsızdı. Onun kendisini takip ettiğini fark etmemişti. Bir kedi gibi sessizce hareket etmek, genç adamın bir özelliğiydi.

«Bir daha kaçamayacaksın,» diye boğuk bir sesle söylendi genç adam.

Deborah çılgına dönmüş, vahşi gözlerle baktı ona. «Hemen, şimdi evime dönüyorum,» diye haykırdı. «Bu lanet olası yerde çok bile kaldım.»

«Öyle mi? Beni şaşırtıyorsun,» diye tehlikeli bir gülümsemeyle cevap verdi genç adam.

Sesindeki açık tehdit ürkütmüştü genç kadını. «Ne demek istiyorsun?» diye haykırdı.

«O kadar masum, o kadar tatlısın ki, eğer seni iyi tanımıyor olmasaydım, sana az daha kanacaktım.» Jake'in sesindeki tiksintiyi fark etmemek imkânsızdı.

«Beni hiç tanımıyorsun,» diye patladı genç kadın. «Ve eğer beni hemen bırakmazsan, bağıracağım.»

Bir kahkaha attı genç adam. Onu ne kadar hor gördüğü sesinden belliydi. «Seni bırakmaya hiç mi hiç niyetim olmadığını kafana soksan iyi

edersin. Sen bana aitsin. Hep öyleydin ve hep de öyle kalacaksın. Benden kaçıp saklanabilirsin, ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini sen de biliyorsun.»

Deborah müthiş bir panikle çırpınmaya başladı, ama bu genç adamın onu daha da sıkıp hareketsiz bırakmasından başka bir işe yaramadı. Ardından, garip bir ateşle parlayan gözlerini onun gözlerinden ayırmadan başını eğdi ve dudaklarıyla dudaklarını örttü.

Sarsıldı genç kadın. Yüreği ağzına gelmişti ve Jake'in kendisini seyrettiğini biliyordu. Genç adamın dudaklarının tek bir teması bile, damarlarındaki kanı tutuşturmaya yetmişti. Duyduğu istek öylesine güçlüydü ki, şiddetle solumaya başladı.

Jake sonunda dudaklarını onun dudaklarından çektiği zaman, utançla gözlerini yumdu genç kadın. Zayıflığından ve bu zayıflığı ona göstermiş olmasından dolayı kendinden nefret ediyordu.

Genç adam kollarını hiç gevşetmeden, bir elini onun boynundaki damara koydu. Bu damarın atışı, Deborah'ın o anki duygularını iyice ele veriyordu.

«Beni aşağılıyorsun,» dedi genç kadın yavaşça. Ve bunun için de senden nefret ediyorum.»

Jake'in ağzı sertleşti. «Neler hissettiğini inkâr etmeye çalışarak, asıl sen aşağılıyorsun kendini. Stevens hiç sana böyle şeyler hissettirebildi mi?» Genç kadın tiksintiyle başını öbür tarafa döndürünce, parmaklarıyla çenesinden tutarak onu kendine bakmaya zorladı. «Yatakta nasıldı ha? Seni tatmin edebildi mi? Her zaman o kadar vahşi ve sakınmasızsındır ki, umarım çok zorlanmıştır.»

Bu son sözler, kendini kaybetmesine neden ol-

du Deborah'ın. Bütün gücünü toplayarak vahşi bir kedi gibi saldırdı ona ve vurmaya başladı. «Robert hakkında böyle konuşamazsın. Benim hakkımda da,» diye kendini kaybetmişçesine söyleniyordu. «Nasıl cesaret edersin? Nasıl?»

Jake onun küçük yumruklarını yakalayarak. kolayca büktü. «Daha nelere cesaret edeceğimi bilseydin, şaşkınlıktan ölürdün,» diye aynı aşağılayıcı tonla homurdandı. Kendini zincirinden boşanmış gibi hisseden Deborah, «Bundan çok şüpheliyim,» diye tısladı. «Artık senin yapacağın hiçbir şey beni şaşırtmaz. Sen soğukkanlı bir yılandan başka bir şey değilsin.»

«Yine mi meydan okuyorsun Deborah?» diye şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı genç adam.

«Bana sakın dokunma.» Deborah, onun sesindeki tehdidin, biraz önce içinde şahlanan tüm cesareti silip süpürdüğünü fark ederek dehşete kapıldı. «Senden nefret ediyorum.»

Ansızın onu kendine çekti Jake. Vücutları birbirine değecek kadar yakındı. Kısılmış gözlerle ona baktı. «Belki de böylece daha da zevkli olur sevişmemiz, ha ne dersin?» Bu sözler üzerine öfke ve çaresizlikten boğulacağını sandı genç kadın. «Stevens'ın sana neler öğrettiğini merak ediyorum yavrum. Doğrusu bunu öğrenmek için uzun zaman bekledim.»

«Jake lütfen...» diye yalvardı Deborah. Yalvarmaktan başka bir şey gelmiyordu artık elinden.

«Oh, hayır, Deborah,» diye ansızın kırık bir sesle mırıldanan Jake, başını eğerek onu tekrar öpmeye başladı. Bu vahşi öpüşle genç kadını cezalandırmak ister gibiydi.

Deborah umutsuzca karşı koymaya çalıştı, ama hiçbir işe yaramadı bu. Sonra ansızın bir şeyler oldu sanki. Hiçbir şeyin önemi kalmadı. Ve genç

kadının vücudu, kendiliğinden ona karşılık vermeye başladı. Yıllardır bunun özlemini çekmiyor muydu? Yıllardır onun dudaklarını isteyerek kıvranmamış mıydı?

Öpüşmeleri uzadıkça aralarındaki ateşi denetlemek imkânsız bir hale geliyordu. Parmaklarını genç kadının çıplak sırtında dolaştıran Jake, duyduğu arzudan kendisi de korkuyormuş gibi, «Oh, Tanrım,» diye inledi.

Taş merdivenlerde yankılanan ayak sesleriyle kendilerine gelerek ayrıldılar. Jake'in gözlerinin derinliklerine bakan Deborah, nerede olduğunu bile unutmuştu. O an, orada, onunla birlikte olmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu onun için.

Ağır sessizlik Leila'nın sesiyle birden parçalandı. «Jake, sevgilim, her yerde seni arıyordum.» Onlara doğru yaklaşarak gizlemediği bir nefretle Deborah'ı süzdü. «Deborah Stevens. Bu ne sürpriz?»

Büyü bir anda bozulmuştu. Deborah başından aşağı kaynar suların döküldüğünü hissetti.

Jake'in kollarında nasıl da her şeyi unutmuştu. Ama işte oradaydı Leila. Arsız güzelliği, kırmızı satenden dekolte elbisesi ve uzun, çıplak bacaklarıyla. Deborah onun partide olduğunu bile bilmiyordu.

«Özür dilerim,» diye fısıldadı ve Jake'in yüzüne bile bakmadan yürüyüp gitti.

Solgun, ama kararlı bir yüzle Oliver'ı buldu. «Gitmek istiyorum,» dedi. «Hemen gitmek istiyorum.»

Bölüm Altı

O gece gözünü bile kırpmadı genç kadın. Odasında dolandı durdu. Sinirden, acıdan ve en kötüsü de hâlâ duyduğu istekten perişan olmuş haldeydi.

O partiye neden gitmişti sanki? Neden? Bir bahane uydurabilirdi. Ya da daha önce planladıkları gibi Korfu'da kalır, Tess'i görmeye daha sonra gelebilirdi. O zaman bu partiye gelmekten ve Jake'i tekrar görmekten nasıl da kolaylıkla sıyrılmış olacaktı.

Örselenmiş dudaklarını parmaklarıyla yokladı. Oh, Tanrım, onu nasıl da istiyordu. Onu sevmekten vazgeçebileceğini nasıl olmuş da düşünmüştü? Bu öyle bir aşktı ki, insanın başına hayatta ancak bir kere gelirdi.

Biraz kahve yaparak kendini sakinleşmeye zorladı. Sorular bunaltıyordu onu. Jake'in Leila'yla ilişkisi hâlâ sürüyor muydu? Partideki Jake'e sarılan kadın kimdi? Kendi tecrübesinden, Jake'in tek kadınla yetinmeyeceğini biliyordu. Tess'in söylediklerinden ise, Jake'in onun Robert'la sürekli birlikte olduğunu sandığını anlamıştı. Ayrıca bir süre sonra evlenmeleri, genç adamın bu sanısını kesinleştirmişti. Deborah artık onu bir daha görmek istemiyordu. Bu gece yaptığı hatayı bir daha tekrarlamaya niyeti yoktu.

Sonunda, şafak sökerken, bir minderin üstünde uyuyakaldı. İki saat sonra ise berbat bir hisle uyandı. Bugün Kendal'a gidip bir müşteriyi görmesi gerekiyordu. Bu düşünce müthiş canını

sıktı. Ne bir yere gitmek ne de kimseyi görmek istiyordu, ama başka çaresi de yoktu. Kim bilir belki de kendini işe boğarak korkunç üzüntüsünü unutabilirdi. Daha önce yaptığı gibi.

Yerden kalkarak ağrıyan sırtını ovaladı. Kendini banyoya, duşun altına attı. Su damlacıkları vücuduna ve yüzüne çarptıkça yorgunluğu biraz olsun azalıyordu. Belki milyonuncu kez, kendisine bu kadar vefasızca ve zalimce davranan bir adamı nasıl olup da sevebildiğini sordu. Ama bu sorunun bir cevabı yoktu.

Çabucak giyindikten sonra bir kahve daha içti. Kaşmir elbisesi, gabardin ceketi ve yumuşak deriden çizmeleri ile hem son derece şık ve modern, hem de tam bir iş kadını olmuştu. Saçlarını sımsıkı toplayıp, dikkatle makyaj yaparak gözlerinin altındaki mor halkaları gizledi.

Çantasını yerleştirip çıktı. Aşağı indiğinde, posta kutusundaki gazeteleri alan Oliver ile karşılaştı. «Bu sabah erkencisin,» diye gülümsedi genç adam.

«Kendal'a gidiyorum. Dün gece söylemiştim, unuttun mu?»

«Söylemiş miydin? Ben daha çok senin bana söylemediklerinle ilgileniyordum,» diyerek sıkıntılı sıkıntılı baktı ona Oliver. Tüm makyajına rağmen, onun ne kadar bitkin olduğunu fark etmişti.

«Sen neden bahsediyorsun?»

«Jake Logan'dan tabii,» diye üstüne basa basa cevap verdi Oliver. «Sabah sabah birbirimize numara yapmayalım, olur mu sevgili kız kardeşim.»

«Oliver, şimdi seninle konuşmaya vaktim yok.»

«Bak, senin yüzünden tam eğlenmeye başlamışken partiyi terk etmek zorunda kaldım. Sanırım bana bir açıklama yapman gerekiyor.»

Sözlerini, yumuşak gülümsemesiyle hafifletmeyi başarmıştı.

«Daha sonra anlatırım,» diye söz verdi Deborah. Onu ilgilendiren tek şeyin kendisi olduğunu biliyordu. «Ama şimdi gerçekten gitmek zorundayım. Geç kalmak istemiyorum. Cole beni öldürür.»

«Kuzeyde kar yağacakmış,» diye söylendi Oliver, gazeteye göz gezdirerek.

«Eğer kalmak zorunda kalırsam, otelin faturasını Cole ödeyecek nasıl olsa,» diye gülümsedi Deborah. «Görüşürüz.»

Arabaya binince radyoyu açtı, ama müzik dinlemeye tahammülü yoktu. Tekrar kapatarak kendini yola verdi.

Kendal'a bir saat kadar sonra varacaktı. Bu nedenle yol üzerindeki kahvelerden birinde bir kahve molası verebilirdi.

Cole'un yeni müşterisi, Kendal'ın birkaç kilometre dışındaki muazzam bir malikânede yaşıyordu. Toplantı, tüm öğleden sonrasını almakla birlikte iyi gitti. Genç kadın tatlılığı ve güzelliği yanında, zekâsıyla da, Cole'un en üst düzey satış elemanlarından biri oluvermişti.

Şirket, İngiltere pazarına girme niyetindeydi. Ve tüm muhtemel müşterilere şahsi ziyaretler yapılıyordu. Cole, Londra mağazalar zincirinin başkanı ile toplantı yapmak zorunda olduğundan, bu müşteriyi görmek Deborah'a kalmıştı.

Yeni müşteri Mr. Ainley, Kuzey İngiltere'deki bir dizi pahalı butiğin sahibiydi ve yeni dallara atlamak istiyordu. Genç kadın anlaşmayı yapıp çıktığında, saat beşi geçiyordu. Ne yapacağına karar verememişti. Hava kararmıştı ve yoğun bir kar yağıyordu. Eğer bu geceyi evinde geçirmek istiyorsa, hiç duraklamadan yola koyulması gerekiyordu.

Ani bir hüzün her yanını sarıverdi. Jake'i düşündü. Genç adamın sert yüzü canlandı kafasında ve ağlamaya başladı. Yalnızlıktan yorulmuştu. Sevgisizlikten, sevilmemekten bıkmıştı. Artık yanında biri olsun, ona yaslansın istiyordu. Omzunda onu saran güçlü bir kol hissetmek istiyordu. Jake'i istiyordu. Dünyadaki her şeyden ve herkesten fazla istiyordu onu. Artık kendini aldatamazdı.

Arabayı sert bir hareketle vitese geçirdi ve lastikleri ıslık çaldırarak kalktı. Bu kadar budala olmasına kızıyordu. Jake onu hiçbir zaman sevmemişti. Asla. Eğer dikkatli olmasaydı, tüm yaşamını boşu boşuna ona hasrederek geçirecekti. Ne korkunç olurdu bu. Kendisini sevmeyen bir erkekle beraber olmak.

Ana yola çıkınca motoru durdurdu. Kar iyice yoğunlaşmıştı. Yola devam edip etmemeye karar veremiyordu. Kendal'a geri dönüp geceyi bir otelde geçirirse, akıllılık etmiş olurdu.

Bir sigara yakarak ansızın gözüne dolan yaşları sildi. 'Sen bir aptalsın,' diye söylendi. 'Hem de müthiş bir aptal.' Sonra ani bir kararla arabayı çalıştırdı ve anayola doğru ok gibi fırladı. Kuzeye, Lake District'e doğru gidiyordu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu, ama başka türlüsü de elinden gelmiyordu. Windermere'e vardığında, görüş mesafesi iyice düşmüştü. En son on beş kilometreyi bir saatte alabildi. Ancak kentten kulübeye kadar olan ara yolu iyice kapanmıştı ve sonunda arabadan inip yürümek zorunda kaldı. Kulübenin ön kapısına vardığında sırılsıklam olmuştu. Yüzü soğuktan uyuşmuş gibiydi.

Anahtar her zamanki yerinde, kapının yanındaki saksılardan birinin içindeydi. Genç kadın

Charlotte'un kulübeyi kullanmasına aldırış etmeyeceğini biliyordu. Kapıyı açtı ve aynı anda karlar içeri doldu. Dolan karları elleriyle temizleyerek kapıyı güçlükle kapattı.

Kulübe nem kokuyordu. Karanlıkta sağa sola çarparak elektrik düğmesini buldu. Bastı. Hiçbir şey olmadı. Bir daha denedi. Yine bir değişiklik yoktu. Küfrederek çantasını buldu ve bir çakmak çıkardı.

Evdeki tüm düğmeleri denedi, ama sonuç aynıydı. Elektrikler yanmıyordu. Ürperdi birden. Buraya gelmemeliydi. Geceyi böyle geçirmek imkânsızdı.

Yeniden Kendal'a dönmek kararıyla kapıya yürüdü ve açmasıyla birlikte içeri dolan kar ve rüzgâr fırtınası, onu kenara itti. Hiçbir yere gidemezdi.

Durumu kabullenip geceyi orada geçirmeye çalışmaktan başka çaresi yoktu. Dolapları araştırınca bir şişe brandy ile birkaç mum buldu. Şöminedeki kütükleri tutuşturmayı da başardı. Biraz ısınınca ne kadar yorulmuş olduğunu fark etti. Sedire uzandı, ceketini üstüne örterek ateşi seyretmeye koyuldu. 'O kadar da fena değil,' diye düşündü. Ve biraz sonra yorgunluktan uyuyakaldı.

İki saat sonra aniden uyandı. Bir şey olmuş olmalıydı. Bir şey uyandırmıştı onu. Soğuk ve karanlık korkuttu onu. Kulak kesilerek etrafı dinledi.

Ön kapıda ayak sesleri işitti ansızın. Biri vardı dışarıda. Damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Haykırmak istese bile sesinin çıkmayacağına emindi. Zaten haykırsa bile ne işe yarardı?

Kapı tokmağının döndürüldüğünü işitti. Kapının kilitli olup olmadığını hatırlamıyordu. Ama

kilitlemiş olmalıydı ki, kapı açılmadı. Sessizce, derin bir nefes aldı.

Doğrulup kendini toparlamaya çalıştı. Eğer biri içeri girmeye çalışacak olursa, burada öyle yatıp kalması doğru değildi. Sinirleri yay gibi gerilmişti. Kapının yumruklandığını işitince, korkudan neredeyse yere düşecekti.

«Kim o?» diye titreyen bir sesle bağırdı.

«Benim, Jake. Aç kapıyı.»

Ani bir ferahlamayla fırlayıp kapıya koştu ve açtı. Genç adam tüm heybetiyle karanlıkta belirdi. Aslında onu gördüğü için hiç şaşırmamıştı Deborah. Sanki geleceğini biliyordu.

«Beni korkuttun,» diye gülümsedi.

«Bırak da gireyim.» Genç adamsa hiç gülümsemiyordu. Gergin bir hali vardı.

Geri çekilerek içeri girmesi için yol verdi ona Deborah. Genç adamın saçları sırılsıklam olmuştu. Ceketi tümüyle karla kaplanmıştı. Kapıyı kapayıp ona dönen Deborah, onun hat safhada kızmış olduğunu hissetti. «Neden karanlıkta oturuyorsun?»

«Elektrikler kesik. Ama birkaç mum buldum,» diyerek çakmağını araştırmaya başladı genç kadın. Sonunda mumları yaktı ve titreyen ellerle masanın üstüne koydu. Mumlardan birinden akan erimiş balmumu, tenine değince acıyla haykırdı. Aynı anda da Jake yanında bitiverdi.

«Seni küçük budala,» diye homurdanarak mumu elinden aldı ve yanan yeri inceledi. Dokunuşu genç kadını ürpertmeye yetti.

«Ben...» diye söze başladı, ama arkasını getiremedi.

«Burada ne işin var? Kendini öldürmek mi istiyorsun?»

«Neden buraya geldiğimi bilmiyorum. Peki ama sen neden buradasın?»

Jake onun elini bırakmış ama uzaklaşmamıştı. «Seni takip ettim.»

«Nerede olduğumu nasıl...»

«Ofisine telefon ettim. Çok yardımsever bir sekreterin var.» Deborah kızgınlıkla sarsıldı. Genç adam Alison'ın ağzından ne kadar kolaylıkla laf almıştı.

«Bu bilginin gizli olması gerekiyordu.» diye homurdandı.

Güldü Jake. «O halde sekreterin sır saklamayı bilmiyor.»

«Kulübeye geleceğimi nasıl tahmin ettin?»

«Zor olmadı.»

Gözlerini ondan kaçırarak, «Bu kadar kolay tahmin edilebilen bir insan olduğumu bilmiyordum,» dedi.

Genç adam ona yaklaşarak çenesini avuçlarının içine aldı. «Hayır,» diye yumuşak bir sesle konuştu. «Hiç de tahmin edilebilir değilsin. Asla.»

«Ben Kendal'a geri dönüyorum,» diye dişlerini sıkarak söylendi genç kadın. «Şimdi.»

Yalnızca dudaklarıyla gülümsedi Jake. «Saçmalama. Hiçbir yere gitmiyorsun.»

«Beni zorla burada tutamazsın,» diye haykırarak uzaklaştı genç kadın.

Bir sigara yakarak derin bir nefes çekti Jake. «Araban tümüyle işe yaramaz halde,» dedi ifadesiz bir sesle. «Onu kardan çıkarmak için en az iki saat gerek. Yolların da açık olduğunu sanmam.»

«Beni kendi arabana alabilirsin.»

«Aynı şey benim arabam için de geçerli,» diye sabırlı bir ifadeyle cevap verdi Jake.

«Ama buraya ikimiz birden sığamayız,» diye umutsuzca söylendi genç kadın. Geceyi bu ücra kulübede onunla yalnız geçirmek fikri, onu deh-

şete düşürüyordu. «Kendi evine gidebilirsin. Buradan fazla uzak değil.»

Suratı asıldı Jake'in. Sesi artık sinirliydi. «Tanrı aşkına, sana yollar kapalı diyorum. Eğer bana inanmıyorsan git kendin bak. Arabam buradan bir kilometre ötede leş gibi yatıyor. Artık çocuk gibi davranmayı bırak ve geceyi burada geçireceğimizi kabul et.»

Ceketini çıkararak, hâlâ titreyen Deborah'ya baktı. «Otur.» dedi yavaşça. «Ölü gibi bir halin var.»

«Teşekkür ederim.» diyerek sedire ilişti Deborah. Bir yandan da ona itaat ettiği için kendine kızıyordu.

«Yukarıdaki yatak ne oldu?» derken sesi son derece sakin ve normaldi, ama genç kadın yanaklarına kan hücum etmesini önleyemedi.

«Soğuk ve nemli. Havalandırmak gerek.»

Başını sallayarak gülümsedi Jake. Genç kadın yorgunluktan kımıldayamayacak halde sedirde otururken, battaniyeleri topladı, ateşi yaktı ve dolaptan birkaç konserve çıkararak açtı. Hiç konuşmadan yediler yemeklerini. Deborah kendini garip bir biçimde ısınmış, rahat ve hoşnut hissediyordu.

Gözünün ucuyla, Jake'in yüzüne yansıyan ışıkları seyrediyordu bir yandan da. Ondan gözlerini ayıramıyordu. Zaten ne zaman beraber olurlarsa, hep böyle olurdu bu.

Genç adam esmer başını döndürdü ve gözleri karşılaştı.

«Neden geldin buraya?» diye bir kez daha sordu.

«Sana söyledim, bilmiyorum.» Doğruydu bu. Gerçekten de bilmiyordu. Tümüyle içinden gelen derin bir güdüye uyarak hareket etmişti.

«Biraz düşün istersen,» diye şakacı bir tonla

cevap verdi genç adam.

Arkasına yaslanarak gözlerini kapadı genç kadın. «Çok soru soruyorsun,» diye tembel bir tavırla mırıldandı. Gülümsüyordu.

«Daha soracak çok şeyim var,» diyen genç adam birden harekete geçmişti.

Onun sesindeki ifadeyi duyan Deborah gözlerini açtı ve yanıbaşında buldu genç adamı.

«Jake...» diyerek doğrulmaya çalıştı. Korkmuştu.

«Bana Robert Stevens'ten bahset,» dedi genç adam üzüntülü bir tonla.

«Hayır.» Deborah kestirip atmak istemişti ama Jake omuzlarından tutmuş onu olduğu yere bastırıyordu. Parmakları etine bir çelik gibi gömülmüştü. «Bilmek istiyorum,» diye hırsla sarstı onu.

«Bu seni hiç ilgilendirmez,» diye aynı hırsla haykırdı genç kadın. Gücünden dolayı ondan nefret ediyor, ayrıca artık ölmüş olan bir erkekle bu kadar uğraşmasına da bir anlam veremiyordu.

«Ben gittikten sonra onu görüyordun, değil mi? Bir de beni ilgilendirmediğini söylüyorsun.» Gözleri intikam hissiyle alev alevdi. «Tanrı biliyor ya, bana yaptıklarından dolayı seni öldürmek isterdim.»

«Ama bu seni üç yıldan beri hiç rahatsız etmemişti,» diye acı bir tonla cevap verdi genç kadın Kendini geri atarak kurtulmaya çalışıyordu. «Neden şimdi bu kadar ilgileniyorsun?»

«Onunla evlendin,» diye ıslık gibi bir sesle konuştu genç adam. «Onun karısı oldun.»

«Bu kadar basit bir formalitenin seni bu kadar kızdırmasına şaştım,» diye patladı genç kadın. Sesi acıydı. «Gazeteleri okuyorum. Senin ne biçim bir erkek olduğunu da iyi biliyorum.»

Çok ileri gitmişti. Jake'in elleri hoyrattı, ama

genç adam dudaklarıyla dudaklarını ezmeye başlayınca, artık istemiyormuş gibi davranamadı.

Bir önceki geceden beri bunun özlemini çekiyordu aslında. Hafifçe inleyerek onu kendine doğru çekti. Parmakları genç adamın gergin kasları üzerinde dans ediyordu sanki. Dudakları ise birbirinin içinde erimiş gibiydi.

Dudaklarını hafifçe çeken Jake, «Tanrım, Deborah, beni çıldırtıyorsun,» diye mırıldandı. Solukları düzensizleşmişti. «Kaç kez benden ayrılıp ona gittin? Kaç kez, söyle?»

Kaskatı kesildi Deborah. Onun kollarındayken bu kadar kendinden geçmesine kızıyordu. Onu hâlâ deli gibi sevdiğini bilmesine dayanamazdı.

«Bu o kadar önemli mi?» diye üstüne gidercesine omuzlarını silkti.

«Lanet olsun, evet,» diye haykırdı Jake.

«Pekâlâ öyleyse, bilmiyorum,» diye yalan söyledi Deborah. «Bil-mi-yo-rum.»

Jake'in dudakları sertleşti. Sanki ona vurma isteğini güçlükle tutabiliyordu.

«Neden?» diye göğsünden bir şey sökülüyormuş gibi bir sesle sordu. Deborah dudaklarını ısırdı. Gözlerindeki ifadenin görülmemesi için uzun kirpiklerini indirdi. «Robert hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Hiçbir şey. Sen de o kadar masum değilsin.»

«Bunun anlamı ne?» diye sordu Jake yeniden. Yaralanmış bir pantere benziyordu o anda.

«Seninle mücadele edemeyecek kadar yorgunum,» diye yalvardı Deborah. Leila'dan bahsetmek istemiyordu. Bitkindi. Titriyordu. Gözlerini kapattı. Onun solgun yüzüne, gözlerinin altındaki siyah halkalara baktı genç adam.

«Öyleyse uyu,» diye Deborah'ın hiç beklemediği bir şefkatle konuştu. «Sedirde yatabilirsin. Yarın konuşuruz.»

«Teşekkürler,» derken sesinin normal çıkmasına çalışmış ama becerememişti. Utanç içinde mutfağa kaçtı. Orada buz gibi suyla yüzünü yıkadı. Pencereden dışarıyı seyre daldı. Kar durmuştu.

Yeniden ateşin başına dönerek üşümüş ellerini ısıtmaya çalıştı. Çizmelerini çıkarırken utanıyordu. Ama Jake'in ona baktığı bile yoktu. Son derece kayıtsız bir ifadeyle dalıp gitmişti genç adam. Sedire uzandı. Jake'in ona doğru uzandığını görünce irkildi.

Onun bu tepkisini gören genç adam, «Rahat ol,» diye mırıldandı. «Benim yanımdayken tümüyle emniyettesin. Çekiciliğini de fazla abartma lütfen.»

«Ama daha önce beni istemiştin.»

«Bu bir davet mi hayatım?»

«Cehenneme kadar yolun var,» diye haykırarak başını yastığına gömdü Deborah. Genç adamın boğuk bir sesle güldüğünü duydu.

'Lanet olsun sana,' diye haykırdı içinden. Nasıl bu kadar güçlü ve kendinden emin olabiliyor, nasıl her seferinde kazanıyordu? Onun üstünü battaniye ile örttüğünü fark etti, ama hiç kımıldamadı. Gözlerini kapayarak kendini uykuya bıraktı. Kâbus görüyordu. Karanlık, yüzü olmayan insanlar üstüne üstüne geliyordu. Uykusunda yüzü terden sırılsıklam olmuştu. İnliyor, oradan oraya dönüyor, ama bir türlü uyanamıyordu.

Sonunda bir çığlıkla uyandı. Jake'in adını tekrarlayıp duruyordu. Genç adam bir saniye sonra yanındaydı. Ona doğru uzattığı elleri avuçlarının içine alarak yanına oturdu.

«Kâbus görüyordun,» dedi yavaşça.

«Oh,» diye ferahlayarak arkasına yaslandı genç kadın. «Korkunçtu.» Hatırlayarak ürperdi.

«Artık geçti,» diyerek gülümsedi genç adam.

Başını sallayarak yüzünü öbür tarafa çevirdi Deborah. Aralarındaki bu yakınlıktan utanmıştı.

«Uyurken tıpkı küçük bir kız gibi görünüyorsun.»

Şaşkınlıkla sarsıldı genç kadın. Demek uyurken onu seyretmişti. Bu hoşuna gitmemişti. Onun koyu gri gözlerine bakınca yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

«Partideki kadın kimdi?» diye zayıf bir sesle sordu.

«Hangi kadın?»

«Kahverengi saçlı.» Bu soru da nereden aklına gelmişti. Belki de gerçeği öğrenmek onu iyice sarsacaktı. Ayrıca, o kadının kim olduğu onun üstüne vazife değildi.

«Ha, o mu? Caroline'di. Caroline Winters.» diye sesinde açık bir keyifle cevap verdi genç adam.

Bu, kaza sırasında yanında olan kadın değil miydi? «Sevgilin mi?» diye soran Deborah, cesaretine kendi de şaşmıştı.

Gözleri karşılaştı ve yoğun bir gerginlik yine odayı doldurdu. «Herkesi kendi ölçütlerinde yargılama,» diye homurdandı Jake.

Bir darbe yemiş gibi sarsıldı genç kadın. «Kendi ölçütlerimle mi?» diye acı bir sesle tekrarladı. «Lanet olsun sana Jake Logan. Cehennemin dibine git.»

Genç adamın ağzı ince bir çizgiye dönüşmüştü. Deborah'ın saçlarını eliyle sertçe kavrayarak, «Gideceğim. Gideceğim, ama seni de beraber götüreceğim,» diye söylendi hınçla.

«Bana dokunma,» diye fısıldadı Deborah. «Bana dokunmandan nefret ediyorum.»

Boğuk bir kahkaha attı Jake. Ellerini genç kadının boğazına indirdi ve kavradı. O küçük ku-

lübede, dünyadan ne kadar uzak olduklarını hatırlayan Deborah korkuyla inledi.

Genç adamın, dumanlı, hiç gülmeyen gözlerinin derinliklerine baktı ve olmak istedigi yerde olduğunu kabul etti. Buraya, onun da gelecegini nasılsa bilerek gelmişti. Sanki bir davetti bu.

«Beni izledin öyle mi?» derken, dudakları kendisinin de ne kadar baştan çıkarıcı oldugunu bilmediği bir gülümseme ile kıvrılmıştı.

«Evet,» derken son derece boğuk bir sesi vardı Jake'in.

«Neden?»

«Neden olduğunu biliyorsun Deborah. Oyun oynamana gerek yok.» Parmaklarını genç kadının boynunda gezdirerek kısık gözlerle seyretti onu. Bu temas vücudundaki tüm sinirleri uyarmıştı genç kadının. Bu, olmuş olan her şeyin inkârıydı sanki. «Jake, lütfen...»

«Kendini aldatma Deborah. Hele bana hiç yalan söyleme. Buraya, ben hangi nedenle geldiysem, sen de o nedenle geldin. Bizim aramızdaki ilişki asla bitmedi. Hiçbir zaman da bitmeyecek. Seni, günün yirmi dört saatinde hissettiğim bir açlıkla istiyorum. Başka hiç kimseyle bastıramadığım bir açlıkla.»

Deborah'ın yüreği tehlikeli bir biçimde atmaya başlamıştı. Ağzı kurumuştu, sesi çıkmıyordu. Genç adam tam da kendisinin duygularını tanımlıyordu. Onun kocaman gözlerindeki ifadeyi gören Jake, «Bunlar senin için de geçerli,» diye ekledi.

«Böyle olmasını istemiyorum,» diye fısıldadı genç kadın. «Bu beni korkutuyor.» Genç adam yalnızca arzudan bahsediyordu, aşktan değil.

«Tanrım, sana ne yapacağımı sanıyorsun?» diye öfkeyle soludu genç adam. Gözleri arzuyla yanıyordu. Omuzları bastıramadığı bir gerilimle

çökmüştü. Deborah yutkunarak güçlükle konuşmaya başladı. «Lelila'ya ne oldu?»

«Ne olmuş Leila'ya?» diye sabırsızca tekrarladı genç adam. Sorunun konuyla ilgisini hiç anlamamış gibi davranıyordu.

«O... o senin sevgilin değil mi?» Genç kadın bir patlamayı teşvik ettiğinin farkındaydı, ama sorması gerekiyordu.

«Lanet olsun, hayır,» diye bağırdı Jake kızgınlıkla. «Önüme çıkan her kadınla yattığımı mı sanıyorsun?»

«Nereden bileyim? Ayrıca bu beni kesinlikle şaşırtmaz.» Genç kadın bu sözleri söylerken kalbi kan ağlıyordu. Onun kendisinde uyandırdığı duygulara karşı bazı savunmalar geliştirmeliydi. Onun kendisine yalan söylediğine inanmak istiyor, ama yapamıyordu. «Seni küçük yılan,» diye soludu Jake.

«Robert hiç olmazsa benimle evlendi,» diye üstüne gitti Deborah.

Bir an için hiçbir şey söyleyemedi genç adam. Konuştuğunda ağzı seyiriyordu. «Tanrım, bu sözlerin için seni öldürebilirim,» dedi son derece hoyrat bir ifadeyle. Genç kadın ağzından çıkanlara pişman olarak ondan biraz uzaklaşmaya çalıştı.

«Konuşmaktan sıkıldım,» diye yapabildiği en soğuk tonla konuşmaya başladı yeniden. «Biraz uyumak istiyorum. İzin verir misin?»

Jake'in yüzü bir an hissiz ve ifadesiz bir maskeye dönüştükten sonra birden gevşedi. Sonra haince gülümsedi genç adam. Bu öyle bir gülümseme idi ki, genç kadın yüreğini buzdan ellerin sıktığını sandı.

«Hayır,» dedi genç adam yavaşça. «Seninle işimiz daha bitmedi.»

Onun yüzündeki karanlık ifadeyi gören Debo-

rah. «Hayır Jake,» diye yalvarmaya başladı. Sesi şiddetli bir biçimde titriyordu. «Hayır...»

Ona gülerek bakmaya devam eden Jake'in bakışlarında çırılçıplak bir arzu ışığından başka bir şey okunmuyordu. Genç kadın kendini hipnotize olmuş gibi hissetti. Ve genç adamın elleri kendisine doğru uzanırken tek bir hareket bile yapamadı.

Saçındaki tokalar bir bir çekilip alınırken ancak, «Yapma...» diye fısıldayabildi. Artık saçları çözülüp omuzlarına yayılmıştı.

«Sanki hiç ayrılmamış gibiyiz,» diye mırıldanarak parmaklarını onun gür saçlarının arasına soktu Jake. «Üç yıldır bu anı bekliyordum.»

Kendini tutmaya çalışan Deborah, gururunu yenerek, «Lütfen Jake, bırak beni gideyim,» diye fısıldadı.

«Bırakamam,» diye başını salladı genç adam. «Stevens'ın sana neler öğrettiğini görmeliyim.»

Eğilerek dudaklarını genç kadının boynunda gezdirmeye başladı. Hiç acele etmiyordu. Bu dokunuşla kendinden geçen Deborah, ona doğru atılmamak için kendini güç tutuyordu.

Başını kaldırarak bir an ona bakan Jake, genç kadının kaşmir giysisinin düğmelerini çözmeye başladı. Sonunda son düğme de açıldı ve giysi yere kaydı.

«Jake...» Ama ağzından artık hiçbir söz çıkmıyordu. Genç adamın onun gözlerindeki ateşi gördüğünü biliyordu. Onu sımsıkı kucaklayan Jake, şiddetle öpmeye koyuldu. Artık kendini tutamıyordu Deborah. Aynı açlık ve şiddetle ona karşılık verdi.

Artık hareketlerinde şefkatten eser yoktu genç adamın. Yalnızca arzu kalmıştı. Deborah, eğer kendini denetlemezse, zayıflığından dolayı kendinden sonradan nefret edeceğini biliyordu. Ama

genç adamın sertleşmiş göğüsleri üstünde dolaşan dudakları, son aklı başında düşünce kırıntısını da silip süpürdü. Vücudunu bir yay gibi gererek inledi Deborah. Onu öylesine istiyordu ki.

Artık akla, mantığa, düşünceye yer kalmamıştı. Arzunun esareti söz konusuydu yalnızca. Önce yavaş yavaş sonra giderek hızlanan bir aşk dansı başladı. Genç kadın ona doğru atıldığı son anda, onun ismini haykırdığını duydu ve kendinden geçti.

Neden sonra ona sarılmış yatarken, o çılgınlık sırasında onu sevdiğini söylemiş olduğunu hatırladı. Kendini tutamamıştı.

O gece, Jake'e her şeyini verdi genç kadın. Vücudunu, ruhunu, benliğini, sahip olduğu her şeyi. Ve gün ışırken, geriye pişmanlıktan başka bir şey kalmamıştı.

Bölüm Yedi

Beş hafta sonra gebe olduğunu anladı Deborah.

Bir sabah müthiş bir bulantıyla uyanmış ve banyoya zor yetişmişti. Önce anlamamıştı olanı. Bir gece önce Cole ile beraber olduğu yemekten olabileceğini düşünmüştü.

Kusup biraz rahatladıktan sonra, yüzünü soğuk suyla iyice yıkayıp, mutfağa gelmiş ve kendine bir kahve yapmak istemişti. Ama sonra kahvenin görüntüsüne bile dayanamayacağını anladı. Gece yediği şeyleri hatırlamaya çalıştı.

Gece yalnızca söğüş, piliç, salata yemiş, biraz da şarap içmişti. Son günlerde zaten iştahı olmadığından, az yemişti.

Gözü mutfakta asılı olan takvime kayınca, elindeki su bardağı yere düştü ve tuzla buz oldu. Tarihin farkına varan genç kadın donmuş kalmıştı. Olamazdı bu. Mümkün değildi. Normal tarihin üstünden tam iki hafta geçmişti ve hâlâ âdet görmemişti. Nasıl olmuş da fark etmemişti. Tabii, Jake'ten kurtulmakla öylesine meşguldü ki...

Başını ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı. Oliver'ın daireye girdiğini de görmedi.

«Kapıyı çaldım, ama...» diyerek giren Oliver, onu bu halde görünce, hemen yanına koştu. «Deborah, Tanrı aşkına, neyin var?»

Etrafına bakınan genç adam, yerdeki cam kırıklarını fark edince daha da telaşlanmıştı. «Neyin var?» diye sorusunu yineledi.

«Sanırım hamileyim,» diye patladı Deborah.

Oliver çok şaşırmıştı, ama konuşmaya başladığında, sesi her zamanki gibiydi. «Emin misin? Doktora gittin mi?»

«Hayır, yalnızca... Hayır.» Durdu. Sonra yeni bir hıçkırıkla sarsılarak, «Korkuyorum,» diye mırıldandı.

«Tamam, tamam,» diye gülümseyerek onun başını okşadı Oliver. «Şimdi git de yüzünü yıka. Ben de sana çay yapayım.»

Hiç itiraz etmeden itaat etti genç kız. Yüzünü yıkadıktan sonra aynada kızarmış gözlerine baktı ve elini düz karnında gezdirdi. Gerçekten Jake'in çocuğunu mu taşıyordu? Histerik bir gülüş yükseldi gırtlağından. Bu gerçek olamazdı. Olamazdı.

Kulübedeki geceden sonra onu bir daha hiç görmemişti. Büyük bir yalnızlık hissiyle, o gecenin sonunda, onun kollarında nasıl kendinden geçmiş bir halde yattığını hatırladı. Genç adam uyuyordu. Deborah, gün ışığında onunla karşılaşmayı göze alamayacağını anlayınca, onun kollarını vücudundan çözmüş ve sessizce giyinerek kaçmıştı.

Neyse ki, kar yağmıyordu ve genç kadın, yoldan traktörü ile geçen bir çiftçinin yardımıyla arabasını anayola çıkarabilmişti.

Londra'ya geldiğinde bir süre arkadaşlarında kalmıştı. Jake'in kendisini arayacağından emindi. Nitekim defalarca telefon etmişti genç adam. Hatta evine gelmişti. Oliver'ın anlattığına göre öfkesinden çıldıracak gibiydi.

İki hafta önce ona telefon etmekten vazgeçmişti genç adam. Deborah, Tess'ten onun iş için Fransa'ya gittiğini duymuştu. Ancak bunu öğrendikten sonra evine dönebilmişti. Kendini bir budala gibi, bir âciz gibi hissediyordu. Kalmak

hiçbir şeyin çaresi değildi. Eninde sonunda onunla yüz yüze geleceğini biliyordu. Ama hâlâ onu görme cesaretine ve gücüne sahip değildi. Genç adam onun kendisini ne kadar sevdiğini anlayacaktı ve bu da Deborah için alçalmaların en büyüğüydü.

Ona olan aşkının karşılıksız olduğunu bildiği halde, onu sevmekten bir an olsun vazgeçmemişti. Kendisinin onu istediği kadar, onun da kendisini istediğini biliyordu.

Genç adam haklıydı. Onların arasındaki ilişki asla bitmeyecekti. Yaşadığı sürece Deborah için ondan başkası olamayacaktı.

Bir tarak alarak saçlarını hızlı hızlı taradı. Durum bir an öyle umutsuz göründü ki, az daha yeniden ağlamaya başlayacaktı. Jake'in kollarındayken hissettiği huzuru özlüyor, onun gücünü tatmak istiyordu. Ve en kötüsü, onu aradığı anda istediği şeylerin tümünü elde edeceğini de biliyordu. Onun sevgisi dışında tabii.

Peki ama Jake onu hep isteyecek miydi? Bu soruya evet demek biraz fazla iyimserlik olurdu. Eğer ilişkileri devam ederse, bu Deborah için yeni hayal kırıklıkları, yeni ihanetler anlamına gelecekti. Peki, ama ikinci bir kez kendini toparlayabilir miydi genç kadın?

İnleyerek elleriyle yüzünü örttü. Aynı hatayı bir kez daha işlemeyi isteyecek kadar budala mıydı? Yalnızken, kendi kendine onu bir daha görmeyeceğine dair kesin sözler veriyor, ama genç adamı gördüğü anda her şey tepetaklak oluyordu. Vücudu ve kalbi kendisine ihanet ediyor ve genç kadın kendinde, ne ona, ne de kendisine karşı koyabilecek gücü bulabiliyordu. Ondan vebadan kaçar gibi kaçmasının nedeni buydu.

Derin derin içini çekerek yüz yüze olduğu durumu düşündü. Tüm belirtiler hamile olduğunu gösteriyordu. Ama tabii bir test yaptırması gerekecekti. Sonra da ne yapacağına karar verecekti.

Oliver çay yapmış, tost hazırlamış onu bekliyordu. «Bir şeyler ye,» diyerek önüne dumanları tüten bir fincan çay ve tostla dolu bir tabak koydu.

Bunlara bakan Deborah, midesinin yeniden ağzına geldiğini hissetti. «Yiyemeyeceğim.»

«Yemelisin. Ne kadar zayıfladın, baksana.»

«Aç değilim,» diye somurttu genç kadın. Yalnızca çayı içebildi.

Tostları kendisi yemek zorunda kalan Oliver, onu dikkatle süzdükten sonra, «Ralph'a gidelim,» dedi. «O ne olduğunu söyler.»

Ralph Taylor, Oliver'ın en yakın arkadaşlarından biriydi. Yakınlarda bir yerde muayenehanesi vardı.

Oliver'ın fazla soru sormamasına sevinen Deborah, başını sallayarak, «Yapılacak en iyi şey bu herhalde,» dedi.

Doktora geldiklerinde genç kadın kendini boş bir çuval gibi hissediyordu. Yine de yanılmış olabileceğini umuyordu. Ama Ralph, büyük bir kesinlikle olayı doğruladı. Hamileydi. Jake'in çocuğuna hamileydi.

Hiç konuşmadan eve döndüler. Genç kadın ne yapacağını, bu yeni durumla nasıl başedeceğini bilemiyordu. Oliver'ın kızdığı hissine kapılmıştı. Bu da onu iyice üzüyordu.

Genç adam onun dairesine kadar geldi. «Sana biraz kahve yapayım,» dedi asık bir suratla. «Seni bilmem ama, ben bir fincan sıcak kahve için ölüyorum.»

Onun kendisiyle bir çocukla konuşuyormuş

gibi konuşmasına sinirlenen Deborah, «Bana sanki bir sakatmışım gibi davranma,» diye patladı.

«Kahve istemiyor musun yoksa?» diye güldü Oliver. Onun bu kızgınlığının kendisini eğlendirdiği belliydi.

Deborah böyle bağırdığı için çoktan pişman olmuştu. Gülümseyerek özür diledi. «Aslında, bir fincan kahve gerçekten çok iyi olur.»

Pencereden dışarıyı seyrederken tir tir titriyordu. Arkasını dönmeden, «Ne yapacağımı bilmiyorum,» diye konuştu. Gözleri dolmuştu.

Oliver'ın elini omzunda hissetti. Genç adamın sesi öfkeliydi. «Logan'dan, değil mi? Lanet olsun. Ben de bittiğini sanmıştım.»

Deborah başını önüne eğdi. Genç adam devam etti. «Eğer istemiyorsan, çocuğu doğurmak zorunda değilsin.» Daha bunu duyar duymaz isyanla irkildi Deborah. İçindeki doğmamış çocuğu öldüremezdi. Jake'in çocuğunu öldüremezdi.

«Kürtaj olmak istemiyorum,» diye kestirip attı.

Onu kendisine çevirdi Oliver. «Böyle düşünme.»

«Düşünüyorum. Bu olamaz.»

«O halde ona anlatman gerekecek,» dedi Oliver düz bir sesle.

«Neden?» diye panik içinde sordu genç kadın.

«Haydi Deborah,» diye bıkkın bir hareket yaptı Oliver. Onun düşüncesizliğine kızmış gibiydi. «Hiç yardımsız bir çocuğu büyütebileceğini mi sanıyorsun?»

«Onun parasını istemem,» diye homurdandı genç kadın. «Bu onun sorunu değil ayrıca.»

«Öyle mi dersin?» diye isteksizce güldü genç adam. «Biraz gerçekçi olmalısın Deborah. Onun da bilmeye hakkı var. Bu onun da çocuğu.»

«Biliyorum.. Biliyorum,» diyerek yeniden gözyaşlarına boğuldu genç kadın. Oliver yeniden kahve doldurduktan sonra mendilini uzattı ona. «Oh, Deb, çok üzgünüm,» diye söze başlarken, sesi çok müşfikti. «Seni böyle bir zamanda üzmemeliyim. Dinlenmen ve hamile kadınlar ne yapıyorsa, onu yapman gerek.»

Deborah kahvesini yudumlarken, gülümsemeyi başardı. «Beatrice'in hamile olduğunu öğrenseydin, ne hissederdin?» diye sordu tuhaf bir duyguyla.

Oliver'ın dudakları kıvrıldı. «Benden olduğuna kesinlikle inanmazdım,» dedikten sonra, Deborah'ın çok ciddi olduğunu fark ederek kendine geldi. «Şey, sevinçten çılgına dönerdim herhalde.»

«Oysa, ben Jake'in bir çocuğu olacağı için sevineceğini hiç sanmıyorum.»

«Bunu sen bilemezsin,» diye itiraz etti genç adam.

«Biliyorum.» Çatallanan sesi genç kadını ele vermişti.

«Onu hâlâ seviyorsun,» dedi Oliver. Cevap vermedi genç kadın. Söylenecek bir şey yoktu.

Biraz sonra çekilip gitti genç adam. Deborah odaları arşınlamaya başladı. Olanları yerli yerine oturtmaya çalışıyordu. Hamile olduğunu öğrenmesi onun için bir şok olmuştu. Ama geleceğe ilişkin endişe ve tasalarının altında, cılız, beklenmedik bir de mutluluk hissi yatıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, çocuğu istiyordu. Neden olduğunu bilmiyordu ama istiyordu.

Kendini haftalardan beri ilk kez iyi hissederek, bir duş aldı ve günün geri kalan bölümünü dairesini temizlemekle geçirdi. Saat yedide işi bittiğinde kendini yorgun ama mutlu hissediyordu. Bir fincan kahve yaparak kendini sedire at-

tı.

Kapının çaldığını duyunca hemen kalkarak açmaya koştu. Oliver uğramış olmalıydı. Ama karşısında Jake'in durduğunu görünce şaşkınlık ve heyecandan az daha bayılacaktı.

«Jake...» diye ne diyeceğini bilemeden söze başladı ve sustu.

Genç adam son derece soğuk bir bakışla süzdü onu. Hiçbir şey de söylemedi.

«Ne istiyorsun?»

«İçeri gireyim de söylerim.»

«Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı,» diyerek boşu boşuna ona engel olmaya çalıştı Deborah. Kapıyı yarı kapalı tutarak girmesini engellemeye çalışıyordu.

«Öyle mi?» diye sert bir sesle sordu genç adam. Aralarındaki hava, yine birden elektriklenmişti. «Beni içeri alacak mısın?» diye sabırsız bir sesle konuştu.

Sonra onun bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı iterek içeri girdi.

Odaya girdikten sonra, dönerek genç kadını tepeden tırnağa süzdü.

«Neden geldin? Ne istiyorsun. Birbirimize söyleyebileceğimiz her şeyi söylediğimizi sanıyorum.»

Jake'in çenesi gerildi. «Hatırladığım kadarıyla sen hiçbir şey söylemedin. Yalnızca bırakıp kaçtın.»

«Yapabileceğim tek şey buydu,» diye kekeledi genç kadın. «O koşullarda yapmam gerekeni yaptım.»

«Ne için yapman gerekiyordu bunu?»

«İkimiz için,» diyerek dudağını ısırdı genç kadın. «Başka ne...»

«Bana içki ikram etmeyecek misin?» diye ansızın konuyu değiştirdi genç adam. Gözlerini

genç kadının kızaran yanaklarından ayırmamıştı. «Yalnızca çay ya da kahve.» diyerek suratını astı Deborah.

«Kahve iyi olur.»

Mutfakta fincanları çıkarırken elleri titriyordu genç kadının. Onun neden gelmiş olduğunu merak ediyordu. Aynaya bakıp kir pas içindeki yüzünü, dağınık saçlarını görünce, hemen yüzünü yıkayıp saçlarına bir çeki düzen verdi. Onun hamile olduğunu öğrenmiş olmasına imkân yoktu. Nereden öğrenecekti?

Elinde fincanlarla içeri girdiğinde, Jake pencereden dışarı bakıyordu. Genç adam sesini duyarak döndü ve hemen tepsiyi onun elinden aldı.

«Ben de yapabilirdim,» diye hemen itiraz etti genç kadın.

«Emin misin?» diye şüpheli bir sesle yüzüne baktı Jake. «Ben hiç emin değilim, hem de hiç.»

Acı bir söz söylememek için kendini güç tuttu Deborah. Kahvelerini sessizce içtiler. Genç kadın kirpiklerinin altından onu süzerken, bir kez daha onu ne kadar çok sevdiğini anlayıp umutsuzluğa kapıldı.

Bir an onun kendisini sevdiği için geldiğini hayal etti. Öyle olsa her şey ne kadar basit ve güzel olurdu. Ona bebekten de bahseder ve... İçini çekerek düşüncelerini şimdiki zamana getirmeye çalıştı. Böyle aptalca hayaller kurmanın sonu kötüydü.

Oliver bebekten onu haberdar etmek gerektiğini düşünüyorsa da, Deborah'ın daha ona haber vermeye niyeti yoktu. Onu sevmeyen bir erkeğin ona acımasını istemezdi. Boşalan fincanları dikkatle tepsiye yerleştirirken, onun kendisine öfkeli gözlerle baktığını fark etti.

«Neden benden kaçıyorsun?» diye sordu genç

adam.

«Kaçıyor muyum?»

«Tabii kaçıyorsun kahrolası.»

Deborah sinirlerinin yeniden gerildiğini ve midesinin altüst olduğunu hissetti. Boğuk bir sesle konuşmaya başladı. «Bildiğim kadarıyla, aramızdaki her şey bitti. Eğer senden kaçıyorsam, bu sana söyleyecek bir şeyim kalmadığı içindir.»

Sonra kaçar gibi uzaklaştı.

Jake de ardından geldi. Genç kadının kolunu yakalayarak hızla kendine döndürdü. «Bitti mi?» diye soğuk bir sesle tekrarladı. «Karnında benim çocuğumu taşıyorsun Deborah. Biten bir şey yok. Aksine her şey yeni başlıyor.»

Donup kalmıştı Deborah. «Sen... sen biliyorsun.» diye kekeledi. «Nasıl öğrendin? Nasıl?»

«Üvey ağabeyin bu akşam beni görmeye geldi.»

«Oliver mı?» diye inanmazlıkla haykırdı genç kadın. «Neden sana böyle bir şey söylesin?»

Jake onu aniden bırakıverdi. Sanki bir daha dokunmak istemezmiş gibi uzaklaşarak bir sigara yaktı. «Benim öğrenmeye hakkım olduğunu düşünmüş. Ben de onunla aynı fikirdeyim. Tanrı biliyor ya, sana kalsa öğrenmek için yıllarca beklemem gerekecekti.»

«Sana bunu söylemeye hakkı yoktu.» diye homurdandı genç kadın. Kendini ihanete uğramış hissediyordu. Oliver'ın bunu nasıl yaptığını aklı almıyordu. Bu ondan bekleyebileceği en son şeydi. Üstelik, Oliver, Jake'ten hiç hoşlanmazdı.

«Ne hakkından bahsediyorsun?» diye keyifsizce güldü genç adam. «Haktan bahsetmeye nasıl cesaret edersin?»

Genç adamın sesindeki bir şey Deborah'ı iliklerine kadar titretti. «Hemen şimdi gitmeni istiyorum.» diye haykırdı. «Çok yorgunum ve...

ve...» Genç adamın yanına yaklaşmasıyla cümlesi yarıda kaldı.

Jake konuşmaya başladığında sesi sakin ama öldürücüydü. «Bu akşam üvey ağabeyin yanıma geldiğinde, önce bunun bir hile olduğunu düşündüm. Bizim aramızda yitmiş bir aşk asla olmamıştı.»

«O yalnızca beni korumaya çalışıyordu. Sana karşı onun korumasına ihtiyaç duyduğum anlar oldu.»

«Bunu çok iyi anlarım,» diye sırıttı genç adam. «Daima aynı pis oyunu oynadın. Bir an beni bile kandırmayı başardın.»

Deborah bembeyaz olmuştu. Kendini tutamayarak, «Seni alçak,» diye bağırdı.

Onu hiç duymamış gibi devam etti genç adam. «Onu da bir biçimde kandırıp oyununa dahil ettiğini sandım. Böyle bir şey beni kesinlikle şaşırtmazdı.»

«Neden böyle bir şey yapayım?»

«Bilmem. Ama şimdi anlıyorum ki, senin bana söylemeye gerçekten niyetin yokmuş.» Genç adamın sesinde öyle bir anlam vardı ki, eğer Deborah onu çok iyi tanımıyor olsaydı acı zannedebilirdi.

«Bu seninle ilgili bir mesele değil,» dedi Deborah isteksiz bir tavırla.

«Saçmalama,» diye onu çekip yüzüne bakmaya zorladı Jake. «O benim çocuğum.»

Genç adamın elinin dokunduğu yerlerde cildi alev alev yanmaya başlamıştı. «Öyle mi? Pekâlâ, ne yapmamı önerirsin? Ondan kurtulmamı mı?» Genç adamın nefesini bir ıslık gibi içine çektiğini duydu. «Lanet olsun,» diye söylendi Jake, güç kontrol edebildiği bir kızgınlıkla.

Gözleri karşılaştı ve hava elektriklendi yine.

«Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?» diye sor-

du Jake.

«Neden olmasın? Eminim, bu can sıkıcı durumla hayatında ilk kez karşılaşmıyorsundur.»

Jake hemen bıraktı onu. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Bir süre durduktan sonra, «İki seçme hakkı var Deborah,» dedi. «Ya çocuk doğunca bana bırakacaksın, ya da benimle hemen evleneceksin.»

Sanki bir atom bombası düşmüştü odanın ortasına.

«Seninle evlenmek mi?» diye dehşet içinde tekrarladı Deborah. Gözleri kocaman olmuştu.

«Evet, aynen öyle söyledim.»

«Şaka ediyor olmalısın,» diyerek gülmeye başladı genç kadın. Bir histeri krizinin eşiğindeydi. «Ne sen benimle evlenmek istiyorsun, ne de ben seninle.»

Hafifçe gülümsedi Jake. «Senin yerinde olsaydım, reddetmeden önce biraz düşünürdüm.»

«Neden?»

«Çünkü ben o çocuğu istiyorum.» Genç adam kararlılığını gizlemeye hiç gerek görmemişti. Deborah, yüreğinin korkuyla çarpmaya başladığını fark etti. Genç adamın istediği zaman ne kadar kalpsiz olabileceğini biliyordu. Bunu görmüştü.

«Bebeği doğuracağımı söylemedim,» diye vahşice atıldı. Onun kendisini bir köşeye sıkıştırmak üzere olduğunu sezmişti.

Jake'in gözleri birden şüphe ve tiksintiyle kısıldı. «Üvey ağabeyini bunun için mi yolladın bana? Para mı istiyordun? Kürtaj için para?»

«Hayır! Hayır, bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun.»

«Neden öyle söyledin öyleyse? Bana acı çektirmek için mi?»

Deborah'ın yeşil gözleri irileşti. «Sana nasıl

acı çektirebilirim. Aldırış bile ettiğin yok bu duruma?»

Bir an onu dikkatle süzerek durdu genç adam. «Peki ya aldırış ediyorsam?» Sesinde garip bir titreme vardı ve genç kadının elini kolunu bağlamaya yetmişti.

«Bir... bir hataydı,» diye mırıldandı. «İkimiz de biliyoruz. Beni tuzağa düşürmene izin vermeyeceğim. Sen olmadan da bebeğe sahip olabilirim. Oliver sana asla söylememeliydi. Ben bu işi kendi başıma halledebilirdim.»

«Belki de,» diye soğuk bir sesle cevap verdi genç adam. «Ama artık çok geç. Çocuğum bir piç olmayacak. Hayatın o yönünün ne demek olduğunu yakından bilirim. Unuttun mu?»

Deborah yutkunarak gözyaşlarını uzaklaştırdı. Tümüyle unutmuştu. Nasıl yapabilmişti bunu.

Kızgınlığı bir anda yok olmuştu genç kadının. «Bu konuda yapabileceğin bir şey yok,» dedi.

«Seni mahkemeye veririm. Kozlarımızı orada paylaşırız.»

«Kazanma şansına sahip olamayacaksın!»

Omuzlarını silkti genç adam. «Bundan yüzde bir olsun, emin misin acaba? Tutumlar ve hoşgörüler zamanla değişir. Ama böyle bir konuda kamu duyarlılığının uyanacağını umuyorum. Eminim Cole Sullivan da bundan pek memnun olmayacaktır. Sonuç olarak, çocuğa bakmak için yeni bir iş araman gerekebilir.»

«Bu şantaj,» diye inledi Deborah. Ondan nasıl da nefret ediyordu. Kendisiyle nasıl oynuyordu genç adam. Davayı kazanmasına olanak yoktu. Hiçbir hâkim bir çocuğu annesinden ayırmazdı. Ama, Jake'in de her tuttuğunu koparan, istediği her şeyi elde etmiş bir insan olduğunu biliyordu. İstediğini elde etmek için her şeyi yapabi-

lirdi o.

«Evet, düpedüz şantaj,» diye sırıttı Jake.

«Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin?»

«Çocuğumu istiyorum,» diye dişlerinin arasından homurdandı Jake. «Ona sahip olmak için de her şeyi yaparım. Seni şimdiden uyarıyorum.»

Deborah, yüzünün gözyaşlarından sırılsıklam olduğunu hissediyordu. Genç adamın yavaşça küfrettiğini duydu. Yavaşça odanın öteki ucuna yürüdü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

«Bana hiçbir seçme hakkı tanımıyorsun,» diye hıçkırdı.

«Benimle evlenecek misin?»

«Bunda neden bu kadar ısrar ettiğini anlamıyorum. Benimle evlenmek istemiyorsun ki.»

«Evet, seninle evlenmek istemiyorum, ama karnındaki çocuğun yanında hiçbir şeyin önemi yok.»

Bu açıklama Deborah'ı perişan etti. Jake'i seviyordu, ama kendisinden nefret eden bir erkekle evlenemezdi. Onun tek istediği, çocuğunun piç olmasını engellemekti. Bunun için evlenme teklif ediyordu. Buna dayanabileceğini sanmıyordu genç kadın.

«Jake, lütfen...» diye yutkundu. Sonra ani bir baş dönmesiyle sendeledi. Genç adam anında yanına gelmiş ve düşmeden onu yakalamıştı.

«İyi misin?» diye beklenmedik bir ilgi ve şefkatle üzerine doğru eğildi.

Deborah yanağını onun geniş omzuna dayamış, özlediği huzuru ve gücü tadıyordu.

«İyiyim,» dedi. «Yorgunluktan olacak.»

«Ah, Deborah,» diye ani bir yorgunluk ifadesiyle içini çekti genç adam. Deborah onun nefesinin saçlarında gezindiğini duydu.

«Senden hiçbir şey istemiyorum,» diye mırıldandı.

«Benimle sonsuza kadar böyle savaşamazsın.»

«Saçmalıyorsun.»

«Belki de,» diye üzgün bir ifadeyle söylendi genç adam ve kollarını açarak gitmesine izin verdi. Sonra da gözlerindeki yaşları elleriyle silerek, «Önümüzdeki hafta evleneceğiz,» dedi.

Genç kadının içindeki panik duygusu yine yükselmeye başlamıştı. «Çok erken,» diye hemen itiraz etti.

«Bu işi uzatmakta mânâ yok. Gereken evrakları yarın hazırlatırım.» İsteksizce kapıya doğru yürüdü. «Dinlenmen gerek,» diyerek gülümsedi, çıkmadan önce.

Deborah onu duymamıştı bile. «Seninle yatmayacağım,» dedi hırsla. «Beni evlenmeye zorlayabilirsin, ama bu yalnızca kâğıt üstünde bir evlilik olacak. Daha başkasına tahammül edemem.»

Jake ona boş gözlerle baktı. «Sana söyledim. Benim istediğim bebek, sen değilsin.»

«Bebek doğar doğmaz senden boşanacağım,» diye soludu genç kadın. Onun son sözleriyle derinden yaralanmıştı.

«Nasıl istersen,» diye omuzlarını silkti genç adam.

«Bu konudaki fikrimi değiştiremezsin,» diye haykırdı genç kadın. Ama boşunaydı, çünkü Jake gitmişti.

Yalnız kalınca sedire çökerek düşünmeye başladı. Çıldırmış olmalıydı Jake. Ama yine de kazanmış, istediğini elde etmişti.

Onun karısı olma fikri Deborah'ı dehşete düşürüyordu. Yine de bunun tümüyle berbat bir şey olduğunu iddia edemezdi. Belli çekicilikler taşıyordu. Onu seviyordu ve onunla birlikte yaşamanın ne kadar zevkli olabileceğini biliyordu. Belki de artık onda gurur denen şeyden eser kal-

mamıştı. Kalmamıştı ki böyle şeyler düşünebiliyordu. Elini karnının düzlüğünde gezdirdi. Ne tuhaf, hamile olduğunu öğrendiğinden bu yana yalnızca birkaç saat geçmiş olmasına rağmen, ona sanki yıllar olmuş gibi geliyordu.

Jake'in istediği çocuktu, kendisi değil. Genç adamın doğumdan sonra boşanmaya razı olacağından emindi. Hatta, bundan memnun bile olurdu. Yine gözleri doldu. Gelecek çok kötü ve karanlık görünüyordu gözüne.

Yarım saat sonra kapının çarpıldığını işitti. 'Oliver,' diye düşünerek ayağa kalktı. Aşağı inerek onun dairesine girdi. Ortalık her zaman olduğu gibi son derece dağınıktı.

Oliver elinde bir sandviç ve bir fincan kahve ile belirdiğinde, genç kadın yerdeki ıvır zıvırın arasından kendine bir yol bulmaya çalışıyordu.

«Bir kahve daha getireyim,» diyerek mutfağa döndü Oliver. Genç kadın şöminenin karşısındaki eski kadife koltuğa oturdu. Biraz sonra gelen Oliver, kahve fincanını onun eline tutuşturdu.

«Kendini nasıl hissediyorsun?» diye soran genç adamın, yüzüne bakmaya cesareti yok gibiydi.

«Neden Jake'e söyledin?» diye doğrudan konuya girdi Deborah.

«Buraya mı geldi?»

«Sorumu cevaplamadın. Neden ona söyledin?»

«Birinin söylemesi gerekiyordu.»

«Senin mi? Sana bu hakkı kim verdi? Karışmamalıydın.» Fincanı büyük bir hırsla sehpanın üstüne koydu.

«Pekâlâ, pekâlâ,» diye onu yatıştırmak istercesine elini tuttu Oliver. «Üzgünüm. Canını sıktığımı biliyorum. Ama bu işi tek başına beceremeyeceğini düşünüyordum.»

«Bu işi, Jake Logan'ın yardımı olmaksızın da pekâlâ başarabilirdim.»

«Onun da bilmesi gerekiyordu. Bu onun çocuğu,» diye sabahleyin söylediklerini tekrarladı Oliver. «Seni böyle tek başına çabalarken görmeye dayanamıyorum. Kendini nasıl harap ettiğini görmüyor musun?»

Onun kendisini gerçekten sevdiğini ve ilgilendiğini bilen, Deborah'ın kızgınlığı biraz olsun yatışır gibi oldu. «Neyse, artık yalnız kalma şansım yok,» diye homurdandı.

«Neden? Ne oldu?»

Bir an ona Jake'in şantajından söz etmeyi düşündü Deborah. Ama bu onu ilgilendirmezdi. «Galiba gelecek hafta onunla evleneceğim.»

«Aman Tanrım!» diyerek ayağa fırladı Oliver. «Tebrikler! Müthiş bir haber bu.»

«Öyle mi?»

«Tabii küçük budala,» diyerek viski aranmaya başladı Oliver. «Bunu kutlamak için kahveden daha kuvvetli bir şey ihtiyacımız var.»

Deborah ağzı bir karış açık ona bakıyordu. «Ondan hiç hoşlanmazdın,» diye haykırdı. «Oliver, beni işitiyor musun? Çıldırdın mı sen?»

Oliver yüzünü çevirerek gülümsedi. «Nedense bugün ondan hoşlanmaya başladım. Zaten oyunlarının hep çok güzel olduğunu düşünmüşümdür.»

Bölüm Sekiz

Düğün töreninde şahit olarak yalnızca Oliver ve Tess vardı.

Deborah, yemin eden Jake'in sesini işittikçe bayılacak gibi oluyordu. Genç adam ince nikâh yüzüğünü parmağına geçirirken tir tir titremeye başladı.

Krem rengi ipekten bir elbise giymişti. Vücudunun tüm hatlarını ortaya çıkaran, sade bir elbiseydi bu. Tek süsü yakasındaki saten işlemeydi. Genç kadının boynunda, altına takılmış elmas, yakut ve zümrütlerden bir gerdanlık ışıldıyordu. Jake'in hediyesiydi bu. Düğünden bir gün önce, soğuk ve ifadesiz bir tavırla vermişti bunu ona genç adam. Ve genç kadının tüm itirazlarına rağmen, sonunda kabul ettirmeyi başarmıştı.

Deborah, Jake'i belli etmeden süzerken nefesi kesilir gibi oluyordu. Genç adam siyah, son derece iyi dikilmiş, pahalı bir takım elbise giymişti. Siyah saçlarını geriye doğru taramıştı. Bir yabancı kadar soğuk ve uzak duruyordu.

Tören bitince dönerek karısını öptü. Kısa bir öpücüktü bu. Âdet yerini bulsun kabilinden. Genç kadının yine yüreği sıkışmaya başladı.

Binadan çıkıp, bir partinin verileceği Jake'in evine gitmek üzere arabaya bindiler. Genç kadın onun kolunun ağırlığını omuzlarında hissederek ürperiyordu. Panik içinde, 'Ne yaptım ben?' diye düşündü.

Bir ara ona dönerek. «İyi misin?» diye sordu genç adam. Sesinin çıkmayacağından emin olan Deborah, ancak başını sallayarak cevap verebildi. Sinirden sürekli ürpertiler geçiriyordu.

«Üşüyor musun?» diye sordu Jake, hissetmiş gibi.

«Hayır, sanırım korkuyorum.»

«Neden korkuyorsun?»

«Bunu sen de çok iyi biliyorsun,» diyerek pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu Deborah. Kısa bir sessizlikten sonra cevap verdi genç adam. «Çocuk değilsin Deborah. Onun için böyle davranmaktan vazgeç.»

«Evlenmek istemiyordum,» diye sızlandı genç kadın.

«Sızlanman hiçbir şeyi değiştirmez,» diye cevap verdi Jake. Neyseki bu sefer ses tonu biraz olsun müşfikti.

Yolculuğun bundan sonrası sessizlik içinde geçti.

Eve vardıklarında herkesi onları bekler buldular. Büyük bir kalabalık vardı. Deborah bir kadeh şampanya aldıktan sonra, kendini geniş bir grubun içinde buldu. Bilmediği, tanımadığı insanlar onu ve Jake'i tebrik ediyor, sarılıp öpüyordu. Artık iyice yorulduğu sırada iki elin belinden tutup kendisini döndürdüğünü fark etti ve Cole'la burun buruna geldi.

«Muhteşem bir parti,» dedi Cole, ama gülümsemiyordu.

«Nasılsın?» diye gülerek ona baktı Deborah.

«Nasıl olduğumu sanıyorsun? Üç yıl önce bu adamı kapı dışarı etmeye yardımcı olmuştum, unuttun mu? Son defasında da sana neler yaptığını gördüm.»

Gözlerini indirdi genç kadın. Cole'un bunları kıskançlık yüzünden söylediğini biliyordu.

«Onu seviyorum,» dedi yavaşça, Cole'un anlayacağını umarak.

«Biliyorum. Bunu söylemene hiç gerek yok, her halinden belli oluyor.»

«Keşke... keşke, benim adıma mutlu olabilseydin.»

«Bunu istemek biraz fazla olurdu tatlım,» diyerek elindeki viski kadehini dikti Cole. O sırada oradan elinde tepsiyle geçmekte olan garsondan bir tane daha alarak, «Sebebini gayet iyi biliyorum,» diye söylendi.

«Yapma,» diye yalvarırcasına onun kolunu tuttu Deborah.

«Neyi yapmayacakmışsın bakalım? Benim güzel karım ne diye yalvarıyor?» diyen bir ses duyuldu. Jake ansızın yanlarında bitivermişti. Son derece soğuk, öfkeli bir hali vardı. Yoksa tüm konuştuklarını duymuş muydu? Bakışları Deborah ile Cole arasında gidip geliyordu.

Bir kahkaha attı Cole, ama ne kadar sinirli olduğunu gizlemeye yetmedi bu. «Sahip olduğum en yetenekli tasarımcıyı kaybetmemin şerefine içiyordum.»

«Bu uzun sürmeyecek,» diye araya girmek istedi Deborah. «Bebek doğduktan bir süre sonra yeniden çalışmaya başlayacağım. O zamana kadar da Cassandra'nın benim yerimi dolduracağını biliyorsun.»

«Sen böyle söylediğine göre, korkarım inanmam gerekecek,» diye gülümsedi Cole. Jake'e bakarak, «Çok şanslı bir adamsın,» diye mırıldandı.

«Biliyorum,» dedi Jake. Kolunu Deborah'ın omzuna dolayarak onu oradan uzaklaştırdı.

Kimsenin onları duyamayacağı bir yere gelince, «Ona karşı ne kadar kaba davrandın,» diye söylenmeye başladı Deborah.

«Sarhoştu,» dedi Jake, gözleriyle onun yüzünü araştırarak. «Neden olduğunu merak ediyorum doğrusu.»

«Ne demek istediğini anlamıyorum.» Deborah yanaklarının kızardığını onun görmemesi için dua ediyordu.

«Bunun karaktersizce bir şey olduğunu söylemek istiyorum,» diye katı bir tavırla devam etti Jake.

Deborah bir şey söylemeyince de devam etti. «Yoksa onunla ilişkin, iş sınırlarının biraz dışına mı taşıyordu?»

Genç kadın sinirlerinin yine harap olmaya başlayacağını sezmişti. «Cole'u çok severim,» dedi büyük bir yorgunlukla. «Ama hiçbir zaman iki sevgili olmadık.»

Gülümseyen Jake'in gözlerinde bir zafer ışığı vardı. «Ama o sana âşık.»

«Umarım öyle değildir,» diye yalan söyledi Deborah.

«Benimle dans et,» dedi yavaşça genç adam. Onun mutsuzluğunu sezmiş gibiydi.

«Dans etmek istemiyorum.» Nedense ağlamak üzere olduğunu hissediyordu genç kadın.

«Nasılsa edeceksin. Herkes bizim dans etmemizi bekliyor,» diyerek onu kollarına aldı genç adam. Müziğin temposuna uyarak dönerlerken, Deborah başını onun geniş göğsüne koydu. Baş dönmesine benzer bir duygu tüm benliğini kapladı. Birbirlerine âşık bir çift gibi görünüyorlardı. Oysa öyle değillerdi ve bunu bilmek Deborah'ı üzüyordu.

Parti sürüp gitti. Deborah o kadar çok şampanya içmişti ki, başı iyiden iyiye dönüyordu. Bir ara aşağıdaki tuvalete inerek makyajını tazeledi, saçlarını düzeltti. Tam çıkarken ansızın Leila önüne çıkıverdi. İkisi de gülümsemeden birbir-

lerini süzdüler. Leila yeni gelmiş olmalıydı. Kolunda siyah yünlü bir ceket vardı. Çok güzel görünüyordu. Siyah saçlarını sımsıkı toplayarak yüzünün güzelliğini iyice gözler önüne sermişti. Elmas düğmelerle tutturulmuş siyah şifon elbisesi, vücudunun tüm baştan çıkarıcı hatlarını sergiliyordu.

Sessizlik uzayınca Deborah konuşmaya karar verdi. «Merhaba Leila. Nasılsın?»

Leila cevap vermedi, gözleri Deborah'ın parmağındaki alyanstaydı.

Sonunda, «Çok zeki olduğunu sanıyorsun, değil mi?» diye tısladı. Yüzünden nefret, sesinden öfke akıyordu.

«Ne... sen neden bahsediyorsun?» diye kekeledi genç kadın. Bir an bayılacak gibi olmuştu.

«Senden,» diye ıslık gibi bir sesle atıldı Leila. «Jake'i bir hile ile evlenmeye razı eden senden.»

«Bir dakika,» diye atıldıysa da, Leila onu dinlemedi.

«Nasıl başardın bunu?» diye haykırdı. «Herhalde kitaplardaki en eski hileye başvurdun, değil mi? Ona gebe olduğunu mu söyledin?»

Sesini giderek yükseltiyordu. Deborah giderek korkmaya başlamıştı. Ne yapacağını bilemiyordu.

«Ama bunu sürdüremeyeceksin,» diyerek histerik bir kahkaha attı öteki kız. «Asla. Jake bana aittir.»

Deborah kendini bir an önce dışarı atmak istiyordu, ama Leila kolundan yakalayarak durdurdu onu. «Burada fazla rahat edeceğini sanma. Bunu daha önce de yapmıştım, yine yapacağım. Bir ay içinde seni bu evden göndereceğim. Yemin ediyorum.» Ansızın durdu. Gözlerini Deborah'ın omzu üzerinden bir yere dikmişti. «Jake, sevgilim...» diyerek o tarafa doğru atıldı.

ali bir anda değişmişti. Gülümseyerek ona sarıldı ve dudaklarından öptü.

Deborah, şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle seyrediyordu olanları. Jake, müşfik bir sesle, «Geç kaldın,» dedikten sonra, onu hafifçe tutarak kendinden uzaklaştırdı.

«Biliyorum. Affet beni.» Sesi bir çocuk gibiydi Leila'nın.

Deborah kızgınlık ve tiksinti içinde döndü. Leila'nın genç adama hâlâ âşık olduğu belliydi. Belki hâlâ sevgilisi değildi, ama ona âşıktı.

Geri dönüp partiye katılmak üzere giderken, Jake'in ona seslendiğini duydu, ama duymamış gibi yaptı. Aklı Leila'nın ondan nefret etmesine takılmıştı. Genç kadına onun ruhsal durumunda bir dengesizlik var gibi geliyordu. Ona anlayış gösterebilirdi, ama sevmiyordu bir türlü.

«Nihayet buldum seni,» diyen Tess'in haykırışı düşüncelerini dağıttı. «Saatlerdir seni arıyorum. Jake nerede?»

«Holde, Leila'yla beraber,» diye cevap verdi genç kadın. Sesinin ifadesiz çıkmış olması için dua ediyordu.

«Oh, ama...» diye söze başlayan Tess, tam bir şey söyleyecekken sustu. Sonra, «İkiniz için de o kadar mutluyum ki,» diye devam etti. «Bir de itirafta bulunmam gerekiyor.»

«Neymiş bakalım?» diye gülümsedi Deborah.

«Doğum günü partim canım. Çöpçatanlık yapıyordum.»

«Ciddi misin? Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi,» diyerek güldü genç kadın.

«Senden ne haber?» diye göz kırptı sonra.

«Henüz özel biri yok benim için,» diye büyük bir açıkyüreklilikle cevap verdi Tess. «Ama umudumu yitirmiş değilim.»

Parti geç saatlere kadar sürdü. Gece yarısın-

dan sonra konuklar yavaş yavaş çekilmeye başladılar. Deborah salondaki şöminenin karşısında oturmuş alevleri seyrederken, yüreği hızla çarpıyordu.

«Kahve ister misin?» diye seslendi Jake'e bir şey söylemiş olmak için.

Genç adam karanlık gözlerle baktıktan sonra başını salladı. «Evet, teşekkürler.»

Kahveyi hazırladıktan sonra, «Krema ya da şeker ister misin?» diye bir kez daha sordu.

«Kahveyi nasıl içtiğimi bilirsin.»

Bir şey söylemeden fincanı ona uzattı Deborah. Evet, genç adam kahveyi kremasız ve şekersiz içerdi. Onun hakkındaki her şeyi biliyordu zaten. En ufak ve lüzumsuz ayrıntıyı bile. Ve bu onu kederlere boğuyordu. Kendi fincanını aldığında ellerinin tehlikeli bir biçimde titrediğini gördü.

Genç kadın kendini çok yorgun hissediyordu. Sinirleri bozulmuştu olanlardan. Ayrıca Jake'e nasıl davranacağını, ondan ne beklendiğini de bilmiyordu.

Genç adama bakınca, onun ifadesiz bir yüzle kendisini seyrettiğini gördü. Ona doğru yeniden çekildiğini hissetti. «Çok ciddi görünüyorsun?» diye gülümsedi tembelce genç adam.

«Çok uzun bir gündü,» diyerek omuzlarını silkti Deborah. Aslında tüm gücünün tükendiğini hissediyor, gidip ayaklarına kapanıp kendisini sevmesini söylememek için kendini zor tutuyordu.

«Caroline Winters partide yoktu.» dedi.

«Evet, yoktu,» diye yorgun bir sesle cevap verdi genç adam. Anlaşılan onun canı da tartışmak istemiyordu.

«Onu davet etmedin mi?» diye dayanamayarak sordu.

«Gelmezdi,» diye gülümsedi Jake.

«Neden? Sen ve o...» Dudağını ısırarak sustu. Neyi öğrenmek istiyordu? Neyin peşindeydi böyle?

«Sevgili olup olmadığımızı soracaktın, değil mi?» diye onun sözünün arkasını getirdi Jake. Başını sallayarak doğruladı Deborah.

«Bu, o kadar önemli mi?» diye hiçbir şey ifade etmeyen bir sesle sordu genç adam.

«Evet,» diye fısıldadı Deborah. Bunun neyi ortaya koymuş olduğu umurunda bile değildi.

Jake bir süre sessizce onun yüzünü inceledikten sonra, «Bir sene kadar önce kısa bir ilişkimiz oldu,» diye cevap verdi. İyi bir artisttir o. Benim birkaç oyunumda oynadı. Ama artık yalnızca arkadaşız. Hepsi bu.»

«Ah, anlıyorum,» diye büyük bir iç rahatlamasıyla gülümsedi genç kadın.

«Gerçekten anlıyor musun?» diye sordu genç adam. «Çok şüpheliyim.»

Onun sesindeki bir ton, Deborah'ı konuyu kesmesi gerektiği konusunda uyarmıştı. Ayağa kalkarak odanın içinde dolaşmaya başladı. «Haydi başka bir şeyden konuşalım,» dedikten sonra duvardaki tablolardan biriyle ilgilenmeye koyuldu.

Onu gözleriyle izleyen Jake, «Sen ne önerirdin?» diye sordu.

Genç kadın omuzlarını silkerek kaşlarını çattı. «Bilmem. Herhangi bir şeyden,» diye karşılık verdi. Oda gergin bir havayla doldu ve genç kadın da ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti.

«Pekâlâ,» dedi Jake. «Haydi senden ve benden bahsedelim.»

«Bize ne olmuş?»

«Yarın Seville'e gidiyoruz,» diye ona haber verdi Jake.

«Seville'e mi gidiyoruz? Neden?» Deborah kendini sinirli ve şüpheci hissediyordu. Neyin peşindeydi bu adam?

Jake çevik bir hareketle ayağa kalkarak yanına geldi. O kadar uzun boyluydu ki, onun yüzüne bakabilmek için başını arkaya atması gerekiyordu Deborah'ın.

«Yazmakta olduğum oyun İspanya İç Savaşı'nda geçiyor. Bu yüzden orada biraz araştırma yapmak istiyorum,» diyerek ona doğru uzandı ve saçlarını okşadı. «Senin de bir tatile ihtiyacın var. Bu son haftaların nasıl bir gerginlik içinde geçtiğini biliyorum.»

Yavaşça genç kadının saçındaki tokaları çıkarmaya başladı. Sonunda tüm saçları omuzlarına döküldü Deborah'ın. «Yorgun görünüyorsun,» dedi genç adam. Deborah'ın titreyerek kaçmaya kalkışması üzerine, onu, ellerini boynunun iki yanından duvara dayayarak hapsetti.

«Yorgunum,» diye itiraf etti Deborah, keskin bir sesle. Onun bu beklenmedik nezaketine karşı bir savunma mekanizması oluşturması gerekiyordu. «Ama beni zorlamana izin vermeyeceğim. Tatile filan ihtiyacım yok benim.» diye somurtarak sözlerini sürdürdü.

«Nasıl olsa bir tatil yapacağız,» dedi Jake. «İstersen buna balayı diyelim.»

«Hayır!» diye isteksizce de olsa, bu öneriyi reddetmeyi başardı genç kadın. «Jake, Tanrı aşkına...» Jake'in yüzünün nasıl asıldığını, çenesindeki kasların nasıl seyirmeye başladığını gördü. Onu ne kadar aşağılamış olduğunu fark etti panik içinde.

«Bunu neden yapıyorsun?» diye sordu.

Jake onun çenesini kavrayarak yukarı, kendine doğru çevirdi. «Çünkü seni istiyorum,» dedi kısaca.

«Ama ben seni istemiyorum,» diye yalan söyledi Deborah. Jake'i ne kadar uyaracağını fark etmeden dudaklarını yaladı.

Gülümseyen Jake'in gözleri arzudan kararmış gibiydi. «Sen benim karımsın,» diye ona hatırlattı durumu.

«Bana şantaj yaptın da ondan,» derken sesi çatallandı genç kadının.

«Bu senin kendi kararındı.»

«Yalancı,» diyerek ondan kurtulmaya çabaladı Deborah ama hiçbir işe yaramadı çabası. Genç adamın yüzünde beliren saf ve çıplak arzuyla büyülenmiş gibiydi.

«Seni gerçekten mahkemeye vereceğime inandın mı?»

«Evet,» diye kalbi kan ağlayarak fısıldadı genç kadın.

Jake, baş parmağıyla, onun aralanmış dudaklarını okşadı. Deborah kendine hâkim olamıyor ve ürperiyordu.

«Yalancı sensin,» diye baştan çıkarıcı bir sesle mırıldandı genç adam.

Yavaş yavaş başını eğdi ve dudaklarıyla genç kadının dudaklarını örttü. Deborah onun teninin sıcaklığını, kaslarının sertliğini ta içinde duyuyordu. Kendini tümüyle bırakarak ona sarıldı ve tüm benliğiyle karşılık vermeye başladı. Genç adam sımsıkı sarılarak onu kendine doğru bastırdı.

«Aklımı başımdan alıyorsun,» diye mırıldanırken, sesi duyduğu arzudan çatallaşmıştı Jake'in. «Tanrım, Deborah, seni nasıl istiyorum, bir bilsen.»

Genç kadın gözlerini kapadı. Ellerini onun gür saçlarının arasına daldırarak okşamaya başladı. Onun kendini nasıl hissettiğini biliyordu.

«Ben de seni istiyorum,» diye mırıldandı. Hem

de öylesine istiyordu ki, bu isteğin gücünden bayılabilirdi. «Jake, tut beni, lütfen tut beni.»

Gövdesini saran o sahiplenici kolları hissetti ve tüm benliğine büyük bir huzur yayıldı. Gözlerine dolmak üzere olan yaşları yutkunarak ve büyük bir irade gücüyle kuruttu. O budalaca gururundan vazgeçme noktasına gelmişti.

Ansızın Leila'nın yüzü gözlerinin önünde canlandı. «Neden?.. Neden Leila?» diye inleyerek mırıldandı.

Genç adam bu sözlerden hiçbir şey anlamamış gibi bir ifadeyle, şaşkın. «Ne Leila'sı? Ne oluyor?» diye sordu boğuk bir sesle.

«Üç yıl önce onu senin yatağında buldum,» diye kendini bile şaşırtan bir sertlikle söylendi genç kadın.

Genç adamın tüm vücudunun katılaştığını ve gerildiğini hissetti. Gözlerindeki arzunun yerini sert, ifadesiz bir maske almıştı. «Neden bahsediyorsun sen?» diye haykırdı.

«Pekâlâ biliyorsun,» diye bağırdı Deborah da. «Benim bir budala olduğumu ve sana güvenmek zorunda kaldığımı sandın, değil mi?» derken kendi sözlerinin şiddetinden kendisi de korkmuştu.

Genç adamın dişlerinin kilitlendiğini gördü. Jake'in kuvvetli elleri canını acıtacak kadar sıkmaya başlamıştı omuzlarını.

«Anlat bana,» diye emretti genç adam.

«Hatırlamıyor musun?» Deborah, kendini her zamankinden daha da öfkeli hissediyordu. «Hatırlasan şaşırdım zaten. Buraya seni görmeye gelmiştim. Yukarı odana çıktım ve Leila'yı yatağında buldum. Sen de duşun altındaydın. Senden nefret ettim,» derken sözcükler ağzından tükürür gibi çıkıyordu. Gözleri bir çılgının gözleriydi.

Jake'in omuzlarındaki pençeleri biraz olsun

gevşemişti. Genç kadın kendini biraz toparlar toparlamaz, «Senden şimdi de nefret ediyorum,» diye haykırdı.

«Sen de hemen Stevens'a gittin,» diye mırıldandı Jake.

«Ne fark ederdi ki?»

Genç adam onu öylesine aniden bıraktı ki, bir an düşecek gibi oldu Deborah. Birbirlerinden birkaç adım uzakta durmuş, iki can düşmanı gibi birbirlerini süzüyorlardı. Genç adam şiddetli bir biçimde nefes alıyordu. Deborah'ın ise yumrukları sıkılmıştı.

«Seni küçük yılan seni. Leila hiçbir zaman benim yatağıma girmedi. Ona elimi bile sürmedim.»

«Sen bir yalancısın,» diye yine kendini kaybederek haykırdı Deborah. Sonra dayanamayarak ona doğru atıldı ve genç adamın göğsünü yumruklamaya koyuldu. «Her şeyi kendi gözlerimle gördüm.»

Genç adam onun ellerini yakalayarak onları arkasına doğru büktü, sonra da genç kadının üzerine doğru abandı.

Deborah umutsuzca, onun kendisini öpmesine engel olmaya çalışıyordu. Genç adamın dudakları acımasız ve öfkeliydi. Ve ne kadar çalışırsa çalışsın, vücudunun ihanetine karşı koyamadı. Tüm benliğiyle ona cevap vermeye başladı.

Jake'in ellerini bırakmasıyla, bu eller kendiliğinden yukarı doğru tırmanıp genç adamın ensesinde kilitlendi. Genç adamın dudaklarının yatışmak bilmeyen açlığı, Deborah'ı aynı açlıkla inletti.

Sonunda başını kaldırarak onun gözlerinin içine baktı Jake. Bu gözlerde acı bir anlam vardı.

«Ona nasıl gidebildin? Onun sana dokunmasına nasıl izin verebildin?» diye büyük bir acıy-

la sordu.

«İzin vermedim,» dedi Deborah. Yalan söylemekten artık bıkmıştı.

«Ne?» diyerek onun başını kaldırdı genç adam. Parmaklarının baskısı yine dayanılmaz derecede artmıştı.

«Hiçbir şeye izin vermedim,» diye tekrarladı Deborah. Ağzı kurumuştu. Güçlükle konuşabiliyordu. «Asla izin vermedim. Robert hiçbir zaman benim sevgilim olmadı.»

Jake'in gözleri kararsızlık içinde gidip geliyordu. «Sizi beraberken gördüm.»

«Bana âşıktı. O gece de bunu itiraf etti. Onun beni öpeceğini beklemiyordum. İstemiyordum da. Benim açımdan o daima bir arkadaştı. İyi bir arkadaş. Ona asla farklı bir gözle bakmadım. Asla.»

«Üvey ağabeyin bana dedi ki...»

«O beni korumak içindi. Seni görmek istemiyordum.»

Jake'in dudakları gerildi. «Onunla evlendin, lanet olası,» diye homurdandı.

«Çünkü ölmek üzereydi. Tek istediği de buydu. Ben de reddedemedim,» diye fısıldadı. Artık gözyaşlarını tutamıyordu.

Jake uzun süre söylendi durdu. Yüzü bembeyazdı. Kanı tümüyle çekilmişti sanki. Gözleri alev alev yanıyordu.

Bu görünüm Deborah'ı mahvetmeye yetti. Onun bu hali iyice dokunmuştu genç kadına. «Jake, ben...» diye söze başladı.

Ama genç adam ona bakmadı bile. Döndü ve sessizce odadan çıktı. Deborah onun gidişini karmakarışık duygularla izledi. Onun o öldüresiye öfkesini anlayamıyordu.

Bölüm Dokuz

Seville'e ertesi akşam saat sekizde vardılar. Deborah yolculuk boyunca, başı Jake'in omzunda uyumuştu.

Uçağın tekerleklerinin yere değmesiyle uyandı ve bu kadar uyuduğu için utanarak saati sordu.

«Tam sekiz,» dedi genç adam.

Dışarısı kararmıştı. Bir şey görünmüyordu. «Valencia'dan beri uyuyor olmalıyım,» dedi gergin bir sesle. Onun o sinirli hali Jake'i güldürmüştü. Başını eğerek genç kadının dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Utanmaz gözlerle baktı genç kadın ona. Parmakları dudaklarına gitti. Ama Jake ona bakmıyordu bile, kalkmış ceketini giyiyordu. Biraz sonra çıktılar.

Havaalanındaki kalabalıktan, ince, uzun, esmer bir adam Jake'e seslendi. Akıcı bir İspanyolca ile cevap verdi Jake. Yanında ince, siyah saçlı bir kadınla onlara gülümseyen adamın yanına gittiler. Jake onları Concepcion ve Fernando Garcia de Loza olarak takdim etti.

Gülümseyerek ellerini sıktı Deborah. Her ikisi de son derece sevimli ve çekici tiplerdi. Mükemmel İngilizce konuşuyorlardı ve Deborah'a büyük yakınlık gösterdiler.

Dışarıda siyah bir limuzin bekliyordu onları. Biraz sonra kayar gibi yol alıyorlardı. Concepcion ve Fernando, ertesi gün üç aylık bir seyahat için Hong Kong'a gidiyorlardı. Jake'in çalış-

mak için bir yere ihtiyacı olduğunu bildiklerinden, evlerini ona teklif etmişlerdi. Şimdi çok başarılı ve zengin bir antikacı olan Fernando ile Jake, üniversiteden tanışıyorlardı.

Deborah hayatından çok memnundu. Her şeyi, her yeri görmek istiyor, çevresini dikkatle inceliyordu.

Onun bu ilgisini fark eden Concepcion, «Bu İspanya'ya ilk seyahatin mi?» diye sordu.

Gözleri parlayarak onayladı Deborah. «Evet. Ve sanırım burayı çok seveceğim.»

Onu büyük bir hayranlıkla süzen Fernando, Jake'e dönerek, «Çok şanslı bir adamsın, dostum,» diye söze başladı. «Karın çok güzel.»

«Biliyorum,» diye cevap verdi genç adam. Onun bu sözleri Deborah'ı memnun edeceğine, içini hüzünle doldurdu. Aslında Fernando ile Concepcion'un önünde mutlu ve birbirini seven karı koca rolü oynuyorlardı.

Kent merkezine yaklaştıkça trafik yoğunlaşmaya başladı. Fernando ile Concepcion'un sahip oldukları ev Guadalivir Irmağı'nın yanında, Bario Santa Cruz'un kıyısındaydı. Eski, büyük bir binaydı bu. Araba, yüksek ve demirli bahçe kapısından girerek egzotik bitkiler, portakal ağaçları ve çeşmelerle süslü bahçede yol almaya başladı. Sonunda evin önünde durdular.

Arabadan inen Deborah büyük bir hoşnutlukla çevresine baktı. Gece ılık ve davet ediciydi. Yaseminlerin ve portakal çiçeklerinin kokusunu büyük bir hazla içine çekti genç kadın. Rüzgâr uzaklardan bir yerden flamenko nağmeleri getiriyordu.

«Harika... nefes kesici.» diye elinde olmaksızın yüksek sesle kendi kendine mırıldanan genç kadın, Jake'in yanında bitiverdiğini gördü. Genç adam onun yeşil gözlerinin içine bakarak gü-

lümsüyordu.

«Beğendiğine sevindim.»

Sesinde, onun buraya gelmemek için şiddetle ayak diremesiyle dalga geçen bir şeyler vardı. Ama şefkat de vardı ve bir an ikisi tümüyle yapayalnız kalmış gibi hissettiler kendilerini.

«Yemekten önce dinlenmek istersiniz herhalde,» diyen Concepcion'un şen sesi bu büyülü anın daha fazla uzamasına engel oldu. Genç kadın yüksek topuklarını tıkırdatarak yürürken bir yandan da konuşuyordu. «Size odanızı göstereyim. Bavullarınızı bırakın. Joaqim onları getirir.»

Ev dikdörtgen biçimli bir avluyu çepeçevre kuşatıyordu. Concepcion, uzun koridorlardan dolaştıktan sonra, onları, geniş kemerli bir kapıdan tümüyle ahşap oyma büyük bir odaya soktu. Odanın genişliği, Deborah'ın Londra'daki dairesinin genişliği kadardı. Yerler tümüyle cilalı mermerdendi. Duvarlarda, başka odalara açılan yine oymalı, ağır kapılar göze çarpıyordu. Mobilyalar rahat ve genişti. Her yerde lüks ve ince bir zevk göze çarpıyordu. Pastel renkler, kristal lambalardan yayılan buğulu ışıkların altında iyice içiçe girmişti.

Yukarı kata çıktılar. Concepcion geniş bir kapıyı açarak hafifçe eğildi. «Umarım burada rahat edersiniz. Ana ile size kahve yollayacağım. Yemek iki saat sonra.»

Teşekkür ederek gülümsedi Deborah.

«Teşekküre gerek yok.» dedi Concepcion. «Burada bizimle birlikte olmanızdan çok mutluyuz.» Sonra güzel gözlerini Jake'e dikerek baştan çıkarıcı bir tavırla devam etti. «Neredeyse, Jake'in hayatının kadınını bulacağından umudu kesmeye başlamıştık. Seninle tanışmak için can atıyorduk Deborah.»

O çıkarken Joacqim bavullarla geldi. Yalnız kalınca dikkatle süzdü çevresini Deborah. Fernando'nun antikaları ile son derece lüks bir biçimde döşenmiş güzel bir odaydı bu.

Odanın tam ortasında, etrafı mavi kadife perdelerle çevrili muazzam bir yatak uzanıyordu. Karşı duvardaki pencereler, böceklerin girmesine engel olmak için, ahşap kafeslerle örtülmüştü. Odaya, bir soyunma odası, bir de muhteşem bir mermer küveti olan kocaman bir banyo açılıyordu.

Biraz sonra kahve de geldi. Genç kadın ne kadar susuz olduğunu fark ederek istekle içti kahvesini. Sonra da kafeslerden birini açarak dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Ev arkadan Alcazar bahçelerine bakıyordu. Ön tarafta ise Bario'nun kırmızı kiremitli çatıları seçiliyordu.

«Sanki zaman tersine akıyormuş gibi,» diyerek döndü ve Jake'i kendisini seyreder buldu. Bu muhteşem odada yalnız oldukları fikri, ansızın boğazını kuruttu. Sesi çıkmaz oldu. Şimdi odanın sessizliğinde yalnızca kalplerinin atışı duyuluyordu.

Ceketini çıkaran genç adamın, önü açık gömleğinden, bronz renkli göğsünü süsleyen tüyler görünüyordu.

Genç kadın onun omuzlarının genişliğine bir kez daha hayret ederek yutkundu. Elindeki fincan şiddetle titriyordu. Kahvenin dökülmemesi için onu sehpaya koyarak, «Yalnızca bir tek yatak var,» diye söylendi.

«Fark ettin demek,» diye için için ne kadar eğlendiğini belli eden bir sesle cevap verdi Jake.

Genç kadın onun kendisiyle eğlenmesine kızmıştı. Doğru kelimeleri arayarak boşuna çabaladıktan sonra, «Beni aldattın,» diye homurdan-

dı.

«Tam aksine. Conchi ve Fernando bizim evliliğimizi normal bir evlilik sanıyorlar. O yüzden de tek oda ve tek yatak olmak zorunda.»

«Seninle birlikte yatmayacağım. Bunu sana söylemiştim.»

«Öyleyse git de bunu onlara anlat. Başka bir oda vermelerini iste.»

Genç adamın ona hiçbir biçimde yardımcı olmayacağı açıktı. Onun önerdiği şeyi yapmaya kalkışmak ise aşağılanmanın son perdesi olurdu. Genç kadının zihni büyük bir hızla çalışıyordu. Ertesi gün ev onlara kalacaktı. O zaman nerede isterse orada uyuyabilirdi. Ama o zamana kadar bir çare bulması gerekiyordu.

«Yemekten önce bir duş alsam iyi olacak,» diyerek odadan çıktı.

«Kaçıyor musun?» diye alayla güldü Jake.

«Hayır. Terledim. Her tarafım yapış yapış oldu.»

Kendini duşun altına atan genç kadın, Jake'in böyle içini okumasından nefret ediyordu. Ne yaparsa yapsın, asıl duygularını, asıl düşüncelerini gizleyemiyordu ondan. Uzun uzun yıkanırken, son iki günün olaylarını düşündü.

Jake'in Robert'la ilgili gerçeği öğrenmesi onu rahatlatmıştı. Ona gerçeği söyleyince büyük bir yük kalkmıştı genç kadının omuzlarından. Yine de genç kadın onun kızgın tepkisini anlayamamıştı. Ayrıca bu olay da aralarında hiçbir şeyi değiştirmemişti. Aynı öfke, aynı kırıcı sözler, aynı arzu ve utanç, aynı kin, aynı intikam ve yaralama isteği sürüp gidiyordu. Neden ona Leila hakkındaki gerçeği söylemiyordu genç adam? Nasıl bu kadar rahat ve soğukkanlı bir biçimde olanları inkâr edebiliyordu?

Derin derin içini çekti. Bu soruların hiçbiri-

nin tam bir cevabı yoktu. Çıkışı olmayan bir labirente hapsolmuş gibiydiler. Deborah ona olan tüm tutkusuna rağmen onu affedemiyor, ona güvenemiyordu.

Kaşlarını çatarak suyu kapattı. Ve aynı anda ortalık zifiri karanlığa büründü.

Dehşetle haykırdı genç kadın. Duyduğu panikten Jake'in adını söylediğini bile fark etmiyordu. Bir saniye sonra oradaydı genç adam. Duşun perdesini açarken, elektrikler de gittikleri gibi geliverdi.

«Işıklar...» diye kekelemeye başlayan Deborah, kendini tam bir budala gibi hissediyordu.

«Buralarda sık sık elektrik kesilmeleri olur.» diye açıklama yaptı genç adam.

«Oh, ben...»

«İyisin değil mi? Düşmedin?» Onun bu ani ilgisine şaşıran ve memnun olan Deborah, bir an sonra bu ilginin gerçek nedeninin kendisi değil karnında taşıdığı bebek olduğunu anladı.

«Hayır, düşmedim. İyiyim. Teşekkürler,» derken sesinden derin bir hayal kırıklığı yansıyordu.

Onun düşüncelerini okuyan Jake, bir yandan gülümsüyor, bir yandan da çıplak vücudunu beğeniyle seyrediyordu.

Gözlerinde sahiplenici ve büyüleyici, ama aynı zamanda da genç kadını utandıran bir ifade vardı. Sanki kendisine dokunmuş gibi ona cevap verdiğini hissetti Deborah.

Sertleşen göğüsleri sızlamaya başlamış, midesi kasılmıştı. Islak cildi pırıl pırıl parlıyordu. Yanakları ise utançtan kıpkırmızıydı.

«Çok güzelsin,» diye boğuk bir sesle mırıldandı genç adam. Dudakları zalimce kıvrılmıştı. Deborah ağzını bile açacak halde değildi. Genç adam banyonun yanındaki havlulardan birini

alarak onun vücuduna sardı. Titreyen parmaklarla havluyu tutan Deborah, küvetten çıktı. Ellerini onun vücudundan çekmeyen Jake, ansızın onu döndürerek kendine çekti. Aralarında bir elektrik akımı oluşmuştu sanki. Büyülenmiş gibi birbirlerine baktılar ve Deborah ondaki zayıf tereddütü sezdi.

«Bana bir çocukmuşum gibi davranma.» diye mırıldandı.

Hiçbir şey söylemeden onun yüzünü kendi yüzünün hizasına kaldırdı Jake. Ve birden dudakları birleşti. Yakıcı, yırtıcı bir öpüşmeydi bu. Biraz sonra Deborah'ın vücuduna sardığı havlu yere düştü. Genç adamın güçlü ve duyarlı parmakları, onun vücudunun en gizli noktalarında dolaştıkça zevkten inliyordu Deborah.

En sonunda onu kollarına alarak o muazzam yatağa taşıdı genç adam. Yavaşça koyduktan sonra, tüm ağırlığını vererek öpmeye başladı. Titreyen parmaklarla onun düğmelerini çözen Deborah, biraz sonra dudaklarını o geniş, bronzlaşmış göğüste dolaştırmaya başlamıştı. Dudaklarının ve parmaklarının yumuşak teması altında onun kalbinin nasıl attığını, teninin nasıl ürperdiğini, kaslarının nasıl gerildiğini görebiliyordu. Genç adamın erotik kokusunu hazla içine çekti. Daha fazla dayanamayan Jake, inleyerek sarıldı ona ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. «Deborah,» diye inledi. «Oh, Tanrım, Deborah.»

Sözler büyüyü bozuverdi birden. Genç kadın ansızın kendine gelerek, gözlerini kör eden arzudan sıyrılmaya çabaladı.

Ne yapıyordu böyle? Onun kendisiyle sevişmesine nasıl izin verebilirdi? Onu baştan çıkaran da kendisi olmuştu üstelik.

Gerginleşerek durdu. Onun kendisini kullanmasına izin vermeyecekti. Bir kez daha incitil-

meye niyeti yoktu. Kendini ondan sakınmalıydı. Başka çaresi yoktu.

«Hayır,» diyerek ansızın doğruldu. Onu tutmak için hiçbir şey yapmadı genç adam. Yalnızca kaşlarını çattı, o kadar. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti genç kadın. Kendini aptal yerine koydurmuştu. Genç adam onun kendisini nasıl sevdiğini anlamış mıydı acaba? Bunun düşüncesine bile dayanamazdı.

Tüm arzu yitip gitmiş, geriye yalnızca utanç ve aşağılanma kalmıştı. Onu sevmeyen bir adama nasıl bu kadar sakınmasızca davranabilirdi? Onun doymak bilmeyen arzularını tatmin etmekten başka hiçbir işe yaramayan birçok kadından yalnızca biri olmaya bu kadar istekli miydi? Arkasını dönerek hıçkırmaya başladı.

«Deborah, ne oldu?» diye yumuşak ve müşfik, ama hâlâ arzulu bir sesle sordu genç adam. Genç kadının cevap vermediğini görünce yanına gelerek ona dokundu. İrkilerek geri çekildi Deborah.

«Bırak beni,» diye gözyaşlarının arasından kekeledi. «Dokunma bana.»

«Müthiş bir değişim bu,» diye öfkeyle soludu genç adam. Ama onu bırakmak yerine tutarak kendine döndürdü.

«Beni yalnız bırak!» diye haykırdı genç kadın ona bakmaya daha fazla dayanamayarak.

«Neden ağlıyorsun?» diye soran Jake, onun ürperdiğini görünce, havlulardan birini alarak üstünü örttü. «Al, Tanrı aşkına şuna sarın.»

Deborah yataktan doğrularak havluyu vücuduna sardı. Gözyaşlarını tutup, derin derin soluyarak kendini toplamaya çalıştı.

Jake sessizce onu izliyordu. Genç kadının onun kolları arasındayken neden birden öyle donup kaldığını tahmin edebilirdi. Hâlâ ona güvenmiyordu Deborah. Genç kadın öyle narin ve ince.

öylesine kırılmaya hazır görünüyordu ki, onun bu hali Jake'in yüreğini sızlatıyordu. Vücudu ona duyduğu arzuyla yanıp tutuşuyordu, ama sabretmesi gerekiyordu. Eğer istese ona şu anda sahip olabileceğini biliyordu. Ama bu onu sonsuza dek kaybetmesi anlamına gelecekti ve böyle bir şeye dayanamazdı genç adam.

Üç yıl, üç uzun yıl acı çekmişti. Artık hataya yer yoktu. Genç kadın artık bir çocuk değildi ve Jake onu her zamankinden daha büyük bir arzuyla istiyordu. Onu kaybetmeye dayanamazdı. Elleriyle saçlarını okşadı genç kadının ve onun bu tek hareketle bile ne kadar rahatladığını fark ederek okşamaya devam etti.

Kirpiklerinin arasından ona bakan Deborah, bu yakışıklı yüzde hiçbir ifade seçemiyordu. Genç adam her zamanki gibi soğukkanlı ve kontrollüydü. Sanki olanların hiçbiri ona erişemiyordu. Sanki son yarım saati hiç yaşamamıştı.

Dağılan saçlarını iterek perişan haline baktı Deborah. Jake onu bu halde daha fazla görmemeliydi. Leila hiçbir zaman böyle görünmemişti herhalde. Kendi düşüncelerinden rahatsız olarak kalktı ve banyoya yöneldi.

Jake'in, «Nereye gidiyorsun?» diyen sesiyle yarı yolda durdu.

«Gidip giyineceğim.»

«Konuşmadan hiçbir yere gidemezsin.» Yavaşça kalkarak Deborah'ın önünü kesmişti.

Onun soğuk gri gözlerine bakan Deborah, bu gözlerin derinliklerini yakıp tutuşturan arzu kıvılcımlarını gördü. Kendi gözlerinin de böyle göründüğünden emindi. Genç adam o anda eskisi kadar kontrollü değildi ve bu da Deborah'ı memnun etmişti.

«Neden ağlıyordun?» diye tekrarladı sorusunu genç adam.

«Utanmıştım.»

«Utanmak mı?» diye kaşlarını çattı Jake. «Neden? Beni istediğin için mi?»

«Seni istemiyordum,» diye hemen terslendi Deborah. «Seni asla istemeyeceğim.»

«Sen o kadar güzel bir küçük yalancısın ki...» diye gülümsedi Jake. Onun bu çocukça inkârı sanki hoşuna gitmişti.

«Nedenmiş o? Herkesi kendi ölçütlerine göre yargılıyorsun.»

«Ben sana asla yalan söylemedim. Asla.»

Genç kadın kaçmaya çalıştı, ama önü kapalıydı. Ona bir inanabilse her şey ne kadar da kolay olacaktı. Ona inanmak istiyordu. Her şeyden çok istiyordu bunu. Ama gözleriyle gördüğü manzara da kafasından silinmiyordu.

«Bu evliliğin yalnızca bir formalite olduğu konusunda anlaşmıştık,» diye hatırlatmada bulundu genç kadın.

«Eee?»

«Evet ama sen beni zorladın.»

«Bu karşılıklı bir şeydi,» diye atıldı Jake. «Seni istediğimi inkâr edemem.» Onun gözlerindeki büyüye kapılmaktan korkan Deborah, «Bırak beni geçeyim,» diye yineledi. «Yemeğe geç kalacağız.»

Küfrederek onun çenesini kavradı genç adam. «Bir gün kaçamayacaksın,» diye homurdandı. Elleri iki yana düştü ve genç kadın ürkmüş bir kuş gibi aceleyle uzaklaştı.

Yemek için kırmızı bir ipek elbise giyen Deborah kılığını kırmızı pabuçlar ve Jake'in hediyesi olan gerdanlıkla tamamlamıştı. Yemek enfesti. İspanyol mutfağının tüm spesiyaliteleri vardı. Tahmin edemeyeceği kadar çok şey yiyip içti Deborah.

Masada canlı bir sohbet vardı. Jake ile Fer-

nando ateşli bir tartışmaya dalmışlardı ve istemeden onu seyrettiğini fark etti genç kadın. Onun Concepcion'un söylediği bir şeye güldüğünü görünce, yüreği kıskançlıkla burkuldu. Öylesine çekiciydi ki, genç adam, onu sevmemek mümkün değildi.

Genç adam başını çevirince gözleri karşılaştı. Ansızın ciddileşmişti Jake. Yalnızca dudakları ile gülümseyerek kadehini ona doğru kaldırdı. Işte o sözsüz konuşma yine başlamıştı. Bundan ürken Deborah, gözlerini ondan kopararak Concepcion'a tatlı ile ilgili bir şeyler sormaya başladı.

Parti erken bitti. Fernando ve Concepcion sabah şafakla birlikte yola çıkacakları için fazla geç yatmak istemiyorlardı. Özür dileyerek odalarına çekildiler.

Yorulmuştu genç kadın. Hamilelik onu çabuk yorar olmuştu. Koridorda yürürlerken Jake'e yaslandığını fark etti.

Odanın kapısına geldiklerinde Deborah'ın kalbi yine deli gibi atmaya başlamıştı. Kenara çekilerek kapıyı açması için genç adama yol verdi.

Lambalar yakılmıştı. Yumuşak bir ışıkla aydınlanıyordu oda. Onların yokluğunda yatak yeniden yapılmıştı. Jake'e dönen Deborah, onun karanlık ama ifadesiz gözlerle kendisine baktığını gördü.

«Yorgunum,» diye mırıldandı.

«Hemen yat,» diye gülümsedi genç adam.

«Yapamam...»

«Saçmalama,» diye homurdanarak pencereye giden Jake, dışarıya bakmaya başlamıştı.

Deborah onun geniş omuzlarını seyrederken ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Neden bu kadar zalim ve soğuktu sanki genç adam?

Dudakları kendine karşı duyduğu acımayla titredi.

«Yerde yatman gerekiyor.» diye sert bir sesle söylenerek sessizliği bozdu sonunda Deborah.

«Hayır. O yatak ikimize de yetecek kadar geniş.»

«Ama...» diye kekeledi genç kadın. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

«Lanet olsun. Sana tecavüz edecek değilim.» diye haykırdı Jake. Onun kendisine doğru yaklaşmaya başlamasıyla geriledi Deborah. Jake'e ondan değil, asıl kendinden korktuğu için ayrı yatakta yatmak istediğini nasıl açıklardı.

«Öyle demek istemedim...»

«Evet, istedin. Senin ne düşündüğünü çok iyi biliyorum.»

Onun gözlerindeki bakıştan ürken Deborah kekelemeye başlamıştı. «Jake, bak ben...»

Ama onu dinlemedi bile genç adam. Hırsla kollarına aldı genç kadını. Elleri hoyrat ve acıtıcıydı.

«Pekâlâ. Madem sana dokunmamdan bu kadar tiksiniyorsun.» diye homurdandı genç adam. «Sana söz veriyorum, elimi bile sürmeyeceğim.»

Utancından tek kelime söyleyemedi Deborah. Kendini kurtarıp banyoya yürüdü ve kapıyı kilitledikten sonra rahat bir nefes aldı. Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra aynaya baktı. Yanakları kızarmıştı, gözleri yanıyordu.

Aslında Jake haklıydı. Yatak son derece büyüktü. Onu böyle mantıksız yapan korkuydu.

Odaya döndüğünde, yine dışarıyı seyrediyordu genç adam. Hiç konuşmadan yatağa girdi ve üstünü sıkı sıkı örttü Deborah. Yine de kendini son derece gergin hissediyordu. Sinirleri berbattı. Zerrece uykusu kalmamıştı. On dakika sonra genç adamın yavaşça yanına girdiğini duydu. Bu

kez iyice gerginleşti. 'Bu kadar sinirli olmak için bir neden yok,' diye kendi kendini yatıştırmak istedi. Kendini tutamayarak derin derin içini çekti.

Ona doğru kaydı Jake o zaman. «Rahatla biraz,» diye mırıldandı. «Benim yanımda emniyettesin. Sana söyledim, sana hiç el sürmeyeceğim. Tatmin oldun mu?»

Genç kadın onun yumuşak sesindeki titreşimi dinliyordu. «Üşüyorum,» diye mırıldandı. Bunun bir davet olduğunun farkında değildi.

İçini çekerek ona sokuldu Jake. Sarılarak kendine çekti genç kadını. Kedi gibi kıvrıldı Deborah. Ama bir türlü rahat edemiyordu. Sonunda başını genç adamın geniş göğsüne yaslayarak ona sımsıkı sarıldı.

«Tanrı aşkına kımıldanıp durma ve uyu,» diye söylendi Jake.

Gülümsedi Deborah. Yalnızlığı sona ermişti. Gözkapakları ağırlaştı ve uykuya daldı. Ertesi sabah uyandığında Jake gitmişti.

Bölüm On

Deborah yine erkenden uyandı. Yumuşacık yastık yığınına yaslanırken, yüzünden müthiş bir yalnızlık akıyordu. İşte başa çıkması gereken bir gün daha vardı.

Yataktan çıktı, pencereye gidip tahta kafesi açarak güneş ışığının içeri girmesini sağladı. Gökyüzü masmavi, hava çiçek kokuları ile yüklüydü. Ama kocasıyla karşılaşma fikri, ayaklarını birbirine dolaştırıyordu.

Yedi günden beri Seville'deydiler. Genç kadın Fernando ile Concepcion'un gitmelerine çok sevinmişti, çünkü böylece o korkunç mutlu karı koca rolünü oynamasına gerek kalmayacaktı.

Durumda değişen hiçbir şey yoktu. Jake başka bir odada yatıyordu. Onun özlemiyle yanıp tutuşan genç kadın ise geceleri çoğunlukla uykusuz geçiriyordu. Ancak gururu hislerini açığa vurmasına engel oluyordu.

Aralarında hâlâ son derece güçlü bir cinsel çekicilik vardı, genç kadın bunun yeterli olmadığını biliyordu. Genç adam onu sevmiyordu ve hiçbir zaman da sevmeyecekti.

Aşağı inince, bir İspanyol gazetesini okuyan Jake ile karşılaştı. Genç adam ona şöyle bir baktı. Gözleri karşılaşınca titremekten kendini alamadı Deborah, ama yine de soğuk bir selam vermeyi başardı.

«İyi uyudun mu?» diye sordu Jake alaylı bir gülümsemeyle.

«Evet, teşekkürler.» diye yalan söyleyerek kon-

dine bir kahve doldurdu genç kadın. Tam o sırada Ana girerek portakal suyu ve kahve ile bir sürü küçük kurabiye ve çörek getirdi. Deborah yalnızca portakal suyunu içebildi. Ötekileri midesi kaldırmıyordu.

Jake asık bir suratla ona bakarak, «Bir şeyler yemelisin,» diye homurdandı.

«Aç değilim.»

«Karnındaki çocuğu düşünmen gerek.»

«Zaten sürekli onu düşünmek zorundayım. Her sabah midem bulanıyor.»

«Doktora gittin mi?»

«Evet. Bu yüzden de yemek yemem için senin zorlamana ihtiyacım yok.» Genç adamın gözlerindeki ifade bir an susmasına neden olduysa da kızgınlığı ağır bastı. «Karnı kocaman bir davula dönecek olan sen değilsin, acıyı çekecek olan da sen değilsin, o yüzden bana ne yapmam gerektiğini söyleme.»

Genç adamın dudakları düz bir çizgi halini aldı. «Gerçekten de meseleyi böyle mi görüyorsun?»

«Başka bir yanı mı var?»

Cevap vermedi Jake. Gözleriyle onun yüzünü araştırıp durdu yalnızca. Deborah kalkarak kendine bir fincan kahve daha doldurdu.

Beraberliklerinden bu yana, birbirlerine asla yaklaşmıyor ve terbiyeli iki yabancı gibi davranıyorlardı. Jake ona karşı çok nazik, ama aynı ölçüde uzak ve soğuktu.

Böyle devam edemezlerdi. Aralarındaki gerilim ikisini de için için yiyip bitiriyordu. Ama er ya da geç birinden br patlayacaktı. Fırtına önces sessizlikte ikisinin sinirleri de yay gibi gerilmişti.

Sessizlik içinde otururlarken Ana mektupları getirdi. Jake, İspanya'dalarken, İngiltere'ye ge-

len tüm mektupların oraya gönderilmesini sağlamıştı.

«Benim için bir şey var mı?» diye sordu Deborah.

Başını sallayarak mektupları gözden geçirmeye devam etti Jake. Sonunda bir mektubu açarak okumaya başladı. Deborah'ın kalbi kıskançlıkla burkuldu. Üstünde yabancı bir damga vardı mektubun. Bir kadından mı geliyordu yoksa? sa?

Jake geri kalan mektupları açmadan bırakarak ayağa kalktı. «Haydi biraz dolaşalım.»

Bu davete şaşıran Deborah bir an hiçbir şey söyleyemedi. Genç adam günün büyük bölümünü tek başına çalışarak geçiriyordu. O nedenle bu davet çok önemli olmalıydı. «Pekâlâ,» diyerek ayağa kalktı Deborah da.

Bütün bir gün kenti dolaştılar. Deborah çok yorulmuştu, ama gördüğü şeylerin güzelliği genç kadına yorgunluğu unutturuyordu.

Öğle yemeğini bir sokak kafesinde, portakal ağaçlarının altında yediler. Deborah büyük bir iştahla önüne konanları silip süpürdü.

Öğleden sonra da Alcazar bahçelerine gittiler. Burası göğe yükselen palmiyeleri, sardunyaları ve daha adını bile bilmedikleri çiçekleri ile muhteşem bir yerdi. Genç kadın yanıbaşında yürüyen Jake'in her an farkındaydı ve bu yüreğini sızlatıyordu. Onun coşkusunu paylaşabilmek isterdi.

Limon ağaçlarıyla çevrili bir patikadan yürürlerken ona döndü Jake. Yüzü ifadesizdi. «Bana Robert Stevens'tan bahset.»

Genç kadın bunu niye sorduğunu bilmiyordu, ama öğrenmeye de cesareti yoktu. Tüm olanları, ta çocukluğundan başlayarak her şeyi anlattı. Küçüklüklerini, Frances'in, anne ve baba-

larının ölümünden sonra Oliver'la kendisine nasıl baktığını, okul yıllarını, Robert'ın kendine karşı duygularını ve tabii kendisinin onu nasıl gördüğünü, uçak kazasını, Frances'ın yaptığı duygusal baskıyı, hastanede, Robert'ın başucunda geçen günleri ve nihayet evlenmelerini ve ölümünü. Hiçbir ayrıntıyı unutmadı. İntikam almak için anlatmıyordu, gerçeğin genç adam için ne kadar önemli olduğunun farkındaydı.

Sessizce dinlerken Jake'in yüzü ifadesiz, vücudu gergindi. En sonunda Deborah'a dönüp onu hafifçe omuzlarından kavrayarak, «Üzgünüm,» dedi.

Omuzlarını silkti genç kadın. Utanmıştı. «Önemli değil. İnanmak güç biliyorum.»

«Evet. Peki, o zamandan beri hayatında bir başkası oldu mu?» Genç adamın sesindeki sertlik, Deborah'ın yüreğini ağzına getirmişti.

«Neden soruyorsun?» diyerek hemen cevap vermekten kaçındı. Gerçeği söylerse duygularını ele vermekten korkuyordu.

«Çünkü bilmek zorundayım,» diye homurdandı genç adam. Acı mı çekiyordu? Deborah başını öne eğerek, «Hiç kimse olmadı,» diye mırıldandı. «Hiç kimse.»

Genç adamın ıslık gibi bir sesle nefes alarak küfrettiğini işitti. «Üç yıl,» diyordu Jake. «Üç koca yıl.»

Son derece sarsılan Deborah, «Ne demek istediğini anlamıyorum,» diye kekeledi. «Beni neden buraya getirdiğini de bilmiyorum. Londra'ya geri dönmek istiyorum.»

«Hayır,» dedi Jake ellerini onun altın sarısı saçlarından geçirerek.

«Neden? Neden beni burada tutuyorsun?»

«Çünkü sen bana aitsin. Gitmene bir daha asla izin vermeyeceğim.» Yüzü kararmıştı, onu

seyrediyordu.

«Bebek doğar doğmaz senden boşanacağım.»

«Göreceğiz,» derken sesi buz gibiydi Jake'in.

«Daha önce gitmeme izin vermiştin,» dedi Deborah kızararak.

«Çünkü senin Robert Stevens ile yattığını sanıyordum.» Sesinden büyük bir kıskançlık akıyordu. «Seni de onu da öldürebilirdim. Her yerde seni aradım, ama üvey ağabeyin bana engel oldu. Belki de sana bir şeyler yapabileceğimden korkmuştu. Bunu anlayınca, peşini bıraktım.»

«Beni lanetliyor musun?» diye acı bir sesle sordu Deborah. «Küstahlığına dayanamıyorum. Asıl ihanet eden sendin. Leila'yla birlikte yatıyordun.»

«Öyle mi?»

«Sizi gördüm,» diye haykırdı genç kadın. Jake'in soğukkanlılığı onu çileden çıkarmıştı.

«Leila'yı gördün benim yatağımda yalnızca. Bu da hiçbir şeyi değiştirmez. Senin gitmene izin vermeyeceğim.»

«Beni durduramayacaksın,» diye atıldı Deborah. «Bebek doğduktan sonra seni bırakacağım. Seninle birlikte yaşayamam.» Bir an boğazına tıkanan yumru nedeniyle sustu.

«Neden yaşayamazsın?»

«Çünkü sana güvenmiyorum. Hayatında bir sürü kadın var. Bütün zamanımı senin kiminle nerede olduğunu düşünerek geçirdim. Bundan sonra da öyle geçirmek istemiyorum. Bir gün yatağında bir başka kadın bulmayacağım ne malum?»

«Böyle bir şey olmayacak. Sana söz veriyorum. Ve eğer seni memnun edecekse,» diye gülümseyerek ekledi. «Ben yatakta olduğum sürece sen de yataktan hiç çıkmazsın.»

«Hayır,» diyerek geri çekildi Deborah. Titri-

yordu. «Daha önce sana inandım ve müthiş bir aptallık ettim. Bana beni istediğini her zaman da isteyeceğini söylemiştin, kimse olmayacak demiştin. Sana bir daha inanmam.»

Jake dikkatle inceledi onu. «Sana hiç yalan söylemedim,» dedi. Sonra bileğindeki altın saate bakarak, «Artık geri dönmemiz gerek,» diye söylendi.

O gece Jake çalışırken Oliver'ı aradı genç kadın. Hissettiği yalnızlıktan sonra, onun tanıdık, rahatlatıcı sesini duymak çok güzeldi. Yalnız galiba, Beatrice'ten telefon bekliyordu Oliver.

«Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim,» diye güldü genç kadın. «Nasılsın?»

«İyiyim. Nereden geldi beni aramak aklına? Sen balayında değil misin? Bir kartpostal bana yeterdi.» Boşuna sesinin canlı çıkmasına uğraşıyordu Oliver. Aslında canının çok sıkkın olduğu belliydi.

«Balayı mı?» diye acı bir sesle tekrarladı Deborah. «Buna balayı mı diyorsun?»

«İyi misin Deborah?»

Oliver'ın sesindeki tasa genç kadını kendine getirdi. Şimdi kendini bırakmanın sırası değildi. Hemen konuyu değiştirdi. «Beatrice'i görüyor musun?»

Telin öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. Sonra yavaşça cevap verdi genç adam. «Evet, görüyorum.»

«Ve?»

«Hiçbir şey. Her şey bitti. Bermuda'ya taşınıyorlar. David orada bir banka devralıyormuş.»

«Üzgünüm,» dedi Deborah bunun yetersiz olduğunu bile bile.

«Bana acımana gerek yok,» diye güldü Oliver sıkıntılı bir ifadeyle. Sonra da, «Asıl inanılmazı ne biliyor musun?» diye sordu. «Üzerimden bir

yük kalktı. Onun tüm resimlerini yırtıp attım ve bunu yaparken de büyük bir zevk aldım. Tanrım, benimle nasıl da alay etti!»

Deborah onu cesaretlendirici bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu, ama aklına söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu. «Oliver...»

«Tamam hayatım. Her şey yolunda. Kısa sürede bu sorunu ardımda bırakacağıma inanıyorum. Benim için tasalanma.» Onun gülümsediğini anladı Deborah. «Zaten Tess bana yardım elini uzatıyor.»

«Tess mi?» diye şaşkın ama mutlu bir sesle yineledi genç kadın.

«Evet, doğru işittin. Ama artık başka bir şey söylemeyeceğim. Haydi kocanın yanına git ve eğlenmene bak.»

Mutsuz bir gülümsemeyle ahizeyi yerine koydu Deborah. Ona durumdan bahsetmeye cesaret edememişti. Yavaşça odasına çıktı.

Ertesi gün Jake onu Playa Matascalanas sayfiyesine götürdü. Bütün günü Cadiz Körfezi'nin ince kumlarında güneşlenerek geçirdiler. Deborah, hamileliği nedeniyle henüz vücudunda bir değişiklik olmadığı için, minicik bikinisinin içinde çok çarpıcı olduğunu biliyordu. Yine de Jake'in bakışlarını üzerinde hissedince kızarmaktan kendini alamadı.

«Çirkinleşiyorum,» dedi hınçla. «Kısa süre sonra da kımıldayamaz hale geleceğim.»

«Çok güzelsin,» dedi genç adam yumuşak bir sesle. «Gebelik sana yakıştı. Gözlerin parlıyor. Cildin iyice pürüzsüzleşti. Vücudun mükemmel. Sonra, içinden gelen bir ışıkla aydınlanıyor gibisin.»

«Bundan eminim,» diye somurttu genç kadın.

Güneşin altında iyice ısındıktan sonra kendilerini serin sulara bıraktılar. Uzun uzun yüzdü-

ler. Deborah'ın gözleri genç adamın mayosunun dışında kalan yerlerine kaydığında, nefesi kesilir gibi oluyordu.

Öğle yemeğini kumsaldaki küçük bir kafede yediler. Deborah yine müthiş bir iştahla saldırdı yemeklere. Yemekten sonra genç adam bir sigara yakarak arkasına yaslandı ve dalgın bir ifadeyle denize bakarak içmeye başladı. Deborah kirpiklerinin altından onu süzüyordu. Birden yüreği sızlayarak sonlarının nasıl olacağını düşünmeye başladı. Rahatsız rahatsız kımıldandı olduğu yerde.

«Ne oldu?» diye ona döndü Jake.

«Bir şey olduğu yok.»

«Söyle bana,» diyerek onun eline uzandı genç adam.

«Rahat bırak beni.»

«Lanet olsun, Deborah, böyle devam edemeyiz. Çıldıracağım yakında.»

«Bunu sen istedin. Ben değil.»

«Beni istiyorsun,» diye homurdandı Jake. «Belki benim seni istediğim kadar değil, ama yine de istiyorsun.»

«Hayır.» Elleri titriyordu genç kadının. «Yanılıyorsun.»

«Yaraların kolay kolay iyileşmeyecek kadar derin biliyorum, ama bu onların hiçbir zaman iyileşmeyeceği anlamına gelmiyor. Birbirimizi incittik, evet, ama...»

«Ben hiçbir şey yapmadım,» diye gözleri öfkeyle parlayarak atıldı Deborah. «Sen yaptın.»

«Beni Robert'la yattığına inandırdın,» diye hırsla söylendi Jake dişlerinin arasından.

Deborah dudaklarını ısırarak başını öne eğdi. Konuşmak istemiyordu. «Eve gidebilir miyiz? Yorgunum.» Sesinde yalvarıcı bir ton vardı.

«Pekâlâ. Eğer istiyorsan.»

«Evet, istiyorum.»

Seville'e kadar hiç konuşmadılar. Evin önüne gelince Jake kapıyı çarparak çıktı gitti. Deborah gözyaşları içinde kalmıştı.

Kapıyı Ana açtı. Yaşlı kadının yüzü tasayla kırışmıştı.

«Bir ziyaretçiniz var,» dedi kıt İngilizcesiyle.

«Kim acaba?» Onları ziyarete gelebilecek kimse yoktu burada.

Merakla Ana'yı izledi. Odaya girip de Leila'yla burun buruna gelince de şaşkınlık ve sinirden az daha bayılacaktı. Gözlerine inanamıyordu.

Son derece şık ve güzel olan Leila kinle baktı Deborah'a. Sonra kötü kötü güldü.

«Burada ne işin var?» diye soludu Deborah.

«Jake nerede?» diye onu duymamış gibi söylendi Leila. «Nerede? Onu görmek istiyorum. Saatlerdir onu bekliyorum. Şu aptal hizmetçinin zırvalarını dinlemek zorunda kaldım.»

«Jake'in nerede olduğunu bilmiyorum,» dedi Deborah. «Neden geldin buraya?» Aslında genç kızın hali pek iyi değildi. Onu sakinleştirmek için, «Gidip Ana'ya Jake'in nerede olduğunu sorayım,» diyerek ayağa kalktı.

«Beni kandıramazsın,» diye tısladı Leila. «Hizmetçiyle beraber onu benden saklayacaksınız, değil mi?» Yüzünde çılgınca bir gülümseme dolaştı. «Tess, dün bana senin hamile olduğunu söyledi. Ama bu da bir işe yaramayacak. Onu sana bırakmayacağım. Benim o. Bana ait. Beni seviyor.»

«Leila, sakin ol lütfen.» Bu Jake de neredeydi?

Ansızın sakinleşen Leila garip bir sesle anlatmaya başladı. «Jake, onunla birlikte yaşamam için beni Fransa'dan alıp getirdi. Görüyorsun ya, seni değil beni seviyor o. Ona bebeğin ondan olmadığını da söyleyeceğim. Seni üç yıl ondan ay-

rı tuttum. Odaya girip de yatakta beni bulunca yüzünün ne hal aldığı hâlâ gözümün önünde. Jake'in kafasını karıştırıyorsun. Senden kurtulacağım.» Sanki kendi kendine konuşuyordu.

İşte o anda anladı her şeyi Deborah. Yanılmıştı. Üç yıldır yanılgı içindeydi. «O olayı mahsustan düzenledin, değil mi?» diye sordu. Kendi kendine gülmeye başladı. Gülüşü giderek histerik bir hal alıyordu. Ne demişti Leila. «Daha önce bir kere yapmıştım, yine yapacağım.»

«Evet,» diye yine konuşmaya başladı Leila. «Pencereden bakınca senin geldiğini görmüştüm. Jake'e haber vermek için odasına gittim, ama o duş yapıyordu. O anda fikir aklıma geldi. Soyunup onun yatağına girdim ve gelmeni bekledim.»

Deborah bayılmak üzere olduğunu hissediyordu. En yakın sandalyeye çöktü. Demek Jake ona hep doğruyu söylemiş, ama o inanmak istememişti.

«Jake beni orada bulunca, kovdu odasından. Ama sen çoktan gitmiştin.» diye tıslayarak bitirdi sözlerini Leila.

«Nasıl yapabildin?» diye fısıldadı genç kadın. «Nasıl yapabildin?»

«Çok mutluyum yaptığım için. Çünkü senden nefret ediyorum.» Elini kaldırarak Deborah'a vurmak üzereyken Jake girdi içeri.

«Leila!»

Hemen gelerek Deborah'ın önüne geçti. «Deborah sana hiçbir şey yapmadı. Neden ona vurmak istiyorsun.»

«Seni benden almaya çalışıyor,» diye haykırdı Leila, ama vurmak için kalkan eli yanına düşmüştü.

«Hayır, benim karım o. Onu istiyorum.»

Deborah ona baktı. Varlığıyla tüm odayı dol-

durmuştu genç adam.

«Onu nasıl isteyebilirsin?» diye hayretle sordu Leila. «Seni seviyorum.»

«Ama ben seni sevmiyorum.»

Leila ansızın hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sonra bir sürü insan gelerek odayı doldurdu. Ana, Joacqim ve elinde çantası olan gözlüklü bir adam.

Genç kadın ayağa kalkıp sessizce odadan çıktı. Olanlardan başı dönüyordu. Acı içindeydi. Demek Jake ona hep doğruyu söylemişti. Ona inanmamakla nasıl da budalalık etmiş, boşuna ikisine de nasıl acı çektirmişti?

Yarım saat sonra Jake onu bulduğunda, derin düşüncelere dalmıştı genç kadın.

«Seni arayıp durdum.»

«Buradaydım,» diye gülümseyerek onun gözlerinin içine baktı Deborah.

«Sana bir şey yapmadı, değil mi?»

«Hayır, ama yapabilirdi, eğer sen gelmeseydin. Çünkü kendimi koruyamayacak kadar kötü olmuştum.»

«Sana gerçeği anlattı mı?» diye ciddi gözlerle sordu Jake.

«Evet. Her şeyi anlattı.» Deborah çok utandığını hissediyordu. «Şimdi nerede?» diye sordu.

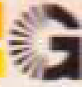
«Dr. Clemente ona bir sakinleştirici verdi ve yerel hastaneye kaldırdı. Seyahat edebilir hale gelir gelmez onu İngiltere'ye yollayacağım.»

Derin bir nefes alarak kendini onun kollarına bıraktı Deborah. Evet, üç koca yılı boşuna birbirlerine acı çektirerek geçirmişlerdi, ama gelecek onlarındı. Artık birbirlerini hiç bırakmayacaklardı. Dudakları sonsuza, kadar sürecek bir öpüşle birleşti.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..

Beyaz Dizi

Üç yıl önce Jake'i terk etmişti.

Ve bu olay onun yaşama ilişkin sahip olduğu tüm cesareti yok etmişti. O zamandan beri kırılıp dağılan benliğini toplamaya çalışıyor ama kanayan kalbi yüzünden bunu bir türlü başaramıyordu. Belki de başaracağını sanmakla kendini kandırıyordu. Çünkü aslında Jake'i istemekten bir an bile vazgeçmemişti. Öyleyse neydi onları birbirinden ayıran engel? Deborah böylesine tutkuyla sevdiği o adamı neden terk etmişti?

Gelişim Yayınları [illegible] TL. ([illegible])